

JOSEP SOU

GLOSSES
D'ANTONI MIRÓ

CRÍTICS, ESCRIPTORS, ARTISTES
I POETES PARLEN DEL PINTOR

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

AJUNTAMENT D'ALCOTI
AJUNTAMENT D'OTOS

JOSEP SOU

GLOSSES D'ANTONI MIRÓ

CRÍTICS, ESCRITORS, ARTISTES I POETES
PARLEN DEL PINTOR

Pròleg de Silvestre Vilaplana

CÀTEDRA ANTONI MIRÓ D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

Publicacions de la Universitat d'Alacant
03690 Sant Vicent del Raspeig
publicaciones@ua.es
<http://publicaciones.ua.es>
Telèfon: 965 903 480

© Josep Sou, 2021
© d'aquesta edició: Universitat d'Alacant,
Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani

Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani
Director Acadèmic: Armand Alberola
Director Tècnic: Josep Sou

ISBN 978-84-1302-131-7
Dipòsit Legal: A 371-2021

Disseny de la coberta: Antoni Miró
Imatges: Arxiu Antoni Miró
Maquetació: Eduard Doménech
Impressió i enquadernació: Quinta Impresión, SLU

Ajuntament d'Alcoi

ALCOI
capital cultural
valenciana 2021

Universitat d'Alacant

Aquesta editorial és membre de la UNE, que garanteix
la difusió i comercialització nacional i internacional

ÍNDIX

L'art d'Antoni Miró: del silenci a la paraula SILVESTRE VILAPLANA	7
Crítics, escriptors, artistes i poetes parlen del pintor JOSEP SOU	11
GLOSSES D'ANTONI MIRÓ	23
APÈNDIX	182
WEBS	190

L'ART D'ANTONI MIRÓ: DEL SILENCI A LA PARAULA

L'art d'Antoni Miró és una creació artística que naix del silenci, sorgeix des de la tranquil·litat de les nits al Sopalmo i es dibuixa amb pinzellades precises armades amb la pólvora de la rebel·lia i mullades en llacs d'integritat. Els quadres viuen en el silenci reverencial que precedeix la solemnitat de la contemplació i sempre aboquen a la reflexió i a la grandesa.

En origen, la gestació pictòrica és un acte íntim que prové de la imaginació i del treball individual de l'autor, de la seua necessitat de comunicar. Tanmateix, és evident que tota obra està destinada a un públic perquè la funció fonamental de l'impuls creatiu és la de compartir, la de fer arribar als altres les idees pròpies, les preocupacions col·lectives i els trasbalsos emocionals dels quals l'autor participa com a individu enmig de la societat on viu.

Aquestes són les premisses bàsiques que expliquen la vivesa i la complicitat amb què sempre ha estat rebuda l'obra de Miro per part de l'espectador. La denúncia social, la implicació personal i la sinceritat plàstica conviuen amb el tractament artístic dels universals humans, aquells que ens identifiquen com a persones, els que acullen la profunditat intrínseca del pensament com a individus: el desig, el sentit de la justícia, la lluita, la bellesa... les formulacions que donen sentit a la nostra humanitat.

L'art de Miró, però, sobrepasa totes les limitacions i no s'atura en la funció fonamental que és pròpia de qualsevol mena de creació, sinó que avança en una singladura que supera les metes proposades. Com a conseqüència, la seua obra ha suscitat les sensacions més intenses i ha esdevingut matèria d'estudi, model artístic i àmbit de trobada i de reflexió per a molts altres. I és just el moment en què l'obra transcedeix quan es transforma i, com una torxa, serveix per il·luminar espais ignots fins aleshores.

Hi ha una alquímia fonamentada en el valor de l'obra de l'artista alcoià que provoca que la pintura de Miró deixi de ser silenci i es transmute en cançó, en

poema, en assaig, en escrits que eixamplen i escampen l'esclat de la força de les seues imatges.

D'aquesta manera, la inspiració de Miró esdevé inspiració per als altres i genera la necessitat de parlar-ne, d'explicar, de bastir amb ella els fonaments de noves creacions. El seu art ha ultrapassat així la intenció primigènia i ha generat belles composicions escrites, pensaments que dibuixen una aproximació distinta sobre Antoni Miró i la seua obra. La vastitud del corpus de l'artista d'Alcoi s'obre a ser reinterpretada i genera la necessitat de recreació. Així, esdevé llavor de vida, gènesi de futurs cosmos culturals.

El llibre que teniu a les mans és una obra coral, feta a partir de fragments escrits per autors i autores que en algun moment han tingut la necessitat de deixar constància del que els ha provocat la persona o l'obra de l'artista alcoià. És, per tant, un llibre col·lectiu que té com a deu nadiua els elements suggeridors que el món de Miró els ha aportat. L'artista i escriptor Josep Sou ha bussejat entre la multiplicitat de textos sobre Miró que s'han escrit i n'ha fet una tria variada, acuradíssima, enriquidora, disposada harmònicament per captivar el lector. Del seu treball exhaustiu, se'n deriva l'objectiu de promoure l'estudi i la reflexió teòrica al voltant d'Antoni Miró i de l'art contemporani, uns aspectes sobre els quals Sou és un autèntic mestre.

L'impacte de l'univers imaginatiu d'Antoni Miró ha estimulat persones procedents de tots tipus de disciplines i d'arreu del món. No s'han resistit a parlar d'ell ni de la seua obra figures il·lustres del pensament com Joan Fuster, artistes com Eusebi Sempere o Conroy Maddox, mestres del ball com Antonio Gades, crítics internacionals com Olexander Butsenko i, juntament amb això, ha servit com a motor del seu art a nombrosos poetes com ara Espriu o Alberti, a cantants tan diversos com Ovidi Montllor o El Diluvi, a escriptors com Isabel-Clara Simó o Manuel Vicent, i tant i tants d'altres procedents de diferents camps creatius. Tots s'han vist seduïts i colpits per l'obra del pintor d'Alcoi. Tothom ha trobat en l'art de Miró el punt de partida per a la reflexió o la idea original per aixecar el seu propi treball o, simplement, la satisfacció d'una bellesa que ha necessitat expressar en paraules.

Glosses d'Antoni Miró és un calidoscopi de pensaments, un immens trencaclosques on les petites peces són les paraules i el resultat final és una imatge d'Antoni Miró i del seu art diferent a l'habitual, molt més càlida, pròxima, bastida amb les impressions de gent acostumada a formular amb mots els sentiments més difícils, escrita per dones i homes avesats a pensar l'art i el món i a confegir-lo en síl·labes.

Aquest llibre és una formació polièdrica que ens acompanya per un camí sinuós que té com a origen la creació de Miró, és un text col·lectiu que acarona el lector perquè li permet gaudir de la lectura i, alhora, apropar-se d'una manera inusitada a la seua producció i a la seua figura. Aquest volum ens proposa un viatge pel seu art a través de la interpretació dels que millor coneixen la personalitat i l'excel·lència

d'Antoni Miró, és un llibre que ens fa més pròxim l'autor des de l'enfocament precís i precís de moltes de les veus més interessants del panorama cultural del darrer mig segle.

A través de les paraules, l'obra nascuda originalment i pensada per al silenci s'ha convertit en remor, en paraula, en cançó, en crit. Inequívocament, ha multiplicat el seu missatge i la seua intensitat. La lectura de *Glosses*, en definitiva, ens aporta una nova perspectiva d'un dels artistes més reconeguts i més universals i ens ofereix, alhora, una arca de petits tresors en forma de paraules nascuts de la inspiració atiada per l'imaginari d'Antoni Miró.

SILVESTRE VILAPLANA

CRÍTICS, ESCRITORS, ARTISTES I POETES PARLEN DEL PINTOR

Imago animi vultus, iudices oculi.¹

I) A MANERA D'EXORDI

Començar a escriure un nou llibre sobre l'artista Antoni Miró resulta, sempre, una labor de gran complexitat, només siga si atenem a l'enorme cabal informatiu de què en disposem, la qual cosa magnifica l'esforç que cal dur a terme, així com també trobar el punt exacte, o el to correcte, per inferir en la polièdrica realitat que tenim al davant. A més, la bibliografia que abasta vida i obra del pintor suma centenars de volums, i en tots ells hi ha la veu experta, l'opinió erudita i l'anàlisi intensa de tot allò que significa l'ampla trajectòria d'Antoni Miró. En aquest cas, i per fortuna, un món estudiat, valorat en el seus termes i aprofundit des de qualsevol angle que s'hi puga pensar. I clar, si el món resta reblert d'imatges que l'expliquen, val a dir que l'obra d'Antoni Miró és una *imago mundi*, una veritable i calidoscòpica reflexió de tot allò que conforma i confirma la realitat que reconeixem. Imatges, totes elles, que, parts integrants d'un immens mosaic, alliberen la càrrega conceptual del món que ens ha toca viure. Les engrunes d'una història sufocada per la desmemòria ens visiten de la mà del pintor. La duresa inversemblant dels esdeveniments més pròxims, i que ens tenen farts de letargia, esbandeixen la pols de la indiferència en la resistència proactiva d'una pintura nascuda per a fusionar-se amb el proïsme. I les marques del futur, finestres a dures penes obertes cap a l'esperança combatent, il·luminen els angles virtuals de la pintura que resta dempeus, tot oferint la catarsi quan, des del teatre de la vida, ens mirem encara lívids davant la necessitat de córrer, encara que siga a les palpentes, els corredors d'eixida cap a l'èxit col·lectiu. Som una societat, i en la pintura social d'Antoni Miró hi ha la causa fonamental que aferma els vincles amb la història de les persones.

¹ CICERÓ, *De oratore*, 3, 59.

Dit açò, ara podem plantejar-nos el perquè d'aquest llibre, o la necessitat de realitzar aquest trajecte a través dels textos que s'han escrit al voltant de l'obra d'Antoni Miró. Doncs bé, al voltant de tres-cents textos, de tota mena, hem hagut de llegir primer, i després d'extractar. I ens hem servit tant del web de la Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani de la Universitat d'Alacant (a partir d'ara la Càtedra), com dels propis arxius del pintor, que han estat posats a la nostra disposició de forma àgil i molt generosament. I per què hem volgut fer-ne l'abordatge d'aquest projecte que avui tenim a les mans? Doncs perquè hem pensat que fóra convenient incloure en un sol volum la convergència de veus que han parlat sobre l'artista, amb voluntat de generar una nova eina, on l'eficàcia fos un veritable objectiu per a l'estudi i reflexió que en un futur pròxim immediat s'hi pugua celebrar a l'entorn de l'artista Antoni Miró. No obstant, "tantae molis erat"² que hem hagut d'assegurar que allò que oferíem els lectors restava d'acord amb l'interès estricte del repte. Tantes opinions, tants criteris d'observació, tanta subjectiva aproximació poètica i tanta erudita pràctica documental ens han obligat a refrenar l'impuls de la lectura, sempre a favor de la concreció justa que impliqués una anàlisi tan rigorosa com oportuna. Ens ha calgut apurar bé tots els extrems de les aproximacions teòriques a l'obra de l'artista per tal de fer honor a allò primordial, de ressaltar l'essència, o el nucli exacte de les apreciacions que ens han transmès.

I segurament la Càtedra ha influït, a major abundor, el nostre interès per dur a terme la realització d'aquest projecte editorial. Cal manifestar que una de les principals labors que tenim encomanades és la de promoure l'estudi i la reflexió teòrica al voltant de l'artista Antoni Miró, el qual dona nom a la Càtedra. I per tant facilitar, en aquest cas concret, la possibilitat d'aproximació a tot allò que ha estat referit devers la seua obra, ens ha semblat d'allò més interessant. Textos i més textos, de tota mena i condició: autòctons, nacionals i forans han perlejat, des de sempre, el conjunt de l'obra del pintor. I han estat inclosos en múltiples publicacions, on l'orba s'exhibeix fantàstica, potent i fecunda. Una mena de ritu celebrat entre les obres i els comentaris que se'n deriven de la contemplació. Una idea de companyia permanent que agermana creativitat i anàlisi; pintura (escultura, gravat...) i la complicitat de la paraula: "Ut pictura poesis",³ que encunyaria el poeta de Venosa.

A més, la Càtedra també procura la reflexió teòrica al voltant de l'art contemporani, en un gest que formula els extrems de la utilitat i de l'eficiència constructiva en l'àmbit de l'estudi i de la formulació de noves hipòtesis que vinguen a enriquir el panorama artístic en el seu general conjunt. I de la suma de les voluntats, ja ho hem dit, la Universitat d'Alacant i la Càtedra han bastit una tasca editorial en favor,

² VIRGILI, *Aeneis*, 1, 33.

³ HORACI, *Ars poetica*, 361.

per una banda, del millor coneixement de l'artista Antoni Miró, com és ben natural, i per l'altra, de palesar la conveniència d'abastar el millor possible la qualitat dels nous llenguatges creatius. En bona mesura, aquest llibre, o aquesta publicació, cerca posar en valor tot allò que s'ha manifestat, per tants crítics, escriptors i artistes, respecte de l'obra d'Antoni Miró. Nosaltres, com a l'escut d'Òxford, podem ben dir "fortis est veritas", sense cap temor a l'equívoc. Ans el contrari, podem manifestar que tot allò que hem pogut escodrinyar, llegir o estudiar, ha superat enormement les nostres expectatives, doncs veritablement l'allau (des de tot punt de vista infreqüent) de raonaments que s'han emès sobre la vida i l'obra d'Antoni Miró ultrapassa l'índex d'allò imaginable. I anirem, en aquestes línies, procurant la seua visualització.

En primer terme ens agradaria significar els trets de la personalitat de l'artista Antoni Miró que han suscitat alguns punts de reflexió per part d'aquells que s'hi han acostat. Hi ha moltes referències però només en ressaltarem unes poques per no desvetllar l'interès de l'ampli recull que en proposem en aquesta publicació. Per exemple, aquesta que segueix ens ha agradat de manera principal: "... Antoni Miró és alguna cosa més que un pintor. És un autèntic home de bé", diu Ovidi Montllor. I açò és alguna cosa que va molt més enllà de ser artista, o pintor, o creatiu. Aquesta apreciació determina l'essencialitat humana d'un home que s'exposa, i que diu, i que participa, i que pren part i posició en els avatars de la vida col·lectiva. Potser aquestes paraules d'Ovidi Montllor certifiquen el que tots sabem, o intuïm: Antoni Miró existeix amb les seues obres, i va molt més enllà dels seus quadres. La carnalitat que se'n deriva del seu quefer és filla de la pròpia manera de ser i, per tant, d'entendre la realitat que batega en aquesta vida comuna.

En aquest punt, una altra manifestació que s'ha produït a l'entorn d'Antoni Miró, i que ara ens abelleix posar en valor, ha estat l'emesa per Jordi Tormo (*La mirada rebel*): "... És Alcoi, i com és Alcoi", i que enllaça, perfectament, amb aquesta altra pronunciada per Isabel-Clara Simó: "... Quan dic Alcoi, dic Antoni Miró". En ambdós casos, tant Tormo com Simó, identifiquen Antoni Miró amb el fet del seu origen alcoià. Estableixen una mena de simbiosi, o de síntesi identitària, entre l'artista i el seu poble, afermant un tot indissoluble que posa de manifest l'alt valor concedit al fet de pertinença. Alcoi resta una mena de paradigma emocional on Antoni Miró s'hi mira a l'endins de l'espill metafòric. Alcoi i Miró com una mateixa cosa que marxa per la senda del quefer i de l'existència. L'amor com a substrat on l'harmonia presenta tota la potència creativa: Miró és Alcoi, i com és Alcoi. No només hi ha la identitat absoluta, l'aparença externa, la semblança bucòlica d'un paisatge interior, també se li atribueix, al pintor, l'essència, la manera de ser i de comportar-se que ha definit tot un poble, i que l'ha projectat tal i com el coneixem a hores d'ara.

Altre tret de la personalitat de l'artista Antoni Miró, se sustenta en els marges del que coneixem com a símbols imperibles del fet d'humanitat: "... libertas pecunia lui non potest".⁴ Efectivament, no hi ha bastants diners que puguen pagar la llibertat. I en el cas d'Antoni Miró, aquest fet és inqüestionable. Només ens cal fer un tomb per les galeries que contenen les seues obres per garantir el que diem. Sí. L'obra d'Antoni Miró resta transitada per un cant visceral a favor de la llibertat: la de tots i per a tot. I el que se'n deriva: una denúncia clara contra tot allò que d'una manera o d'una altra impossibilita l'expansió del ser humà: "... l'existència humana i la llibertat són inseparables des d'un principi...",⁵ raona Erich Fromm en la direcció de considerar intrínsecament indestriables l'home i la seua llibertat.

Podríem, però, continuar amb aquests raonaments al voltant de la personalitat de l'artista, i ens podríem recolzar en el *Fedó* (Plató) quan se'ns apareixen idees de relacions lògiques i ontològiques, com la idea d'igualtat i també de la diversitat de les idees (totes) que determinen l'essència en general del ser humà. Efectivament, l'artista, a través de la seua pintura, ens convoca la mirada per a restablir la dignitat de les persones, d'aquí i d'allà, sense límits ni entrebancs, només atenció primera a tot allò que significa la diversitat, la pluralitat i la voluntat d'encontre. Hi ha en aquesta pintura una expressa determinació per homologar els criteris de comprensió de l'altre, i la pintura és, a bon segur, el braç cromàtic que executa una especial manera de sentir, i també de restar al món: "... Antoni Miró baixa al carrer, mira l'aventura humana i —descriu—, amb el seu pinzell màgic, la tragèdia humana..."⁶, ens ajuda la reflexió d'Isabel-Clara Simó. I pensem també, que aquest és un tret fonamental que caracteritza l'artista, potser el seu tarannà solidari i les seves projeccions de proximitat i de generositat.

I el recull de fragments textuais que ara presentem en aquesta publicació ens sembla d'una enorme intensitat: varietat de posicionaments crítics, òptiques diverses per assolir la labor prospectiva, la voluntat que impulsa algunes veus determinades, la projecció de l'amistat que recorre alguns textos, la necessitat d'un dir poètic aproximatiu, i un llarg etcètera, conformen la substància informativa de les pàgines que seguiran. I amb una clara i específica expressió de síntesi hem abordat el nostre treball, del qual esperem, només (i seria molt), que siga ben útil als interessos de tots aquells que vulguen fer-ne l'aproximació a la pintura, i per extensió a la realitat creativa diversa, de l'artista Antoni Miró.

⁴ ULPiÀ, *Digesto*.

⁵ FROMM, Erich, *El miedo a la libertad*, Paidós, Buenos Aires, 1968, p. 59.

⁶ SIMÓ, Isabel-Clara, "Quan Antoni Miró ens desvetlla", *L'Hospital Sueco-Noruec. Antoni Miró*, Ajuntament d'Alcoi, 2013.

II) L'EVIDÈNCIA QUE EXPLICA UNA LLARGA TRAJECTÒRIA

Però no només açò. Una molt extensa trajectòria, recorreguda per la intensitat en el treball i el permanent estat d'alerta front a la realitat circumdant il·lustren la seua vida, tan dedicada, sense límits ni defeccions: "... Soc un treballador de l'art", ens dirà l'artista, i com a bon feiner mai no para de fotre colps de mall damunt l'enclosa de la producció artística. I quan diem sempre i tothora, sabem el que estem dient: sempre!

Hi ha una mostra evident del que ara i aquí manifestem: la col·lecció de catàlegs, llibres, opuscles, tríptics, i un llarg etcètera d'objectes per a la comunicació de l'obra, posen ben a les clares l'enorme quantitat d'acció rellevant que Antoni Miró ha dut a terme. Catàlegs de tot tipus i condició acompanyen les exposicions que ha realitzat al llarg i ample del món. Idiomes diversos escriuen la crònica de les exhibicions plàstiques. Accents multiplicadors de la labor creativa concorren per a sustentar el rigor d'una obra que parla l'idioma universal del compromís i de l'acció.

I els llibres. A banda dels catàlegs de referència, hi ha la formidable presència dels llibres. Tants com puguem imaginar. Des de la biografia clàssica fins l'estat de la qüestió en el trànsit integral de la generació creativa. Des dels assumptes més arimats a la psicologia del personatge fins les produccions que acullen allò de l'obra sobre l'obra, utilitzant els recursos de la imaginació per a confegir, explícitament, un perfil del pintor. Des dels reptes d'intimar amb la trajectòria formal-creativa de l'artista fins l'alliberament d'un grapat de poemes, i que fan la seva feina, en ferma convivència amb el traç pictòric d'Antoni Miró. I darrerament, també, els aires de les cançons s'han mostrat proclius a la interpretació, com un regal, de la pintura que s'enardeix pels porus de la sintonia benivolguda. I no acabaríem mai d'establir perfils en la realitat editorial que abasta el pintor. Tantes veus, tantes voluntats, tants regals, tanta complicitat...

Doncs les veus s'hi avenen solcant molt diverses geografies. Escriptors de l'àmbit nacional, també però de l'internacional, conviuen al si de les pàgines de la ingent bibliografia que ja hem anunciat. Veus poderoses, aprofundides i erudites ocupen les pàgines dels volums que sempre acompanyen Antoni Miró en el seu discurs expositiu. I paga la pena de dir que és un ben lògic instrument el catàleg (el llibre catàleg) que il·lustra una exposició, doncs és l'eina que resta dempeus quan el temps posa el punt i final al fet expositiu. És la veu que encara parlarà molt de temps després d'allò que ha estat l'exhibició. I per tant, com dèiem, és una bona cosa realitzar l'esforç pertinent, en el moment que cal, per a poder arreplegar els beneficis del record després d'un temps transcorregut.

I arribats en aquest bon punt ens cal dir que, precisament, la veu plural que s'hi mostra a través dels llibres i catàlegs que referim, posa en valor la diversitat de

mirades que al llarg del temps han anat incorporant-se a les anàlisis al voltant del fet creatiu de l'artista Antoni Miró. Un munt d'apreciacions, d'objectives variacions en el prisma utilitzat per a l'estudi, la cadència i alteracions en la substància de les mostres pictòriques, els recursos propis d'estil, la formal incorporació de l'acadèmia, etcètera, fan dels comentaris, un particular cosmos apreciatiu: "... Que nosaltres tots veiem un mateix objecte, una mateixa estructura, no vol dir que percebem el mateix contingut...",⁷ manifesta A. J. Ayer, al voltant de la subjectivitat en les apreciacions del contingut d'una proposta, a pesar d'admetre que allò substantiu formal resta en l'equilibri generalitzat de l'obra que se'ns mostra.

Ara, en aquesta reflexió que realitzem, voldríem incorporar (encara que no és res estrany) l'evidència de la projecció internacional de l'obra d'Antoni Miró. Europa, Àsia, Amèrica, Cuba, etcètera, han estat punts de contacte amb la seva obra. Fins i tot han nascut molts diversos projectes que s'han prodigat al llarg de vastes geografies, i s'han generat discursos d'estabilitat en l'exhibició permanent de col·leccions senceres de la producció de l'artista. Museus, galeries, universitats i institucions públiques mostren l'obra d'Antoni Miró, tot formalitzant un valuós resum d'allò que significa la seua trajectòria creativa. I clar està, d'aquesta relació neixen veus que tot seguit s'hi manifesten al voltant del fet creatiu del pintor. I en catàlegs, llibres, opuscles i demés materials de comunicació i informació, creixen les opinions, així com les posicions, que alimenten el plural coneixement que s'hi va forjant de l'artista alcoià. I també s'explica, de manera clara, la presència activa de professors, crítics i artistes, com a veus reconegudes i autoritzades, que opinen al voltant d'extremes ben diversos de l'univers faedor d'Antoni Miró.

També ens agradaria significar una qüestió que jutgem força interessant a l'hora de fer-ne la valoració i abast del fet novador del pintor. Es tracta de la seva vocació per compartir l'espai creatiu amb els "altres". Li'n coneixem, ja, uns quants projectes, i que són força multiplicadors de la comunicació ben volguda. Així, i només en citarem uns quants a tall d'exemple, l'*Abecedari*, dut a terme amb Isabel-Clara Simó, il·lustra a sobre d'una experiència que va des de la plasticitat absoluta al cluc d'ull d'una sintaxi verbo-visiva. Pintura i literatura en un pessic d'emoció acolorida i avantguardista. *El vol del gat*, projecte participat per la ballarina alcoiana Sol Picó i l'escriptor cubà Abel Prieto, ha resultat tota una maniobra constructiva al voltant de la màgia de la literatura feta cos en els espasmes eteris del ball, i rotundament fixats en els quadres on la pintura, quasi física del pintor, infereix el transsumpte primitiu de la poètica en estat pur de llenguatge inclusiu. *Viento del pueblo* recull la poesia de Miguel Hernández en l'embriac de la dansa de Antonio Gades i s'hi projecta a les teles afectives d'Antoni Miró. S'hi congela la imatge, s'hi precipita l'instant a força

⁷ AYER, A. J., *Lenguaje, verdad y lógica*, Ed. Martínez Roca, Barcelona 1971, p. 155.

del traç pictòric. Tota la sensibilitat del món viu al si d'una realitat que s'adiu amb la necessitat d'estimar la proclivitat de l'art. I tot alenant amb molta força, dins el cor que batega en els versos del poeta oriolà. No són tres mons que s'uneixen per a afavorir l'esclat del raig que mai fineix, ara i aquí; és l'univers que s'hi projecta en una sola veu clamorosament interior. I un altre projecte més: *Ovidi Montllor*, quan recita el poeta-cantant, l'aura quasi tàctil de la seva veu resta fixada als extrems del llenç. Antoni Miró, des de l'emoció, potser des del reencontre manifest, perpetua la imatge (les imatges), en un tot continuat i exigit. Tornem, ara és possible, a escoltar la veu de l'Ovidi, visualitzem les accions físiques de les mans acariciant l'aire de l'escenari, sempre acompanyant, intencionadament, la dolça ironia d'una cançó que, a poc a poc, anem reconeixent. És una ben clara estratègia per a impedir un excessiu temps de vacances. I un altre més: *Pintura musicada*, o la transferència poètica, ara cantada, per un bon nombre d'artistes, comandats per Feliu Ventura, que han decidit interpretar la pintura d'Antoni Miró, tot formalitzant la síntesi entre Pintura i Poesia. Una experiència que reverbera els accents de l'art a sobre de les ales de la cançó. I la complexa sintonia de dos mons creatius s'inscriu al si de la poètica necessitat de comunicar engrunes d'esperança. I com diria Francis Bacon, i que ha esdevingut divisa de la ciència: "... Saber és poder". Resta clar que el pintor en sap, i no és menys cert que els poetes-cantants poden. Per fruir-ne, només cal col·locar el disc, engegar l'aparell i deixar-s'hi anar. I si encara en necessitem una mica més, podem anar llegint, alhora, les pàgines del llibre que acull tots els poemes amb les pintures de referència.

III) QUÈ S'HA DIT D'ANTONI MIRÓ?

Potser de tot, ja, en aquestes alçades de la nostra petita història. I quan diem de tot ho referim amb clara consciència d'allò que pronunciem. Ja ho hem comentat, línies amunt en aquest treball, però remarcar-ho, ara, és necessari. I per a millor comprendre la idea que volem transferir ens cal, també a manera d'exemple executiu, anomenar algunes de les monografies que han estat publicades al llarg del temps, mercè la trajectòria artística d'Antoni Miró. Només amb voluntat d'exemplificar, i sense vocació d'entrar en majors profunditats valoratives, ni tampoc en aspectes cronològics: *Mani-Festa. Personatges S/T*, 2015 (Ajuntament i Diputació d'Alacant); *Antoni Miró*, 2012 (IVAM); *Antoni Miró. Històries (de la nostra història)*, 2010 (Museu Universitat d'Alacant); *Vull ser pintor*, 2005 (Ed. 3 i 4); *Prohibit prohibir. Antològica*, 1999 (CAM); *Antoni Miró. Imatge de les imatges*, 1998 (Fundació Bancaixa); *No és un assaig sobre Miró*, 1993 (Marfil); *Esguards d'Antoni Miró*, 1990 (Galeria Punto); *El Dòlar. Antoni Miró*, 1982 (Edicions Canigó, Barcelona); *Antoni Miró a La Base*, 2018 (Generalitat Valenciana); *Antoni Miró. De Museu*, 2020-2021 (Museu de la Universitat d'Alacant); *Tribunal de les Aigües. Antoni Miró*, 2018 (Generalitat Va-

lenciana); *Antoni Miró. Mostra retrospectiva*, 1983 (Ajuntament de València); *Forma i expressió en la plàstica d'Antoni Miró*, 1998 (Universitat de València); *De mar a mar. Antoni Miró*, 2019-2020 (Ajuntament d'Altea), etcètera. Milers de pàgines al servei de l'estudi, i de l'aprofundida voluntat de prendre partit davant la gran producció plàstica de l'artista. I en podem treure moltes conclusions després de la lectura. Una, però, essencial: Antoni Miró ha bastit una obra d'enorme alçada i de vigor extraordinari. L'eloqüència resta inscrita al si de vora de cinc mil obres. I és diu aviat, açò.

Tot seguit ens agradaria adreçar el nostre esguard cap algunes concrecions que s'han expressat respecte del treball d'Antoni Miró. Les emetrem, també, a manera de calidoscopi que gira sense ordre ni concert determinats, només pel gust de fer-ne alguna aproximació que resulte especialment destacable.

Si fem cas a Marcel Duchamp, quan diu que "l'art té el costum de llençar a perdre totes les teories artístiques", convindrem amb ell que les aproximacions que se'n facen hauran de ser, necessàriament, subjectives. Doncs múltiples són les possibilitats d'anàlisi i, també, de posició crítica de partença. Així, la llibertat a l'hora de "llegir" una obra d'art és absoluta, com també resulta ben lliure la voluntat comunicativa de l'artista. L'excel·lència rau a l'hora de determinar els cànons generadors del discurs creatiu, i si aquests s'hi avenen, o no, amb els dicteris socials o de la moda imperant. L'art, segurament, resta molt per damunt de les teories que a sobre del propi art s'han formulat, i allò que val, a la fi, és la consciència de realització artística i del valor intrínsec comunicatiu que s'hi vulga inserir al si de la proposta. Dos mons, el de l'artista amb el seu cabal informatiu a les mans, i el dels receptors amb el seu coneixement inscrit al si de la mirada. El feliç encontre depèn de variants de diversa consideració: oportunitat, el joc proposat i la disposició a rebre l'influx de l'art. I tot amerat amb el discurs de la bellesa, sempre en la corda fluixa de les apreciacions substancial de les anàlisis.

I si "la inspiració és treballar tots els dies", com ens apercep Charles Baudelaire, podem dir sense temor a equivocar-nos que Antoni Miró ha treballat, labora i s'esforça tots els dies. Així les coses, de sabut és la ingent quantitat de reflexió que ha convocat el seu art; la seva manera especial de veure el món i d'explicar-se'l. I mirarem, com hem dit, de destacar algunes opinions.

En línia amb la qualitat combatent en l'obra de l'artista s'han emès molts suggeriments. Tots, amb voluntat de posar en valor el caràcter rebel, o potser resistent també, d'Antoni Miró devers la injustícia, l'opressió i la manca de llibertat real de l'ésser humà. Posicions que hem rastrejat al llarg de nombrosos articles, i llibres, i que determinen aquesta interpretació en l'obra plàstica del pintor: "... L'obra d'Antoni Miró, una obra admirable, combativa i feaç...", comenta Vicent Andrés Estellés. O també aquesta altra interpretació que en fa el professor i crític prestigiós Fernando Castro: "... Assumia que la pràctica artística havia de tindre una dimensió de confrontació i resistència davant l'*statu quo*...". Inclús aquest altre posicionament, o lectura, del

propi Ovidi Montllor: "... Antoni Miró s'identifica en una postura cívica total contra els problemes culturals, econòmics, socials, etc.". I, darrerament afegirem aquest altre comentari expressat dins la mateixa direcció, a cura de Miquel Cruz: "... Antoni Miró ha assolit amb la societat que l'envolta un fort lligam solidari i de compenetració...".

També desitgem enlairar, només siga de manera sintètica, algunes opinions que descriuen el tarannà pictòric, així com l'abast constructiu de l'obra, sempre vinculats al món de les idees, i conduents a la presa de contacte amb les actituds cíviques, i a la determinada defensa dels valors ètics. Llegim de Daniel Giralt-Miracle: "... És un pintor d'idees que sap combinar contingut ideològic i expressió plàstica...". Manifesta, ara, David Rico: "... l'obra... com a mitjà de transmissió d'idees...". També llegim de Santiago Pastor: "... El que fa Antoni Miró: una reconstrucció del destí compartit il·lustrada amb els patiments i les proeses de molts...", tot formulant una mena de sinècdoque de posicionament visual/vital. I així podríem acudir a un munt de cites il·lustratives que denoten els vincles ideològics en la pintura d'Antoni Miró, però ho haurem de deixar aquí, doncs a l'ampli resum de fragments que incorporem en aquest estudi hi haurà espai per a una anàlisi més profunda i acurada.

Altrament ens cal, encara, incorporar una sèrie de matisos que s'hi formulen al voltant de l'obra plàstica de l'artista. I en aquest moment la direcció serà la de significar alguns aspectes sobre la intencionalitat creativa a l'hora de conformar l'estratègia de comunicació amb la societat. És a dir, de quina manera aborda el fet pictòric i quines són les motivacions essencials que l'empenyen a fer-ho "així" i no d'una altra manera. Diverses, clar està, són les hipòtesis que hem pogut esbrinar. Diu Valentina Pokladova: "... Miró és pràcticament kantian: no creu en la bondat natural, sinó en la cultura". Cultura, per una altra banda, que situarà l'individu en les millors posicions per a assolir la pròpia llibertat. També ens informa Wences Rambla d'alguns trets caracterials d'Antoni Miró: "... sense aturar les seues tasques de dinamitzador socio-cultural d'una terra, un lloc i un país fonamentalment representats per la seua ciutat natal i rodalies...", apropant-nos a la que ha estat una constant en la vida del pintor alcoià: la seua dilecció pel seu poble, i la irreprimitable labor cultural al voltant del món de l'art. Una altra interpretació que ens sembla fa fortuna és la d'Alfredo Torres quan assegura: "... un taumaturg que obra mitjançant les més sorprenents associacions", la qual cosa considerem de gran interès posar-ho en relleu, ja que la manipulació de l'insòlit és una característica fonamental en l'obra d'Antoni Miró. I també ens agrada aquesta aproximació que en fa Masha Yufa: "... Sembla Odisseu que, cercant la seva sort, vaguejava pel regne d'Hades...". I ho duem en aquesta reflexió perquè, certament, Antoni Miró s'incorpora al risc en la travessia de la seva obra plàstica. El perill, inalterable discurs en la paleta del pintor, resta desconvocat per l'assumpció personal de la causa expressiva: l'itinerari vital en permanent companyia amb l'ésser humà. I perquè com assegura Joan Fuster: "... fins a un cert punt, tota pintura és autoretrat".

Així, Antoni Miró, pintant-nos, s'hi pinta, doncs s'incorpora al conjunt del teixit humà que brolla en aquesta vida. Per tant ens agrada, ara, dir com diu Carme Jorques: "... La seva obra ens ajuda a mirar, a veure i pensar...", acudint, la professora i artista, a singularitzar el valor experiencial que l'obra del pintor atresora. Així com les possibilitats intel·lectuals que dimanen del fet contemplatiu de l'art. Com també assenyalarem les paraules de Silvestre Vilaplana respecte de les qualitats objectives que manifesta l'obra del pintor: "... L'obra d'Antoni Miró... és la innovació, la pinzellada delicada, la fondària inabastable de la creativitat...", valor que comporten la diferenciació d'un estil que li és propi i altament definitori. Com ho és també el llenguatge expressiu que utilitza en la projecció del seu treball. Diu Vicent Manuel Vidal en aquesta direcció: "... relació figurativa que se sustenta entre llenguatge i realitat...". La realitat, lloc on beu fonamentalment Antoni Miró, i la retorna amb la utilització d'un llenguatge particular que precipita, a dojo, la seva particular mirada, el seu món i la seva personalitat. I qui no té cap dubte a l'hora de definir, ni de reconèixer, la mà del pintor és Josep Lluís Peris Gómez quan assegura, i determina: "... elaboració d'un llenguatge propi que, a hores d'ara, es distingeix amb suficient claredat". I açò és una qüestió primordial, l'assoliment d'una veu pròpia, indissoluble del caràcter d'aquell que la pronuncia. El pintor i la seua obra arriben a ser una mateixa cosa. Un projecte artístic bastit al voltant d'una experiència vital, o a l'invés. I clar, les opinions que reafirmen la condició plural d'aquest, tan acurat, exercici pictòric, no podien faltar. Afirmar Ximo Puig: "... L'obra de Miró, ens ha traslladat una imatge real i alhora matisada pel filtre de la seua creativitat, pel seu personalíssim ull crític..."

L'exercici d'un treball creatiu, com ara la pintura, ens interroga permanentment, i ens demana posició, com també el rigor participatiu, sempre que la pintura (l'art) referida comporte la social presa de contacte cívic. La pintura incrementa el cabdal informatiu, el coneixement i la comprensió del món en què vivim. També, i a manera de gran teatre (θέατρον), ens permet mirar obertament la realitat que ens acull. La catarsi (Κάθαρσις) s'hi manifesta per la possibilitat d'analitzar-nos en el comportament individual, també però en la projecció col·lectiva dels nostres actes com a societat. Mirar la pintura augmenta els guanys perceptius de l'existència, i comporta reconèixer els valors culturals (en la seua expressió més generosa) que l'art pot arribar a satisfer. I és que com ens comenta Joan Fuster: "... quan el pintor pinta, el món creix".

IV) CODA

És clar, i així ho posa de manifest l'extraordinari recull que seguirà aquestes línies, que Antoni Miró, i la seua obra, són el resultat de l'experiència d'una vida dedicada a l'observació primer, i després a les anàlisis que s'inscriuen al si de de les seues propostes. Una obra, tan sincera, que s'hi deriva justament del fet de viure, d'obrir els ulls i

fer-ne el trasllat, amb la corresponent transgressió que l'obra d'art exigeix, al conjunt de la societat que se'l mira i, a més, arriba a llegir-se'l en les notes a peu de quadre que la seua pintura incorpora. Metafòricament, clar. Afortunadament cada vegada hi ha més gent que no sols mira, car també veu. I recordem Jaspers: “[...] Existència és conjunció d'allò viscut, l'assolit per la vida en la seva decisió, allò apropiat personalment en llibertat i històrica singularitat, amb allò segellat lògicament, transitat d'esperit i elevat a consciència [...]”.⁸ Aquest comentari de Jaspers ens apropa a l'essència que descobrim en el comportament humà i artístic d'Antoni Miró, i ens resol l'equació que se'ns planteja per determinar el vol poderós que ha suposat tanta dedicació i tant d'entusiasme al llarg dels anys. Pensem, també, que aquesta manera d'entendre la vida, i per extensió tot allò que l'envolta, suposa una aproximació al sentit kantianà del deure. Sí, Antoni Miró ha desenvolupat, potser ja ho duia des de la partença: “Vull ser pintor”, la virtut de viure amb esforç i, clar, amb dignitat, doncs: “Soc un treballador de l'art”. La consciència de ser un més que labora, o que produeix, al “batà” de la plàstica en la seua felicitat extensió, l'aproxima a ser un ser humà de vastes proporcions, i conseqüent amb tot allò que pronuncia a través del *totum continuum* de la seva obra.

Així, l'ample discurs analític que s'hi forneix a partir dels comentaris de tants i tants músics, poetes, crítics i escriptors, també amics, palesen l'alçada de l'artista Antoni Miró, reverberant de forma aprofundida, i amb lletres de reconegut magisteri, l'enorme dedicació que a l'art ha ofert el pintor.

I aquest aplec de memòria que avui desitgem facilitar té la voluntat d'esdevenir un instrument eficaç per conèixer molt millor l'artista, també, però, l'home. I finirem, perquè ens agrada força, amb aquesta cita d'Albert Camus: “L'amistat és la ciència dels homes lliures”. Afortunadament Antoni Miró en té d'amics. I molts.

JOSEP SOU

*Director Tècnic de la Càtedra Antoni Miró
d'Art Contemporani*

⁸ HIRSCHBERGER, *Historia de la filosofia II*, Biblioteca Herder, Barcelona 1972, p. 427.

GLOSSES D'ANTONI MIRÓ

1. JOAN FUSTER

La pintura té, sobre la literatura, el desavantatge de no poder ser immoral, o de ser-ho només quan ja no és autèntica pintura.

“Pintures d’Antoni Miró”, *Alcoiart 11*
Ref. 1966_001

[...] Quan el pintor pinta, el món creix. [...]

“Antoni Miró. Pintures”, *Alcoiart 13*
Ref. 1966_003

Hi ha moltes maneres de “valorar” un treball. I més encara si el treball en qüestió pot ser qualificat d’“art”, de “literatura”, de “ciència”.

[...]

I això sempre es planteja —quan es planteja— des d’una “societat” determinada, i en mig dels condicionaments que aquesta societat provoca. La pintura d’Antoni Miró naix del fons de les més confuses contradiccions de la “societat valenciana”. Té una virulència entre irònica i èpica. ¿Podia ser d’un altra manera? Hi ha molts pintors valencians que pinten el no-res pròxim: un paisatge, una cara, uns objectes. Antoni Miró s’arrisca amb una temàtica que ingènuament —i per mamar-nos el dit—, de vegades, solem anomenar “universal”. No és “universal” perquè hi figurin els negres, l’espectre de la CIA o una escena del Vietnam. Si només fos això, seria “regionalisme ianqui”: un regionalisme com qualsevol altre, i a expenses dels altres, més immediats i, per tant, més dolorosos. Miró va més enllà: més al fons. La seva decisió plàstica respon a secretes expectatives de la seva gent. El “negre” del llenç o del gravat “representa”, emblemàticament, un dolor autòcton. Antoni Miró intenta explicar-lo. La gran passió que emana de la seva obra és aquesta: la d’una temptativa de ser ell entre els seus, i ell i els seus projectats en una afirmació absoluta. Que santa Llúcia li conservi la vista. [...]

1973, *Galeria Alcoiarts*
Ref. 1973_006

Jove com és encara, Antoni Miró té ja, feta i ben feta, una obra llarga, completa, tumultuosament vivaç. L’artista no ha sabut ni ha volgut resistir-se a la primera exigència del seu ofici: el domini màxim de les possibilitats expressives on, a través del qual, a cada moment, la tria i l’ús es converteixen en una solució única, irrem-

plaçable i clara. No es tracta d'un "experimentalisme" gratuït, de joc endogàmic de l'estètica, de provar per provar, sinó d'exercir els recursos de la llibertat creadora amb el propòsit d'estatuir-se una dicció, sempre personal i alhora sempre objectiva, capaç de servir la intenció última del treball. Antoni Miró s'hi ha aplicat des de tots els cantons assequibles: la pintura, la ceràmica, el dibuix, els murals, les més diverses tècniques gràfiques, els mòbils, l'escultura amb metall o fang... La dialèctica intrínseca de cada procediment l'ha dut a realitzacions aparentment contradictòries. Però només aparentment. En el fons de la sostinguda i proteica feina d'Antoni Miró hi ha, des del primer dia, una decisió crítica projectada damunt l'home i damunt la societat que l'home occidental ha creat. Unes vegades és el crit de denúncia; unes altres és el sarcasme revulsiu, de tant en tant és la mateixa incongruència d'un art acorralat per les pròpies hipòtesis. D'aquí la profunda suggestió que en deriva. I la lliçó.

"Jove com és encara", *Antoni Miró. Mostra retrospectiva*

Ref. 1976_002

2. JOAN VALLS

Antoni Miró, dins el suggestiu i nou planter de pintors alcoians, destaca per la seua ferrenya voluntat de creació. Sobre la seua pintura no cal parlar d'estils ni de modalitats més o menys fugisseres, perquè tot ell és sang i nervi en acció, pinzell i espàtula fecundíssims.

[...]

A Antoni Miró, li augure un camí de descobriments, perquè ha entrat, de ple, en el misteri de la inspiració autèntica, la que no es val d'esnobismes ni alienes fulguracions.

Antoni Miró. Pintura. Alcoiart

Ref. 1966_003

El món multicolor que tu has creat
 el salva de la boira i la mentida.
 No sé si has descobert la veritat,
 però els teus ulls s'han fet la caramida
 d'un magnètic oracle tan immens
 que renova a tothom els sentiments.
 Com simple acòlit del teu art diria
 que acate la destresa i el combat

abrivat entre joia i elegia,
 tan ple de llum i originalitat,
 i ets autòcrata just d'un horitzó
 que s'equilibra en tu, Antoni Miró.
 [...]

“Al·legoria d'Antoni Miró”, *Trenta al cercle vers Antoni Miró*
 Ref. 1987_006

3. ANTONI REVERT

[...] Si només fos per açò, Antoni Miró ja hagués assolit un objectiu: empaitar l'espectador, posar-li l'índex del seu pinzell al nus gordià dels problemes actuals. Però no, Antoni Miró, a més d'aquesta substància, posseeix una forma especial per adobar-la. Hi té una vigoria de brau ibèric que pren i s'encara pel quadre fins a fer-lo rebentar i somoure'ns en les nostres caselles i no tenir més remei que fixar-nos, posar-nos en guàrdia, que un jove, amb pinzell, paleta i pèl hi té idees llargues, coses a dir-nos fins a tal extrem que la seua prèdica és capaç de fer-nos saltar i rompre en goig laudable o en controvèrsia execrable. Tot, com dic, dintre una preceptiva nova, feta d'afanys i estudis, fruit d'una vocació còsmica assolida amb desvetllaments i dessabors. [...]

Antoni Miró. Pintura. Alcoiart
 Ref. 1966_003

4. JOSEP VICENT BOTELLA

[...] Açò és clar a la pintura d'Antoni Miró, la creació, el seu invent, és la fantasia de la figura. El seu mig d'assolir-ho, un cristall paradoxal que condueixca a una desmitificació de la realitat per contrast, o pel que és la mateixa cosa; Antoni Miró carrega la seva humanitat en cada quadre, i la realitat reflectida equival a un tros de la vida del pintor contrastada amb el seu ambient exterior. [...]

Antoni Miró. Pintura. Alcoiart
 Ref. 1966_003

APROXIMACIÓ A LA REALITAT (A ANTONI MIRÓ), 1969

Dalt, el cementeri d'Alcoi,
 i també sobre nosaltres la nit i el mas.
 Tu, devorant llenç, treballaves i parlaves
 —com saps, com pots— d'homes i de bojos.
 Nosaltres (també, jo, aleshores), d'esquena,
 amb la realitat trossejant una i altra vegada
 les nostres conjectures, llançàvem diatribes
 contra tota la fauna contemporània.
 Raimon, des dels budells d'un gramòfon
 darrer model, ejaculava humanitat per a tots.
 Hi érem tots i escoltàvem.

Trenta al cercle

Ref. 1987_006

5. ADRIÀ ESPÍ VALDÉS

[...] És sincer amb sí mateix, la seva concepció artística i estètica és honesta. La seua tasca, la de la pintura, és tan necessària i estimada que, sincerament, creiem Antoni Miró i, a més, perquè dins del jove art nostre, el valencià, el d'Alcoi, l'europeu en definitiva, és sens dubte un representant singular. [...]

“Antoni Miró, el pintor d'Alcoi”, *Antoni Miró. Pintura. Alcoiart*

Ref. 1966_003

6. ERNEST CONTRERAS

[...] El gest d'Antoni Miró, encara iniciant-se en els mateixos supòsits, encara originant-se del mateix conflicte entre passió i realitat és distint de l'habitual. El seu enfrontament amb la realitat suscita en ell una espècie de reserva, com un moviment defensiu de la sensibilitat ferida o, si es vol, com la dolorosa solidaritat del que, essent humà, resta deshumanitzat, desplaçat per la voraç màquina del consum social, de l'explotació humana. [...]

Alcoiart-27

Ref. 1968_003

[...] Antoni Miró reivindica, per al treball artístic, la categoria humana del treball manual. I aquest és el motiu pel que totes les seues obres, tant aquelles que temàticament s'hi relacionen amb l'home circumstanciat —Vietnam, la fàbrica, l'ansia de llibertat— com les que abstraen de qualsevol circumstància històrica —els papers arruats, la geometria metàl·lica— hi siguen signades, pregonament i càlidament signades, per una actitud positiva: restituir a l'art la seua condició d'exercici quotidià, d'autèntica activitat humana.

Antoni Miró. Alcoiart. Pintura. Escultura

Ref. 1969_002

[...] La solidaritat no pot limitar-se, per a un artista i en funció de tal, a una declaració de principis. Aquests cal objectivar, que és una de les tasques de l'Art. Antoni Miró ho sap, i sap que la seua declaració només és vàlida si, al temps de efectuar-se, és capaç d'estructurar-se en llenguatge. Una pintura no és una metralleta, salvant la metàfora. I si incloem la metàfora, caldrà reconèixer que l'arma funcionarà només en la mesura que es constitueixi en fet artístic, en llenguatge. No n'hi ha prou el gest, per molt entenedidor que en resulti. Per aquest motiu *Amèrica Negra* que recull Antoni Miró, la imatge que ens comunica, participi a un temps d'un manifest impuls ètic, en el que la solidaritat adquireix naturalesa pel seu suport en situacions paral·leles —aquí i allà, la violència solapada, l'opressió, la por i el odi—, i d'una formulació estètica que se'ns mostra com específica de la concreta societat a la qual al·ludeix, condicionada per una formació visual eminentment dinàmica, i al mateix temps, explícitament fins a la simplicitat, més enllà de les connotacions —que ja constitueixen un més elaborat nivell del significat— referides a aspectes parcials d'aquesta mateixa societat: la tècnica, els estímuls al consum, la massificació, etc. [...]

“Antoni Miró i la nostra Amèrica negra”, *Alcoiart* 53

Ref. 1972_001

[...] La trajectòria artística d'Antoni Miró no és més que una llarga reflexió, un extens testimoni de les dificultats, riscos i contradiccions que acompanyen el nostre temps històric, el nostre temps vital, ja que és difícil, arriscat i contradictori assumir la llibertat de conquerir la llibertat. Es tracta d'un testimoni repetit i divers, paral·lel a les seves característiques alhora que reflexiona. Sempre diferent i nou, com el riu d'Heràclit, i sempre repetit, sempre el mateix, com diuen són totes les coses sota el sol. Canvi i identitat que, en les obres d'Antoni Miró, desenvolupen el seu conflicte, la seva relació contradictòria, dels d'ambits de vegades tan llunyans i de vegades

1965_001

1966_001

1966_002

1966_003

1967_001

1967_004

1967_005

1967_006

1967_007

1968_001

1968_002

1968_003

tan propers com els camps de l'estètica i l'ètica, la voluntat i la necessitat, l'art i la història. [...]

“Antoni Miró. Llibertat i contradicció”, *Antoni Miró. Museu d'Art Contemporani de Sevilla*
Ref.1978_001

7. SALVADOR ESPRIU

Són cinc magnífiques obres d'art, cadascuna pel seu estil, perquè són molt diverses de realització, encara que no pas d'intenció. *Capitalistes, L'home de la mort i La pau i la mort* són, senzillament, impressionants. Els altres dos dibuixos són molt bonics. Tots estan lligats pel comú denominador de la seva poderosa, forta i personalíssima “urpa”, per la seva originalitat. (1969)

Antoni Miró, Alcoiart 36
Ref. 1970_001

MÓN D'ANTONI MIRÓ

[...]

—Les mans amb gruix de cordes m'han lligat
quan als senyors demano llibertat.

—No puc fer res per ajudar ningú,
perquè jo soc tan desvalgut com tu.

Però sense descans, amb viu clamor,
em serviran la forma i el color.

És un combat que mai no vol repòs.
Hi deixo l'esperit, el moll de l'os.

—Entona, doncs, un càntic triomfal
damunt abismes guardadors del mal.

Heu ben guanyat, ulls clars, lluny de cap vesc,
tan sols esbatanats a l'aire fresc.

I sentiràs com l'ala de l'ocell
t'uneix, al blau, al nom d'un poble vell.

Trenta al cercle
Ref. 1987_006

8. FLORIANO DE SANTI

[...] Preval un mètode i una claredat constructiva de la imatge que potser relaciona l'art d'Antoni Miró amb el que fan l'americà Rosenquist, el francès Monory i l'anglès Philips. Semblaria una qüestió d'estil, de fred i didascàlic exercici, si no estiguera present en Miró el fet d'haver assumit, febrilment, aquella recerca figurativa com a experiència primària del seu fer ser-ne, jorn a jorn, com a home i com a artista, experiència que troba, a la fi, una correspondència poètica (de revolta política), sols a la profunditat de la seva cívica terra.

“Violència i deshumanització a l'Amèrica negra d'Antoni Miró”
Ref. 1972_003

[...] Sobre aquesta *muda Stimmung* també es mesura la producció creativa d'Antoni Miró. Aquesta expressa —en la lúcida polaritat lingüística— la copresència conflictiva de dues forces antitètiques que empenyen en direccions oposades: l'ull sever de la *meditatio mortis* que observa en la prospectiva *ab aeterno* de mestres del passat com Velázquez, Goya, Picasso i Joan Miró i desaprova l'activitat artística com a vana acrobàtica del que és sensible i és efímer, i, d'altra banda, la mirada tota humana, gairebé hipnotitzada, del pintor arrossegat, malgrat seu, a una mena d'estètic trànsit, a la irrefrenable metamorfosi de l'“escriptura” per imatges. Assistim aquí a un recorregut invers al que Paul Valéry denominava *l'état d'attente*, és a dir, l'estat d'espera que el poeta cerca i desitja, i que precedeix l'acte de convertir-se en “un altre” en l'escriptura. Antoni Miró encara viu amb desconcert el conflicte de fer-se un altre en el llenguatge, adverteix aquesta conquesta, que serà natural per al subjectivisme de la contemporaneïtat, com un impuls que l'arrossega fora de si, que el fa trànsfuga susceptible de sospita en un territori diferent, el dels possibles de la *fictio* poètica. En la seva obra delinea el rostre del Janus bifront, d'una banda encara un home del passat, amatent al saqueig omnívor dels antics coneixements i, d'altra banda, un home de modernitat que no només adquireix la dada erudita amb incessant meticulositat filològica, sinó que en fa, d'aquesta, un jeroglífic de l'ànima, una peça simbòlica de la seva història personal i motiu de reflexió sobre la història i sobre la societat de la cultura col·lectiva. [...]

“Lull inquiet i al·legòric d'Antoni Miró”, *La ciutat i el museu*

Ref. 2005_005

9. VICENT AGUILERA CERNI

[...] Que el treball d'Antoni Miró pertany al camp de la cultura compromesa és una cosa tan evident que no cal esmentar-ho. La veritable qüestió que suscita és de tipus lingüístic, ja que el realisme social pel que fa a la crònica d'esdeveniments i crítica de successos només serà vàlid si aconsegueix o supera un mínim nivell qualitatiu i s'acosta a l'assoliment d'una comunicació eficaç. En aquest sentit, és notable l'esforç de Miró. La claredat de les imatges, l'actualitat del seu repertori iconogràfic, la relació entre el signe i el fet que reflecteix, la intencionalitat i el procediment tècnic posat al seu servei per aconseguir que les obres siguin accessibles el situen en un lloc destacat dins dels artistes espanyols que intenten connectar amb la realitat de manera activa, bel·ligerant i positiva. [...]

Antoni Miró

Ref. 1974_003

[...] Antoni Miró sempre s'ha alineat amb les files del “compromís”. És a dir, és una obra inqüestionablement política i que, per tant, cadascuna de les seves obres contribueix a l'actualització permanent d'un tema tan antic com el seu vell i inexplicable problema. Aquest “inexplicable” s'ha d'emfatitzar, ja que qualsevol presa de posició (i l'abstencionisme també en comporta un) és de naturalesa política i és testimoni d'una manera d'entendre la relació entre les tasques artístiques i la societat.

[...] Per acomplir la missió que s'ha imposat, Antoni Miró escampa la seua ampla capacitat, la seua fecunda inventiva, el seu creixent perfeccionament.

Mostra retrospectiva (1972-1975)

Ref. 1975_002

10. EUSEBI SEMPÈRE

[...] El mecanisme de comunicació de la pintura d'Antoni Miró és ràpid i directe i denuncia les xacres de la societat actual de manera perenne, és a dir, sense envellir en un dia, com ocorre amb els reportatges fotogràfics de la premsa. Ell transposa les

1968_004

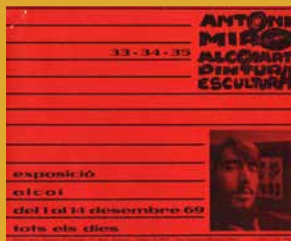
1968_005

1969_001

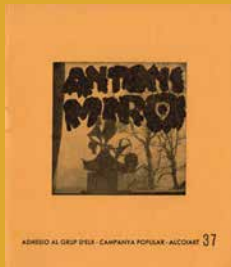
1969_002

1969_003

1970_001

1970_002

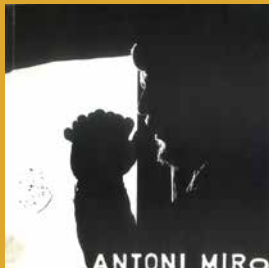
1970_003

1970_004

1970_005

1971_001

1971_002

imatges agressives, enriquint-les amb colors que s'allunyen de la realitat, convertint en mutació artística el que era només informació.

La tècnica emprada per Miró és d'avui (com ens ensenyaren Leger o Lichtenstein): superfícies planes, sense modular, acerades, tibades en llurs contrastes, on predomina el negre, pregon com els abismes, com el nostre destí sense esperança.

Antoni Miró

Ref. 1973_004

11. JOSEP CORREDOR MATHEOS

[...] Al damunt de la meua taula, catàlegs i fotografies de les obres d'Antoni Miró. De tota aquesta documentació ix un sol crit, clar, inequívoc. Damunt ma taula també, periòdics d'aquest matí: en els titulars, el mateix crit, violentament sufocat: Salvador Allende ha sigut assassinat; el seu projecte de democràcia vertadera, de nova via constitucional, per al socialisme, truncada, amb una flagrant violació d'eixa legalitat que ell mantingué en tot moment.

Em sent més identificat que mai amb eixe vietnamita mil vegades assassinat, amb eixe negre escarnit en tot el planeta, amb l'home explotat. I, amb emoció i ira, veig el rostre de Salvador Allende en tots eixos rastres crispats, adolorits, d'Antoni Miró. [...]

Antoni Miró

Ref. 1973_004

[...] Tot aquest dolor i crueltat, la injustícia fonamental que es denuncia, té la seua altra cara en l'amor. Això, potser també per modèstia, no mira amb la innocència primordial de *pintar amb la dona nua* —tal és el seu títol— des de 1964 o, anant una mica més enrere, amb la delícia amorosa amb què li agrada el món al *Bodegó amb meló* de 1960. M'encanta que ho reconeguem en negatiu. Però és feliçment inevitable que l'artista vegi, com si fos descuidat, les seves inclinacions més profundes. I sovint les seves escenes més sagnants, la seva sàtira més dura, estan poblades de rètols, aparentment accessoris, que revelen l'objectiu final. El color, doncs, a diferència del que es denuncia, té notes alegres. Perquè l'obra és la imatge d'una festa en la qual tots els poders, i totes les impotències de l'home, tenen el seu paper. I l'artista és, de tot això, un testimoni, una part i, en definitiva, un creador.

“Antoni Miró”, *L'altra mirada*

Ref. 1992_005

12. JOSÉ MARÍA MORENO GALVÁN

A Antoni Miró sempre he tingut que pensar-lo i imaginar-lo en una posició ex-cèntrica respecte al panorama general de la pintura i dels pintors. La seua vida transcorria a Altea, i des d'allí ens arribaven les seues noves i quasi mai ens arribava ell mateix. El seu es un cas apart i especial, perquè, en canvi, si que sabíem el que estava fent. Podria dir-se que ell s'havia situat lluny del món però, havia aconseguit de col·locar el món prop d'Altea.

Jo crec que el terra que trepitja i el panorama que contempla no es pas indiferent en la gestació de la seua pintura. La seua pintura té dues dimensions fonamentals, les quals podrien ésser contradictòries si no fos pel difícil equilibri en qué Antoni sap mantenir-les: una dimensió és la de la seua capacitat sintètica; la de la seua economia expressiva reduïda a les seues quatre lineacions i coloracions essencials: allí on es diria que no es diu gratuïtament com es diu. L'altra dimensió és la seua capacitat documental i, per a dir-ho d'alguna manera, “de compromís”; eixa actitud que el porta a ésser espectador no passiu de qualsevol drama del món. [...]

Antoni Miró

Ref. 1973_004

13. PABLO SERRANO

[...] Home i nom MIRÓ, que mirà i amenaçà des de la seua història. Melena i barba de jove antiga. D'Alcoi, d'allà dalt, com àguila que albira en color refulgent o obscur la injusta condició humana, muntó d'homes-misèria que esperen. Solament ESPERANÇA, paraula, gest que resta al fons, most de raïm abans del suïcidi. Espera, perquè la teua realitat és vida i s'anomena ESPERANÇA, i pinta, perquè la teua mà escriu aquesta història i romans per ésser viu de la teva altra vida.

“Tot esguardant Antoni Miró, Amèrica Negra 1972, L'Home Avui 1973”

Ref. 1973_005

14. CEFERINO MORENO

[...] Antoni Miró, amb la seva obra múltiple i la seva profunda preocupació pels problemes de l'home, es compromet amb el seu temps i el seu entorn social, entenent que els problemes de la societat actual no són específicament els del nostre territori, ja que la interrelació existent a tots els nivells entre pobles fa que els problemes de cada nació siguin els de tots els altres. Per això, quan Antoni Miró pinta Amèrica Negra, transcendeix la possible anècdota de la "negritud" i planteja, en la seva nuesa, la situació de l'home actual enmig de la societat que anhela aniquilar-lo.

"Amèrica Negra 1972, L'Home Avui 1973"

Ref. 1973_005

15. JOSÉ DE CASTRO ARINES

El nom d'Antoni Miró em ve sonant, més que actiu, gairebé frenètic, en la crònica diària del nostre art per fora i per dintre del país. La seva activitat es multiplica en els més diversos quefers i així són les seves volences d'art figures de les meves pròpies atencions artístiques, posades a diari davant meu, notícia sempre de les meves pròpies notícies. I quan s'exposen a la meua atenció crítica, dic —o n'he dit— que tota aquesta inventiva de Miró —pintura, escultura, ceràmica— està carregada de vida, encara que de vegades sia ella en el seu discurs excessivament canviant, i que el que més em plau sia també el que nomenarem pintura de l'humanisme i la seva escultura, el camí i la pretensió de les quals, per la seva cavil·lació moral, aprobe. Però en la meua opinió, el més important d'aquest home és la seva curiositat insadollable, la seva vigilància sobre les exigències testimonials de l'art com a figura de significació de la nostra vida, que ell trasmuda molt sàviament en figuracions del seu inquiet univers, pesquissitiu, denunciatiu, premonitor, les aspiracions del qual cerebro molt gustosament.

"L'Home Avui, Antoni Miró"

Ref. 1973_006

16. RAFAEL CANOGAR

L'estiu de 1973 ha sigut per a mi el retrobament amb Antoni Miró. Cert que el coneixia des d'abans com a artista, també com difusor d'autèntic art des d'aquella bonica ciutat d'Altea, on Toni Miró ha sabut modelar el marc de la seua vida i obra.

[...] Les seves imatges són de violència i protesta, però no només és una “poètica plàstica del rebuig”, hi ha un judici moral, que amb la seva acció i la de molts altres com ell farà possible el despertar d’una consciència del mal, que pot portar l’anàlisi i la recerca d’una nova filosofia. Les seves “bandes perforades” i estiraments confosos amb les imatges desoladores de les seves pintures, només qüestionen, lúcidament, les teories que imperen des de la superioritat tecnològica i racionalista. [...]

“L’Home Avui, Antoni Miró”

Ref. 1973_006

17. VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

[...] Vaig anar amb Toni Miró a Altea, on té la seua casa. Primerament vàrem recórrer la matinada de Benidorm. Vaig intentar, inútilment, el reconeixement d’alguns llocs que em foren molt familiars. En arribar a Altea, clarejava un diumenge, clar, tranquil, amablement lluminós. Ens vàrem gitar, com era ben comprensible. L’endemà vaig veure l’obra de Toni Miró, una obra admirable, combativa i feraç, rica de còlera i tendresa, crònica penosíssima i esquema d’acció, de poblacions murals. L’obra, en cicles d’una claredat argumental i d’una cohesió mental extraordinàries, se m’oferia, així, compacta, seguint les breus notes acompanyadores del seu creador. Vaig quedar, literalment fascinat. Sobre les teulades d’Altea, unes teulades velles, gracioses, sedants, triomfava un sol tumultuós. [...]

Antoni Miró. Amèrica negra. L’Home Avui

Ref. 1974_002

[...] Toni Miró va emprendre l’obra, amb coneixement d’un art i uns mitjans; es va tancar, amb pany i clau, al seu mas i va treballar, com un boig, dies i dies; després va retornar, com al·lucinat encara, a la vida de cada dia. Ara, a Alcoi, ell es mirava l’obra feta, amorosament —“l’obra feta... la mala puta”. Altres persones han fet, amb més coneixement de la matèria que no jo, l’elogi puntual i precís d’Antoni Miró: jo només vull deixar a la seua porta, com qui deixa una pedra, un “senyal”, la meua vella admiració per Antoni Miró, un gran valencià, combatiu, combatent, de les primeres hores, que viu i treballa, lluita, exerceix a Alcoi, on encara es conserva la casa on es va reunir la I Internacional. [...]

“A Antoni Miró”, *El Dòlar*

Ref. 1982_001

18. ARCADI BLASCO

[...] Els problemes que el món ha plantejat, també són teus, perquè els teus problemes particulars, els teus, són universals i d'aquests estàs xop, patint-los, sentint-te asfixiat, a prop. Quan em parles en Anglès no t'entenc; és, per a mi, una llengua bàrbara, llunyana, i la seva cultura no l'admeto més enllà de les notícies. Parla'm en català, castellà, francès, àrab, italià i t'entendré.

Coneixent totes les tècniques d'expressió plàstica, treballador ferm, lúcid i incansable, encara que també mussol nocturn, molts saben, i jo sé, el que ets capaç de donar. T'imagines quant se't demanarà?

Antoni Miró. Amèrica negra. L'Home Avui

Ref. 1974_002

19. JEAN BOISSIEU

[...] Quan vaig veure per primera vegada l'obra d'Antoni Miró a Marsella, em va fascinar el seu ofici i la seva sensibilitat, la qual cosa li ha permès donar un ressò català en un estil molt connectat amb tots els nous corrents realistes de la pintura internacional, és una perfecció tècnica amb el complement d'un contingut divers a les seves pintures, metal·lografia, dibuixos i gravats. M'omple d'orgull trobar-me en els accents de la seva obra, la mateixa fraternitat d'Occitània, i cal dir que encara que tinguem els obstacles de les muntanyes, estem units a molts dels seus compatriotes, com Joan Miró o Antoni Clavé. [...]

“Testimoni d'Antoni Miró”, *Amèrica negra. L'Home Avui*

Ref. 1974_002

20. CONROY MADDIX

Antoni Miró, membre fundador del moviment Alcoiart, mostra pintures i escultures en les quals utilitza diversos suports per expressar les seves idees sobre Vietnam i, en una línia més abstracta, conceptes formals. Pintures caracteritzades per l'absència de temps, dotades d'un ritme espacial. Malgrat la seva naturalesa específica, les obres estan obertes a múltiples al·lusions i tensions humanes i psicològiques.

Antoni Miró. Amèrica negra. L'Home Avui

Ref. 1974_002

1971_003

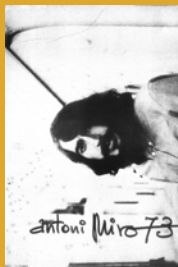
1972_001

1972_002

1972_003

1973_001

1973_002

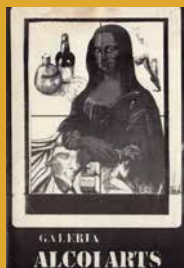
1973_003

1973_004

1973_005

1973_006

1974_001

1974_002

21. MARIO DE MICHELI

Quatre artistes i un crític s'uneixen: per afinitat, per conviccions comunes, perquè l'acció cultural i civil sigui més forta i eficient. Els pintors es diuen Antoni Miró, Pacheco, Comencini i Rinaldi: els dos primers són espanyols, Comencini és de Savona i Rinaldi de Brescia. El crític, que és Floriano de Santi, ve, d'altra banda, d'Urbino. Així neixen aquesta exposició i aquest catàleg.

Qui vegi les pintures exposades i llegeixi les pàgines que segueixen expressarà el seu judici: el seu consentiment o el seu desacord. Aquesta nota no vol de cap manera ser, com diuen, un atractiu estètic; en canvi, vol ser una invitació a considerar la posició d'aquest grup. Els pintors, encara que amb diferents antecedents i investigacions independents, apunten a la imatge com un mitjà de comunicació amb la pluralitat dels altres, és a dir, on la subjectivitat de l'espectador compleix amb la subjectivitat de la persona que enuncia el missatge plàstic. I aquest és el primer fet en comú.

[...]

Ara, a Itàlia i a tot Europa, la nova generació artística ha demostrat ser capaç de treballar en una direcció que no és només la divagant, hermètica i elitista dels últims experimentalismes. La conversió a imatge objectiva és un dels signes més explícits, fins i tot entre els molts malentesos que l'envolten, d'una tendència general que fa només quatre o cinc anys semblava absurda de suposar. Miró, Rinaldi, Pacheco i Comencini, a la seva manera, pertanyen a aquesta tendència. [...]

“Un grup de tendències: Gruppo Denunzia”, *Antoni Miró. Amèrica negra. L'Home Avui*

Ref. 1974_002

22. OVIDI MONTLLOR

Parlar d'Antoni Miró, per a mi, és molta cosa junta. Antoni és d'Alcoi, com jo, i estima Alcoi, com jo. Antoni és de la mateixa generació meva. Antoni és un home que pinta en funció de la societat que li ha tocat viure. I s'identifica en una postura cívica total contra tots els problemes culturals, econòmics, socials, etc.

Antoni Miró és alguna cosa més que un pintor; és un autèntic home de bé.

Gràcies, Toni.

Amèrica negra. L'Home Avui

Ref. 1974_002

A TONI MIRÓ AMB TOTA LA MEUA ESTIMA

[...]

I que quede la llavor
i el record del teu treball.
Que d'Alcoi és el millor
Toni Miró. Quin pardal!

Rodolins parits a punta de llapissera ensucrada.
Amb una Olivetti trompa, i una quartilla puríssima.
Com la Verge de tants lliris, que de tants no en trobes cap.

“Antoni Miró, recull críptic”
Ref. 1977_003

23. VICENTE ROMERO

[...] Després vénen les etiquetes... en funció de conceptes igualment condicionats pel nostre esquema social capitalista per l'enrarit mitjà mancat de llibertats formals en què agonitza la cultura espanyola. Però ací estan, com un crit plàstic, les obres sorgides en mig de la contradicció externa com a símptoma de la profunda determinació i seguretat que tenim en allò que hui a penes pot dir-se.

Antoni Miró. Amèrica negra. L'Home Avui
Ref. 1974_002

“Dolorosament, també Xile”

[...] Per això, no té res d'estrany que els ulls d'Antoni Miró buscaren en la tràgica realitat xilena imatges, que també estan impreses dins de cadascun de nosaltres. I l'esforç de les seues mans, pintant temes xilens, va més enllà d'un acte de solidaritat i fins i tot d'una obra artística; constitueix una denúncia de la barbàrie feixista, allà on es produeix amb més gran evidència, i un gest de lluita, l'arrel de la qual cal buscar-la en la nostra pròpia terra, i la raó última de la qual està en l'home. [...]

“Antoni Miró. Mostra retrospectiva 1973-1977”
Ref. 1977_005

[...]

De vegades, Toni recorda en color una imatge que va ser en blanc i negre, com aquell discurs de Pepe Isbert —que semblava una burla de Franco— al balcó municipal de *Benvingut Mister Marshall*, o la contemplació del paisatge de Manhattan des d'un banc per Woody Allen. Al revés, recrea altres escenes sense les seves tintes originals despullant d'artificis fotogrames com el del Padrí. Però les seves dues obres més personals són aquelles on es retroba amb els seus amics morts, eternament vius en la seva memòria i les seves pel·lícules: Ovidi Montllor a *Furtivos* i Antonio Gades en *Noces de sang*.

Contemplar aquests vint-i-nou quadres —que podrien haver estat cinquanta o cent— és una insistent invitació al record íntim, a reviure les emocions que ens va causar una escena, a recuperar la il·lusió momentània d'una determinada nit de cinema. Cal contemplar-los buscant en ells el que llavors vam ser i sentim, les esperances que acariciem, l'instant fugaç en què aquells plans es van ancorar en la nostra memòria. Gaudim d'aquests reflexos del cinema, com a part dels records de les nostres vides. Perquè a tots sempre ens quedarà París.

“De cinema. Antoni Miró”, *Pintura musicada. De Cinema*
Ref. 2019_002

24. EBERHARD SCHLOTTER

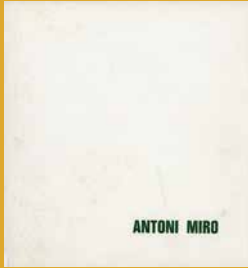
[...]

Mira que ets faener, Antoni! Què ha fet amb tu l'onada de llibertat que va desfermar el pop. Ets jove i et domina una impaciència nerviosa, disposat com estàs a cultivar un extens jardí. Vaig eixir al carrer calorós. L'ombra, vaig recordar que deia Max Ernst, és la capacitat que té la llum d'allunyar-se. En l'obertura vaginal de la porta seu la meua contraent darrere d'una cortina de granadura, i venta les bragues per a refrescar-les. Antoni, vaig pensar, “quiéu eres tú...”.

“Reflexions sobre Antoni Miró”, *Amèrica negra. L'Home Avui*
Ref. 1974_002

25. V. M. VIDAL

A l'obra d'Antoni Miró, s'acompleixen certs aspectes que en realitat són invariants al llarg de la història de la pintura, on la taca cromàtica com a forma, el suport com a textura, la seva delimitació com a marc, físic i sociocultural, sempre són presents.

1974_003

1975_001

1975_002

1975_003

1975_004

1975_005

1976_001

1976_002

1976_003

1977_001

1977_002

1977_003

En són tots, uns respecte d'altres vinculats per una interna relació figurativa que es sustenta entre el llenguatge i la realitat.

Aquesta realitat deu ésser expressada comunicant per tot arreu un sentit nou amb la llengua en ús.

N'és la manera de proposar un problema amb claredat, i un plantejament correcte d'un model és, a l'ensem, solució.

Antoni Miró. Amèrica negra. L'Home Avui

Ref. 1974_002

[...]

Llums i ombres es desprenen de la col·lecció de pintura, escultura i gravat que Miró ofereix traduïnt a través del seu lèxic personal els antics textos, però la seua cerca no es cenyeix només al territori nacional; doncs en rememorar la Victòria de Samotràcia que està dipositada al Louvre, reconeix una condició hel·lènica en l'Europa que va beure aqueixa cultura i la va adoptar com a signe que avalava a través del passat, la posada al dia d'un present. Així Roma es va apropiari de la iconografia grega, i així els imperis europeus es van vestir al seu torn de Roma com una cadena de fets que convenim en anomenar història.

"Sobre l'hel·lenisme d'Antoni Miró", *Viatge a Grècia*

Ref. 2007_007

26. RAFAEL ALBERTI

ONE DOLLAR d'Antoni Miró

El dòlar

Jo et vaig tancar amb filferro fins a enfonsar-te en les tenebres

El dòlar

Et vaig corrompre fins a fer de tu un cuc

El dòlar

Et vaig ensagnar i matar per a després escapar i abandonar-te

El dòlar

Paper del crim ràpid per a estar ja cobert i soterrat

per la més lluminosa matèria fecal lliure dels homes

¡El dòlar! !!El dòlar!! !!!El dòlar!!!

Roma, abril, 1975

Antoni Miró. Mostra retrospectiva (1972-1975)

Ref. 1975_002

27. ALFRED GÓMEZ GIL

Antoni, el carmí
de la petjada del teu mirall
és sang, clavell o imant?

Antoni; la teua protesta
compartida a l'infinit
la criden les aus
els oceans carregats
de caps emergents.

Antoni; el teu gest
la teua humanitat gegant
ens defensa
i protegeix de falsos profetes
enforcats en la seua ombra.

NOSALTRES, sense arbres,
sense sols
omplim amb tu
un espai d'esperança
amb l'unànime veu
d'Amnistia!

"A Antoni Miró", Graphic Works (1966-1976)

Ref. 1976_001

28. ALICIA SUÁREZ I MERCÈ VIDAL

[...] Les obres presentades a Barcelona són un recull del treball realitzat al llarg d'aquests darrers quatre anys, a través de metal·logràfiques, pintures, pintures-objecte i escultures en bronze. Tot i que dins l'obra d'Antoni Miró sembli haver-hi una certa diversitat, hom hi troba uns trets comuns que ens permeten establir una sèrie de grups, al marge d'una diacromia estricta; així veiem que a l'hora de triar els signes per la representació llur existeix la barreja d'imatges de la història de l'art de l'època del Renaixement, del Barroc amb altres de la societat actual (paquets de tabac, cigarrets, ampolles de licor, rellotges de polsera, ulleres de sol, diners, espardenyas...), i això, ho trobem tant en obres de 1973 com la *Gioconda*, i en l'*Esclau* i *Esclavitzador*, com en d'altres més recents. Aquest seria el cas de la pintura-objecte *Llances imperials*, en la qual pren la temàtica del quadre de Velázquez, *La rendició de Breda*, on els vencedors i els vençuts s'identifiquen amb la problemàtica soferta pel nostre poble.

[...]

El color que envaeix les pintures d'Antoni Miró no acostuma a ésser agradable: els grisos, els marrons i sobretot el negre donen al conjunt de les imatges un tractament agre. Perquè, en el fons, la seva preocupació pels fenòmens d'alienació col·lectiva, per les lluites dels pobles sotmesos per d'altres, malgrat la càrrega irònica que inclou en alguns casos utilitza recursos del "pop art" (la paròdia, la seriació, la fragmentació, la repetició), fa que la seva obra es trobi a mig camí entre el realisme crític i el "pop art" i dona a l'espectador d'aquí o de l'estranger els elements suficients per a copsar tota la càrrega intencionada que Antoni Miró es proposa reflectir.

"Un treballador de l'art València: Antoni Miró"

Ref. 1977_003

29. JOSEP VALLÉS ROVIRA

[...] La producció de Miró esdevé una clara denúncia dels excessos imperialistes, mantinguts amb l'omnímode poder del dòlar; sensibilització plàstica, agre derrocamment del president Allende, finalment reconeguda ona de moralitat pareix escampar-se a USA, tot i que darrerament desmenteix el president Carter; militarització alenada, importada, tamborinejar de botes alineades, amb superposició de bastidor com a simbòlic enreixat; l'obra de Miró assumeix caracteritzada consideració de protesta directa. [...]

Antoni Miró. Sala Gaudí. Recull crític

Ref. 1977_003

30. MODEST RODRÍGUEZ-CRUELLS

Antoni Miró és un pintor que fa la denúncia de les irregularitats humanes. Es dol de les injustícies i procura sostreure's de la part de brutícia que ens pertoca a cadascú de nosaltres. Potser és el conjunt de les seues obres un dels mitjans d'esperonar-nos per tal d'expiar, col·lectivament, la part alíquota de la culpa que ens correspon. En les seues pintures, sempre hi trobem la ferotge denúncia, comentades estrènuament per Miró.

Antoni Miró 1977. Sala Gaudí

Ref. 1977_003

31. ANGEL MARSÀ

Antoni Miró ha recorregut la meitat d'Europa i ha exposat en llurs principals capitals. Les seues obres d'amplis mitjans tècnics i expressius troben el més ple de significats en la protesta i la contestació: "Un crit de denúncia, un clam per la llibertat i una lluita sostinguda pel retrobament popular...", precisa definició. Els medis emprats per a conquerir un objectiu tan concret, acull la tècnica més audaç i nous materials, amb la modalitat específica de l'obra gràfica seriada. Pintures, escultures, metal·lografies i múltiples, grans composicions sobre fusta siluetada, creen un clima de tensió apassionada, acordat el propòsit de l'artista i molt revelador de la complexitat dels plantejaments socials i humans que incorpora l'obra d'Antoni Miró.

Antoni Miró 1977. Sala Gaudí

Ref. 1977_003

32. FRANCESC GALÍ

Pense que és el resultat plàstic el que hi ha que lloar en les obres realitzades per Antoni Miró. El resultat més encara que els arguments que el construeixen, és el que proclama —en l'artista alcoià— llur capacitat interpretadora de la realitat que mitjançant llurs pintures reconstrueix.

Pintures que en la seua altra vessant criden —no pas sempre amb furor, sí amb ironia— llur inconformisme. Contestació que expressa reinventant, remodelant, transformant expressions que en altre moment trobaren, també, un altre clixé, definitiu, en la història: precisament en aquella que va trobar —en el seu temps— ressò feliç en la pintura.

Ressò que Antoni Miró —en desvirtuar-lo— fa seu en les obres —pintura i metallgràfica— posant de relleu una posició mental —possiblement ètica— que encerta a traduir, com ja he dit, en plàstica.

Plasticitat de la qual no hi és absent —està palpable— el seu domini de la composició que li permet fer i desfer arguments pictòricament.

Antoni Miró 1977. Sala Gaudí

Ref. 1977_003

33. JOAN M. MONJO

Antoni Miró es una persona que va al bou per les banyes. Que quan es posa davant un tema el tracta com deu tractar-lo, amb punyent ràbia, darrerament amb sarcasme, que és una mena de ràbia. I es que els temes que tracta aquest pintor, no es poden realitzar de cap altra manera, seria falsejar la realitat. I això ja ho ha fet massa gent. Posar-se davant les teles de Toni Miró, es el mateix que plantejar-se o replantejar-se tota una sèrie de misèries físiques i ideològiques, que dissortadament existeixen a la nostra societat. Toni pren la seua posició, ataca... A sa casa, a la part alta d'Altea, on viu, entre quadres que viuen a les parets, de gent diversa, entre els atifells d'una casa qualsevol, entre la conversa de diferents temes, comencem a demanar-li coses, que respon amb una veu xicoteta. [...]

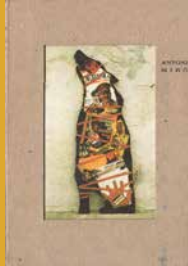
Antoni Miró 1977. Sala Gaudí

Ref. 1977_003

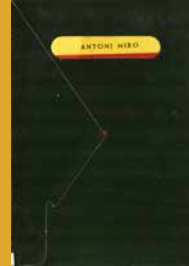
Un d'aquells dies de la transició —“*Oh dolç setanta!*”, deia, exclamant, el poeta Salvador Jàfer— passejant amb amics pels carrers de calç, aire de mar i geranis de la part alta d'Altea, Ovidi Montllor, gran amic d'Antoni Miró, em va confessar: “Toni... En Toni és un gran treballador... i un magnífic pintor...”. M'ho deia amb la seva cordialitat rural i la seva virilitat genètica que aquest home duia enganxada a les seues entranyes més pregones. Paraules que el cantant i actor pronuncià durant una llunyana vesprada d'estiu que ja anava buscant la fina tardor que s'apropava. Mots que ara em ressonen, novament. Perquè les vaig jutjar i encara les jutge com encertades. [...]

1977_004

1977_005

1977_006

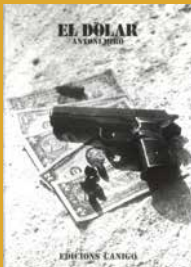
1978_001

1980_001

1980_002

1982_001

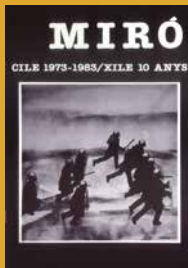
1982_002

1983_001

1983_002

1983_003

1983_004

“Imatges del món antonimironià”, *Images du monde de Antoni Miró*

Ref. 2004_001

34. ARNAU PUIG

L'EPINALISME VALENCIÀ

Antoni Miró és un dels artistes valencians que han convertit com a temàtica de la seua obra plàstica la concreta realitat de la lluita contra l'opressió de l'home i el testimoni gràfic de l'home oprimat. Mentrestant, en el mateix àmbit valencià, uns han orientat l'obra cap a l'abstracció constructiva, altres s'han decantat cap a la creació d'una imaginària que, per a designar-la d'algun mode, direm d'“épinal”, entenent aquest terme ja consagrat en el sentit que es tracta d'una manifestació gràfica que es vol atenta als codis perceptius i comunicatius més simples, directes i populars, en contraposició als primers, que deuríem designar com cultes i elitistes, sense que això predisposés cap juí de valor estètic, que és el que n'hi ha que descarregar, en aquesta ocasió, el concepte d'“épinal”, que es considera com estèticament degradat, encara que som conscients que, en realitat, es tracta d'“altra” estètica

[...]

En tant que artísticitat, tècniques i procediments, em sembla que l'obra d'aquest artista no ofereix cap dubte. És bona i de qualitat, i reuneix les condicions d'eficàcia suficients per a arribar al nivell del pla comunicatiu. La varietat de procediments: pintures, objectes, metallgràfiques, permeten a l'artista tractaments diferents i recursos més adequats per a determinats tipus de temes. En les escultures de bronze de petit format, em sembla que el seu autor arriba a nivells que escapen de l'epinalisme abans assenyalat per a endinsar-se per senderes de l'expressionisme.

Antoni Miró 1977. Sala Gaudí

Ref. 1977_003

35. RAMÓN AMPOSTA

Sabiem i encara més, coneixíem les experiències estètiques d'aquest artista, sortides com un crit d'acusació, com un testimoni que crida contra tots els opressors. Tot i que, aquest coneixement, la mirada directa, ens ha impressionat encara més del que s'esperava. Què? Aquesta pregunta es fa que, si hem de respondre, diríem que és per la gran sinceritat que considerem en l'obra d'Antoni Miró. És un crit que surt de la

seva ànima. És la mateixa sang que brolla del seu cor ferida de coratge. I, que ningú ho dubti, cada acte estètic que parteix d'aquesta sinceritat toca plenament el contemplador i li transmet el missatge; compleix una finalitat estètica social. [...]

Antoni Miró 1977. Sala Gaudí

Ref. 1977_003

36. DAVID HENDERSON

[...] Toni Miró, que realment treballa de nit i dorm de dia, és un artista molt talentós, sovint molt controvertit, immensament prolífic, nascut el 1944 i sense formació formal, va començar a guanyar premis quan va guanyar el concurs de l'Ajuntament d'Alcoi 1960. Des de llavors, sense faltar cap any, ha guanyat regularment premis en exposicions nacionals i internacionals.

Des de 1965, mai no ha tingut menys de tres exposicions individuals i ha tingut exposicions a Londres, Itàlia, França, Alemanya i Amèrica. La seva obra està en exposicions permanents a vint-i-dos museus i galeries, incloent Polònia, Iugoslàvia, Anglaterra, Itàlia i Cuba. La seva llista d'obres en importants col·leccions privades és enorme.

És fàcil, configurar, fins i tot encasellar-lo, com a artista de protesta; encara més fàcil d'esvaïr-se ràpidament. Miró sobreviu en part perquè és un astut observador de la vida i, sobretot, perquè és absolutament sincer. [...]

Antoni Miró 1977. Sala Gaudí

Ref. 1977_003

37. DANIEL GIRALT-MIRACLE

La seua contribució al Congrés de Cultura Catalana ha estat fer la presentació a Barcelona amb una sèrie de pintures, escultures i gràfica. Obres que abasten del 1973 al 1977. Com bé diu el seu presentador Ovidi Montllor, "l'art conscient de tota època no és precisament amable". La manca d'amabilitat accentua els propòsits delators de Miró. Una gran peça, *Llances imperials*, realitzada aquests darrers dos anys, ens dóna la benvinguda. Aquesta versió sinònima de la de Velázquez *Rendició de Breda* és situada en un context molt diferent.

[...]

Indubtablement, una peça mestra de Miró. Dins el mateix gènere hi ha en l'exposició una sèrie de taules bugides, que silueten personatges (*Garrotada, Metamorfosi,*

etc.). Soldats, policies, guerrers, armes, dòlars rebregats, éssers apallissats i oprimits, torsos femenins flagel·lats... són la base temàtica d'una anàlisi del nostre món feta amb agosarament i gran expressivitat.

Unes subtils i ben elaborades metal·logràfiques (procediment molt personal d'estampació sobre planxa metàl·lica) completen la presència a Barcelona d'aquest pintor que lluita amb les seues armes per a "destruir les parts negatives del món".

Antoni Miró 1977. Sala Gaudí

Ref. 1977_003

[...] Miró vol interactuar perquè en el fons cadascuna de les seves obres respon a una meditació i és un lament o un crit d'alerta, perquè és un pintor d'idees que sap combinar contingut ideològic i expressió plàstica i aconseguir un equilibri particular que és el que personalitza la seva obra, una creació que, vista amb perspectiva, m'atreveria a dir que constitueix un *nou Llibre dels fets*, perquè en el seu conjunt es converteix en una narració dels esdeveniments més importants de la seva vida escrita en plural en primera persona, com va fer el rei Jaume. [...]

"Llibre dels fets", *Antoni Miró. Històries (de la nostra història)*

Ref. 2010_008

38. JOSEP IGLESIAS DEL MARQUET

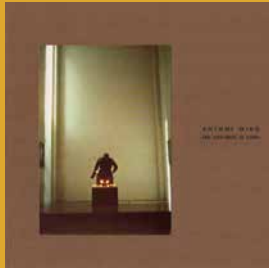
En el marc de les manifestacions plàstiques que propicià el Congrés de Cultura Catalana, l'alcoià Antoni Miró va mostrar un suggeridor repertori d'obres. Retallats i pintures, oferides a l'espectador amb la figuració de llurs personatges a mida natural, tradueixen i en cert mode sintetitzen el mirall i el paradigma d'una tenacitat i significada tasca artística, essencialment política com a plantejament i incitació, insistint en la denúncia de l'opressió de les nacions subjugades i dels drets cívics mutilats per la raó de la força, s'enfronta a un reclamat dret a la llibertat, sentida i desitjada de mode significat pels Països Catalans que, com a propis, sent i sofreix l'artista.

Antoni Miró 1977. Sala Gaudí

Ref. 1977_003

1983_005

1983_006

1984_001

1984_002

1984_003

1985_001

1985_002

1985_003

1985_004

1986_001

1986_002

1986_003

39. LUÍS RODRÍGUEZ OLIVARES

[...] Se sap, a més, que el materialisme o la concepció dialèctica de les coses i fenòmens descansa sobre el mateix coneixement-resultat de la pràctica. I així, l'obra d'Antoni Miró és, senzillament un treball polític. No altra cosa és el resultat (un quadre, una escultura) de l'aplicació d'un coneixement que, sorgeix de la pràctica social, de la producció, de la lluita de classes. La història i la geografia actuen ací com a elements definitoris. Miró ens deixa veure una realitat sobre la qual no cap ningun dubte. És una realitat catalana, i hem de considerar immediatament que això no és anecdòtic ni producte superficial de la moda política, ni tan sols el resultat de la traducció d'un nacionalisme emocional. Al contrari, l'activitat d'aquest pintor d'Alcoi és conseqüent amb una anàlisi científica de la qüestió catalana en inevitable connexió amb la realitat de l'estat espanyol. [...]

“La qüestió catalana en Antoni Miró”, *Mostra retrospectiva 1973-1977*
Ref. 1977_005

40. MARTÍNEZ MONGE

Ha treballat, ple de preocupacions, espaiadament inquiet, visceralment dedicat a l'observació del seu entorn, amagant a la seua tímidesa darrera els mirallets d'unes ulleres. Antoni Miró, va baixar de les serres d'Alcoi a la marina d'Altea, portant mil penjolls de raïm plens d'il·lusions a mig mossegar, i un feix d'inquietuds arreladíssimes a la seua personalitat artística.

Al seu estudi d'Altea (casa blanca del poble antic) l'artista treballa incansablement a la recerca i la troballa de noves formes d'expressió per a dirigir-se als seus.

[...] en la soledat del seu estudi, al llarg de llargues hores de meditat i incansable quefer, l'obra d'Antoni Miró es projecta en un món atrafegat d'angoixes, com el dit acusador d'una consciència universalitzada per la seva condició d'artista indiscutible.

“Antoni Miró o l'empremta de la tasca creativa”, *Mostra retrospectiva 1973-1977*
Ref. 1977_005

41. GONÇAL CASTELLÓ

[...] Antoni Miró, com els artistes de la Itàlia renaixentista, és home que coneix a fons el seu ofici i toca tots i cada un dels procediments de les arts plàstiques; treba-

llador infatigable arrelat a la terra que el veié nàixer, viu aquesta unió home-terra i a través de l'expressió del nostre dissortat País exposa tota la barbàrie que la humanitat arrossega des de mil·lennis. [...]

Antoni Miró. Dibuixos i escultures

Ref. 1980_002

[...] La moneda reina, els papers verds rectangulars planen sobre la sofrerta humanitat i aixafen brutalment les voluntats, els desitjos i les esperances a ferro i foc, mostrant la crua fredor de Moloc imperialista que sacrifica els pobles al seu propi benefici i egoisme.

Antoni Miró, del País Valencià, llança un crit de protesta irada contra aquest monstre anorreador, les seves estampes són cops de maça contra el flagell de la dominació del dòlar, [...]

“A Antoni Miró”, *El Dòlar*

1982_001

42. ISABEL-CLARA SIMÓ

[...] I, ara que se'n parla tant, és d'un país mediterrani, que és com dir mesurat, burlata i sensual. Però, com que Miró es intel·ligent, no s'enamora d'un pinet o una olivereta, sinó que s'enfronta als nostres mals reals, els autèntics, els que amb prou feines ens amaga Hollywood i el technicolor: la dependència, l'uniformisme. El dòlar i la coca-cola. [...]

El Dòlar, Antoni Miró

1982_001

A TONI MIRÓ

Ai, quin neguit
 tenir un món tan bell
 i tan mesquí!
 I quin consol
 saber que l'art és viu
 i alerta
 com un crit!

Amic meu, Toni amic:
 no deixis el pinzell
 ni paris mai,
 assoleix el somni antic
 de retrobar
 la pau o dins del crit.
 Esbandeix
 les ombres de la nit.
 Fes-ho per tots
 i serem rics.

L'estranya obsessió de "Pintar Pintura"

Ref. 1988_003

[...]
 Quan el talent és endins
 i és tan fàcil pintar, pulcrament
 el batec del nítid perfil
 d'uns malucs que semblen de carn.

Quan s'és Antoni Miró, un pintor que
 fabrica el misteri de l'art,
 pam a pam, i jo el veig
 i m'agrada mirar devanida
 la gent i dir en veu alta:
 "Veieu? Doncs és amic meu...".

Per a Antoni Miró, el millor pintor del món

Ref. 1988_009

Allà on hi ha un combat, allà on hi ha una injustícia, allà on hi ha un crit d'an-goixa, allà on hi ha el lacerant dolor humà, allà hi ha el pinzell d'Antoni Miró. Lluny de la torre d'ivori, on orgullosos artistes es refugien mentre al seu voltant la dignitat és trepitjada, el coratge insultat i la supervivència condicionada, Antoni Miró "baixa" al carrer, mira l'aventura humana i "descriu", amb el seu pinzell màgic, la tragèdia humana. [...]

"Quan Antoni Miró ens desvetlla", *L'Hospital Sueco-Noruec*

Ref. 2013_008

[...]

Ara bé, per a un artista, la realitat és fins i tot el que està ocult, siguen caníbals o siguen dones en etèria nuesa.

Antoni Miró és el millor dels pintors contemporanis, i li agrada mirar endins endins. Al seu llibre “A La Base”, on reproduïx quadres sobre la nuesa, busca la puresa del nu, i no sols això, tots els raconets del cos, amb preferència per les parts sexuals. El resultat és enlluernador; només els ignorants ho miren amb excitació.

Antoni Miró ha fet del cos humà un altar a la bellesa, des del forat del cul fins als altius mugrons. Ha trencat normes —que sospito que és la cosa que més li agrada al món— i hi ha anat abocant-hi la bellesa, que han negat de sempre les religions. Us imagineu un seminari sobre demografia a Montserrat, per exemple?

El pols del pintor no tremola en cap instant: és precís, d'un figuratiu palpable, i d'una celebració al que fa mil·lennis que ha estat prohibit. Sí, és cert, a sota d'aquestes belles pintures es nota el somriure del pintor. Que ens repta i ens diu tot el que és natural i sense ficcions pertany a la humanitat. I sobretot als artistes. Genial, un cop més.

Antoni Miró és un excel·lent pintor i ens toca l'ànima amagada mostrant-nos el que no convé mirar. Les barbaritats bèl·liques o els amagatalls del cos. No puc més que enviar-li una besada de gratitud i amistat i també, per què no dir-ho?, amb un puntet de lascívia.

“Nus i Nues”, *Antoni Miró. De Museu*

Ref. 2020_001

43. JAVIER BENGOCHEA

“Igualtat per a tot hom”... Un personatge d'esquena a l'espectador sobre un fons lluminós.

El gest del protagonista hi es suficient: es tracta d'un avanç de l'home cap a indrets més plens. El pintor no eludeix pas recolzaments cartellístics, ben al contrari, admet llur eficàcia. Els braços de l'home, perllongats fins les fulles del tríptic, pareixen empenyar físicament aqueixes fulles, contribuint així a l'eficàcia del quadre.

El Dòlar

Ref. 1982_001

44. ANTONI MANUEL CAMPOY

Antoni Miró és un artista de gran receptivitat, però dinàmica, és a dir, creadora, doncs allò que rep ho assumeix i, acte seguit, ho transforma en quelcom decididament seu. La seva obra sol ésser una bigarrada finestra cap a gairebé tot el que avui es fa (pintura, escultura, dibuix), des del populisme de les estampes fins a la nova figuració, passant per l'experiència cinètica, el matèric... Tot.

(*Diccionari crític de l'art contemporani*, 1973)

El Dòlar

Ref. 1982_001

45. ENRIC Cerdán TATO

L'obra de Miró contemplada des d'una òptica ideològica, s'inscriu en una lúcida tendència de denúncia que, d'alguna manera, compromet la seua activitat i el complot a la formulació d'una temàtica on recull el fet quotidià directa i contundentment, per a, amb sobrietat de medis expressius, traslladar al pla de les realitzacions plàstiques. El fet, doncs, queda enregistrat en tot el seu valor documental i remitit ja, després d'un minuciós procés d'elaboració tècnica, a les categories de permanència pictòrica.

El Dòlar

Ref. 1982_001

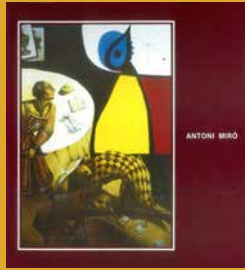
[...] Antoni Miró lúcidament apassionat ha disposat en seqüències el fris fulgurant de la seva obra. Antoni Miró és un artista versàtil i proteic que domina l'ofici: dibuix, color, volum, matèria, tècnica i un formidable equilibri entre la forma i l'expressió plàstica de les seves criatures. Aquest equilibri facilita la necessària transparència per als exercicis de la crítica, la denúncia i de la burla, dels despropòsits d'una realitat, en la qual s'implica amb l'atreviment de les seves resolucions artístiques. Aquesta actitud és una constant des de la seva "Opera Prima" (1960), fins a la sèrie "Vivace", iniciada el 1991, i que actualment segueix elaborant. [...]

"Amb la complicitat de la posta de sol", *Capvespre*

Ref. 2000_005

1987_001

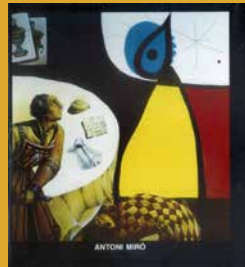
1987_002

1987_003

1987_004

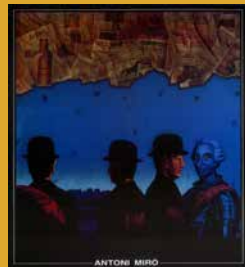
1987_005

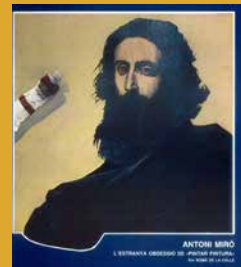
1987_006

1988_001

1988_002

1988_003

1988_004

1988_005

1988_006

46. RAÚL CHÁVARRI

L'experiència d'Antoni Miró, pintor, escultor, gravador, dibuixant, ceramista, i extraordinari promotor artístic, s'apropa en gran part als pressupostos del "pop", en els que s'endinsa amb un sentit essencialment documental i testimonial, promovent unes realitzacions que van de manera directa a la descripció de situacions i a la condemna dels criteris amb que aquestes són usualment enfrontades.

(*Pintura española actual*, 1973)

El Dòlar

Ref. 1982_001

47. JAUME FÀBREGA

[...] La sèrie "The Dollar" n'és un exemple molt clar. És, d'una banda, una denúncia explícita, puntual i universal de l'imperialisme, la violència i les agressions d'aquest sistema de valors en la vida quotidiana. De l'altra, es tracta d'una exploració valenta de noves tècniques i nous llenguatges. Amb formes plàsticament precises i tècnicament de rara perfecció, Antoni Miró explora desmitificant els codis del realisme i la cultura de masses i, trastomba certes formes de la pròpia història de l'art. [...]

"«El Dòlar», un revulsiu plàstic", *El Dòlar*

Ref. 1982_001

48. ANTONI GAMONEDA

[...] L'eficàcia crítica de l'obra de Miró deriva del sistema síncron que aplica a les seves actuacions. El pop, les modulacions obtingudes a partir d'art cinètic o experiències òptiques, l'ús de marcs impresos, el grafisme "còmic" s'articulen als nostres ulls en un codi visual que és nostre, el dels nostres dies tecnificat i mistificat. Miró demostra en la seva obra "qualitats" visuals precisament distintives i característiques de la societat que qüestionem.

(*Anales*, 1974-75)

El Dòlar

Ref. 1982_001

49. JENS HAGEN

[...] Els seus títols palesen el racisme —que patim— la misèria, la guerra i com a rerafons, amb un desig explícit: l'esperança.

Quan ens parla de la violació dels drets humans —arreu del món— no ens parla sols de l'opressió a Estats Units de Nord Amèrica o a Xile, sinó que demana al mateix temps la llibertat de tothom, i fonamentalment, la del seu propi país.

“Antoni Miró”, *El Dòlar*

Ref. 1982_001

50. MANUEL MUÑOZ IBÁÑEZ

Antoni Miró parteix de l'expressionisme, també hi té el seu període abstracte i culmina amb el propi de la seua obra actual, connectada a la problemàtica de l'home i l'entorn que el condiona. “Els relleus visuals”, del 1968, són un magnífic període d'investigació on les corrugacions de la superfície “tema” estan en funció d'un procés de cerca intel·lectual i plàstica molt positiva. D'aquí fins a “Vietnam-68” sols hi ha un pas cronològic, però un llarg i veloç camí conceptual. [...]

“A Antoni Miró”, *El Dòlar*

Ref. 1982_001

51. LEOPOLDO RODRÍGUEZ ALCALDE

Art de preocupació i de protesta, utilitzador d'amplis espais, i desembarassat en el maneig de reminiscències clàssiques que afegeixen significat a les angoixoses concepcions actuals. És gran l'eficàcia plàstica d'Antoni Miró, que aprofita els millors recursos de la fotografia o del cartell per a aplicar-los a llurs concepcions, ambicioses i polèmiques. La forma valora la intenció, i les grans contraposicions de clars i obscurs imposen llur qualitat expressiva amb la desitjada força. Corresponent a una tendència ben marcada del nostre temps, i dels quals resultats són sovint discutibles, la inspiració de Miró es palesa amb evident rigor plàstic i amb una sàvia conjunció de medis. La propensió a la monumentalitat no esdevé frustrada, certament.

“A Antoni Miró”, *El Dòlar*

Ref. 1982_001

52. VICENT GARCÉS

[...] El mes de setembre del 1983, als deu anys del colp d'Estat, les sales de l'Ajuntament de València mostren novament una exposició solidària amb un poble que torna a sorprendre al món amb la seua lluita de masses per la llibertat, la democràcia i el progrés.

[...] Aqueix és el sentit de la present exposició d'Antoni Miró, creador valencià d'Alcoi al qui li escauen perfectament les paraules de Tàpies quan afirma que "el gran artista ha d'aspirar a canviar el món, perquè tot gran artista espera a desvetllar-nos l'autèntica naturalesa de les coses, l'autèntic funcionament de la realitat, en el qual és inclosa la realitat social".

Art i Solidaritat, compromís i lluita amb els pobles del món en la seua marxa cap a l'emancipació social són nobles expressions de la humanitat. En l'obra de Miró que ara i ací podem contemplar al igual que en l'epopeia que està escrivint novament el poble xilè trobem les arrels profundes de la nostra raó de ser.

Antoni Miró. Jornades de solidaritat amb els pobles d'Argentina, Uruguai i Xile

Ref. 1983_001

53. XAVIER BRU DE SALA

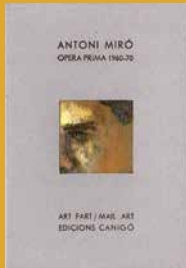
INDEPENDÈNCIA (A Antoni Miró)

Marbre blanquíssim
que ens has vist néixer: terra
l'ombra d'un núvol
en un desert la lluita
somou la pols del marbre.

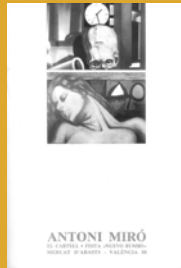
Alba de pedra
somnia que et despertes:
arrana l'ombra soldats nous es desarmen
i vencen a tret d'alba.

Antoni Miró. Jornades de solidaritat amb els pobles d'Argentina, Uruguai i Xile

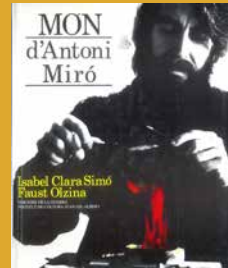
Ref. 1983_001

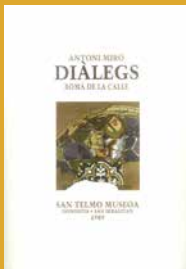
1988_007

1988_008

1989_001

1989_002

1989_003

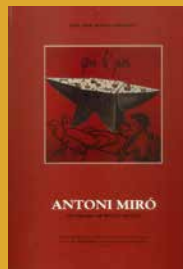
1989_004

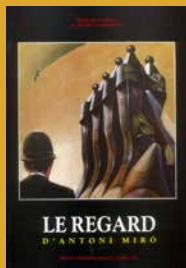
1989_005

1989_006

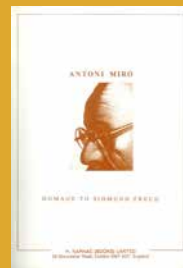
1990_001

1990_002

1990_003

1990_004

54. ANTONI URIOL

A ANTONI MIRÓ

Sou (art i veu, nostàlgic o profeta),
retina, petja, crit,
seny que endevina pobles, mà segura
plasmant l'estre incisiu i vigorós.

Antoni Miró. Jornades de solidaritat amb els pobles d'Argentina, Uruguai i Xile
Ref. 1983_001

55. ROLAND ARIA

En nom de la "Académie Culturelle de France", i com a Delegat Nacional, rebeu la més sentida felicitació i admiració per les obres que heu presentat dins del marc de l'exposició *Trajectòries-80*, que ens ofereix la "Biblioteca Espanyola" a París, en la Sala "Arte al Día", promoguda i patrocinada pel Ministeri d'Afers Exteriors del vostre país.

Antoni Miró. Jornades de solidaritat amb els pobles d'Argentina, Uruguai i Xile
Ref. 1983_001

56. CARLES LLORCA

[...] Arribats a aquest punt, han passat deu anys des que Antoni Miró ens va fer reflexionar arran del drama xilè, amb la duresa desesperada i reflexiva de la seva obra titulada *EL DÒLAR*. Quan fins i tot la propaganda imperialista massiva va ennuvol·lar les opinions de la majoria dels "gurus" que vam patir, només hi havia una mirada als mercenaris i —per què no?— els traïdors, que Miró modelava i pintava, per aclarir-nos el cap i desfer-nos de tanta insolència i vergonya.

És evident que Antoni Miró ja havia aprofundit durant anys en les arrels del problema de l'opressió dels pobles (Vietnam, 1968) i en la mateixa casa del dòlar en oferir-nos *l'AMÈRICA NEGRA*, on podem agafar el fil que ens porta a la seva obra actual. Mai aquest fil ens deixarà oblidar la seva tossuda preocupació per la gent i la terra que pateix l'opressió i els símbols d'aquest. [...]

“Del fil a la randa”. *A. Miró, Jornades de solidaritat amb els pobles d'Argentina, Uruguai i Xile*
Ref. 1983_001

Prim com un fus.
Fort com un bou.
Cabut com capçot.
Menja ben poc.
De molt se'n refot.
Paciència a bondó.
Mes si es cabreja,
s'ha acabat l'ovella
i surt el lleó [...]

Antoni Miró i els desgavells del Mas de la Sopalma
Ref. 1993_003

57. LLUÍS GUASTAVINO

El dòlar, els soldats, les metralladores: aquest és el moll de la presència fatídica dels Estats Units en la nostra Amèrica Llatina, explotada i ofesa, on Cuba, Nicaragua, Granada són els primers llamps d'una nova albada que els pobles pugnen a porfídia per conquerir.

“XILE 10 anys, 1973-1983”, amb la pintura d'ANTONI MIRÓ, es desenvolupa com un gran fresc de l'època la denúncia implacable del crim feixista a la pàtria rebel de Pablo Neruda i Salvador Allende.

Pintura de coratge, art amb compromís, pinzell per la solidaritat.

“Sobre la mostra a Brescia”. *Antoni Miró, Jornades de solidaritat amb els pobles d'Argentina, Uruguai i Xile*
Ref. 1983_001

58. FRANCESC BERNÀCER

Aquestes són les circumstàncies vitals del temps i l'espai d'Antoni Miró concentrats en aquest cartell. Són les credencials d'un home d'ara i del País Valencià i una manera d'entendre i explicar la vida. Ja són molts anys, des del 65, i molts cantons del nostre poble i des de més enllà, anomenant la veritat personal de l'artista, les seves inquietuds o l'ideal d'un somni actiu. També s'ha convertit en una veu col·lectiva que

ha sabut prendre el pols a la vida. Cartells que per la seva qualitat ja tenen el seu propi alè independentment de la fugacitat de la funció específica per a la qual van néixer. Van ser un dia de reivindicació i convocatòria; ara, tots junts, se senten germans i en el seu camí cap a una voluntat que sàpiga cap a on va. Amb energia i lucidesa sempre. Aquests cartells eren la targeta de visita d'exposicions de la seva pintura o esdeveniments culturals. En la història del nostre poble, entre assagistes, gramàtics i cançons, ha de créixer un llarg capítol: hi havia els pintors. I l'obra i tot l'esforç artístic d'Antoni Miró fent poble i fent País. [...]

“A Antoni Miró”, *El Cartell. Jornades de solidaritat amb els pobles d'Argentina, Uruguai i Xile*

Ref. 1983_001

59. GLÒRIA BOSCH I MIR

[...] Quan veiem les obres d'Antoni Miró cal pensar quins factors hi entren a formar part: una consciència que el situen al marge de la imatge fruïdora, una comunicació amb elements del passat vàlids com a fons simbòlic i transformats d'acord amb la integració de signes actuals —*Felip V, Les llances...*—, una preocupació pels fets polítics i socials que ens envolten, una aplicació de filosofia pràctica tallant i irònica, una lectura múltiple de l'obra amb la prioritat de la imatge, una escenificació simbòlica de continguts sociopolítics i, en definitiva, un *compromís* amb l'època que li pertoca viure i l'ús d'uns elements que reforcen el missatge i el símbol. Les seves obres són crítics de quotidianitat, contundents, testimonials, documentals, conscients, combatus, preocupats i preocupants.

“Antoni Miró, un missatge que batzaga”, *Jornades de solidaritat amb els pobles d'Argentina, Uruguai i Xile*

Ref. 1983_001

[...] Les mans sovint semblen entrecreuar significats i millorar la força de cada expressió. Serveixen per matar no només físicament sinó culturalment i, en general, per matar tota llibertat d'acció expressiva. Són, per tant, l'instrument necessari per materialitzar les idees, de la mateixa manera que Toni Miró les utilitza per representar una interioritat d'una manera plàstica. Són una font d'expressió inesgotable i on es verifica un tipus de sincronia entre pensament-acció. És aquesta dinàmica la que confereix les màximes lectures a la seva obra. Lectures que, en conjunt, sempre connoten d'una manera directa i punyent, perquè el receptor rebí els batecs del cor abans del ‘missatge’.

“Batecs i pulsions a l’obra d’Antoni Miró”, *Pinteu Pintura*
Ref. 1988_009

60. FÈLIX CUCURULL

[...] I entre el somni i el malson, Antoni Miró manipula la forma i el color, i posa al nostre davant la troballa d’imatges que entra pels nostres ulls i ens esclata la sang, com bandera de lluita. I el dolor i l’esperança són nostres amb ell i el camí és menys feixuc, si bé sempre fugaç tot plegat perquè el temps se’ns escorre en un pou sense fons. L’art és d’ara i per ara; és una lluita d’esperança i dolor. La durada no importa; que, llevat l’espai que perdura immutable, res pot ésser etern que la forma; el color i la llum són finits, i el batec de la sang. Tot s’ha acabat. [...]

“Lluita de l’esperança”, *Jornades de solidaritat amb els pobles d’Argentina, Uruguai i Xile*
Ref. 1983_001

61. ENRIC A. LLOBREGAT

[...] Els cartells de Toni Miró sempre m’han atret per eixe caràcter de finestra oberta a un món que ens obliga a reflexionar, a recordar incessantment la situació de la nostra terra sotmesa, a meditar en els factors i els autors de la continuada opressió ací i arreu del món, a deixar-se endur pel jeroglífic que proposa la barreja d’uns elements totalment distints i escandalosament aplegats per a forçar la fantasia i el pensament, a delitar-me en la pura bellesa d’uns còdols de riu i una beta quatrribarrada. [...]

Antoni Miró. Jornades de solidaritat amb els pobles d’Argentina, Uruguai i Xile
Ref. 1983_001

[...] La denúncia que fa Miró és ben palesa i ens podríem quedar tranquil·lament amb ella, ben contents, tots cofois de la revenja arribada al llarg dels segles. Nogensmenys... Hi ha quelcom més, inesbrinable, enfortidor de la violència larvada que les pintures presenten i que és el que els dona aquest vigor i fortalesa, eixa lliçó d’eternitat captada en un instant, reflectida en un munt de petits detalls, sovint gairebé imperceptibles, que un vora l’altre van sumant matisos per acabar esclatant com un masclat farcit d’estranyes intencions.

Tota aquesta força addicionada a l’obra d’art, una força inabastable en totes les seves dimensions, que ultrapassen de ben lluny el contemplador és, al meu parer, una

de les riqueses amagades de la producció mironiana, que ens cal d'interpretar i analitzar a fons. És un camí ple de suggeriments a endinsar-se pel qual convida al lector.

“Antoni Miró i les creacions mixtes”, *Pinteu Pintura*
Ref. 1987_002

62. ROMÀ DE LA CALLE

Antoni Miró, amb aquestes sèries d'aiguaforts, oportunament realitzades en coincidència amb la celebració a Madrid de la 33ª edició del *International Psycho-Analytical Congress (IPAC)*, ha volgut cercar més enllà dels simples límits de la referència retratística per a penetrar, històrica i expressivament, en la singular riquesa de la mítica personalitat de Sigmund Freud.

[...] Si la dinàmica de les formes artístiques, com realitat cultural, oscil·la entre els impulsos de la natura i el llegat de la història, no hi ha cap dubte que ací se'ns ha volgut oferir, visualment, l'aproximació a una història de molt singular naturalesa, les claus de la qual es modulen des de les escarides faccions d'un rostre conegut, i la significació de la qual està entreteixida en l'herència fonamental del nostre segle.

És possible que, en el fons, es tracte de descobrir, a pesar d'aqueixa ascési personal que conscientment cultiva Antoni Miró, més enllà de la representació de les estructures del món visual —imatges de les imatges— també l'empremta i el rastre de l'acció pictòrica mateixa. Podrem oblidar que, es vulga o no, el procés de dibuixar recull en els seus traços i taques determinats ecos d'una actitud vital, que es manifesta a través dels mateixos moviments de la mà i que esdevenen empremtes d'un estat d'ànim i d'una personalitat? [...]

Sigmund Freud. Antoni Miró
Ref. 1983_002

[...] Les obres d'Antoni Miró, després d'estimular la percepció estètica, es transformen d'aquesta manera en *textos* saturats malèvolament de múltiples sentits. Llur fendit rerefons possibilita sempre lectures diferents, on la ironia deixa pas, freqüentment, a la sàtira, i on la composició resultant porta constants apel·lacions a símbols aïllats, encarnats en objectes, emblemes o equívokes referències a estereotips culturals que “l'astúcia de la tradició” ha convertit històricament quasi en eterns, definitius i inamovibles.

Podria afirmar-se que Antoni Miró més aviat facilita *els elements* morfològics d'eixa lectura, a través de la puntual figuració que estilísticament l'obra auspícia, mentre

1990_005

1990_006

1990_007

1990_008

1991_001

1991_002

1991_003

1991_004

1992_001

1992_002

1992_003

1992_004

que, tanmateix, oculta les claus de la *sintaxi* que els estructura i relaciona compositiuament. Juxtaposant personatges, superposant objectes o aïllant fragments apel·la, en el conjunt de les seves sèries, precisament a la pròpia capacitat hermenèutica de l'espectador perquè, a partir d'eixa combinatòria d'elements, execute lliurement les seves respectives opcions de lectura. [...]

La otra mirada

Ref. 1992_005

[...] De tan directes i reals que són les seues imatges de les ciutats, és sorprenent que s'avinguen tan bé amb la ficció —la qual, per la seua banda, apunta cap al possible, per combinació estudiada dels elements estructurals aportats, pel joc de formes, per la potència de la geometria convertida en protagonista determinant i pels diàlegs cromàtics— que no amb una recerca racional de la veritat sociològica i històrica, que no és ni vol ésser el seu paper.

Comporten les imatges, com la memòria mateixa, una certa naturalesa tramposa? Penseu-ho tot el temps que calga. Sí, sens dubte. Però també és de veres que poden —les imatges— a través d'aquest artifici estètic i d'aquest llenguatge visual tan acurat, arribar a una certa —veritat poètica— (María Zambrano, tot seguint a Aristòtil) que la història no podria il·luminar. I és que, de fet, nosaltres, amics i amigues meues, necessitem l'una i l'altra. Necessitem la ficció, la poesia i l'art, igual que també necessitem la història, la veritat científica i la coherència filosòfica. [...]

Antoni Miró. La col·lecció d'Otos

Ref. 2014_009

[...] Ací estan també —ho reitere— secretament referenciats, metonímicament, entre bambolines i darrere de l'escenari de les representacions futures, la ciutat i els seus carrers, les persones i les seues aspiracions, la història i les seues conseqüències, perquè la part explicitada, concretament, en les obres pictòriques actuals —ponts i arquitectures— apunten també, encara que siga secretament, cap a l'existència d'aqueix tot unitari, que pragmàticament sempre comporta la vida ciutadana. Es tracta d'un senyal retòric més, que la mostra propicia, mentre romanen entre parèntesis, aquestes imatges de la memòria, tot esperant l'activitat pertinent, pròpia de la mirada imaginativa del visitant.

De fet —insistim—, aquesta ha sigut sempre una de les claus definitòries del llenguatge plàstic d'Antoni Miró. Es tracta d'anar analitzant/referenciant la realitat circumdant, per fragments detalladament estudiats i sospesats, extrets sempre de la

vida mateixa, ordenats, intensificats i deconstruïts en la mostra artística, per potenciar, encara més, la seua possible eficàcia comunicativa. [...]

“Els ulls dels ponts d’Alcoi... ens miren sempre”. *Costeres, ponts i xemeneies*. Llotja de Sant Jordi, 2016
Arxiu Càtedra Antoni Miró UA, Catàlegs

[...]

En el cas de l’escultura pública de l’artista Antoni Miró (Alcoi, 1944) que, en aquesta conjuntura especial, ens ocupa —tant per la seua concepció, realització, instal·lació i condicionament espacial, amb meritòries funcions explicitades en l’eix vehicular de l’accés nord a la ciutat de Gandia, amb les perspectives ben estudiades sobre el fons, on apunta, com a eix, el campanar de la Seu—, hem de confessar que adquireix una determinada força escenogràfica. I ho aconsegueix, tant per la seua monumentalitat impactant com per la seua potent i oberta horitzontalitat visual, sobre l’entorn paisatgístic. Unit tot això, és cert, a les prolixes referències històriques associades, així com a la irrenunciable simbologia i a la rotunditat d’execució, de les seues calculades perforacions sobre les planxes de ferro Corten —intervingudes, en els seus 2,5 centímetres de gruix, amb més de 12.000 incisions, que, en la distància, simulen dibuixos— a manera de referències cal·ligràfiques, que ofereixen al viatger un fris solemne d’impactant pervivència històrica. Justament aquest interès experimentat pel contemplador sorprèn, sens dubte, el portarà —des d’aquesta trobada en l’espai públic de la ciutat amb una suggeridora proposta de celebració compartida— a informar-se, potser amb més precisió, sobre el contingut, els mèrits estètics, entre llunyania i proximitat creixent, que aporta la solidesa perceptiva de l’escultura, en la seua rotunda plasticitat.

Contemplada, per tant, la peça des del moviment propi del vehicle, que s’aproxima i circumda l’àmplia rotonda, de 45 metres de diàmetre, es planteja així al ciutadà —gràcies a les superbes i dilatades dimensions de l’obra, potent perspectiva i simplicitat de formes en la seua globalitat, al costat de la trama (entre estàtica i dinàmica) de les masses dels personatges en acció i les seues armes verticals— la referència a la rendició històrica que tingué lloc a Almansa, sumant precisament el que, d’una banda, contempla de forma estètica, i de l’altra, el que, sens dubte, sap o recorda, a través de la seua formació cultural.

Fris i cromatismes, sensacions en moviment, format, integració de perfils, dibuixos minimitzats i transformats en jocs de buit, emplaçament i endevinació de les figures, potent diedre lateral i reforçaments horitzontals de la composició, en el seu conjunt, possibiliten l’experiència mòbil, davant de l’obra, que es transmuta, al seu torn, en eficàcia comunicativa i en potent commemoració històrica. [...]

“Cultura & Política”, Antoni Miró. *De Museu*
Ref. 2020_001

63. JOAN ÀNGEL BLASCO CARRASCOSA

[...] Antoni Miró s’ha valgut dels plantejaments inicials del “pop-art” —i fins i tot del “op-art” i de l’art cinètic—, per a plasmar una poètica de gran càrrega ideològica. Per a tal fi, ha posat en moviment els ressorts de la seua imaginació i la seua enorme capacitat de síntesi, reflectida tant en l’ús de línies i coloracions essencials, com en una gran economia expressiva. El resultat és un missatge clar, directe, comunicatiu i contundent —si bé últimament més irònic i subtil—, encara més ressaltat en els seus cartells. [...]

Antoni Miró Rückblickende Ausstellung Graphische Werke
Ref. 1984_001

[...] Cap a finals dels anys setanta Antoni Miró fa un gir a la seva concepció creativa. És conscient que el temps que ha hagut de viure està dominat pel culte a les imatges, mitificades moltes vegades. Per tant, cal posar en marxa propostes plàstiques, utilitzant imatges cridaneres, per oferir una alternativa humanitzadora. Això implica necessàriament l’abandonament de qualsevol temptació d’un art de la frivolitat o d’intranscendència. Al contrari, amb imatges pletòriques de significat, incòmodes, inquietants, Miró busca un art positiu, d’alt potencial informatiu, de vertadera eficàcia comunicativa. [...]

“Una altra mirada a l’obra artística d’Antoni Miró”, *Prohibit Prohibir. Antològica*
Ref. 1999_001

64. JAUME PÉREZ I MONTANER

[...]

La pell i els ossos i els cabells no poden
acceptar l’enrenou de les aranyes,
la solitud del corb, l’òliba fosca
o el buit irremeiables de l’absència.
Sota el cel ofegat quin sol o quina boca,
l’aspra geniva i la pell esguerrada,

1992_005

1992_006

1992_007

1992_008

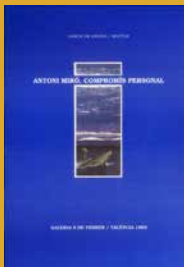
1992_009

1992_010

1993_001

1993_002

1993_003

1993_004

1993_005

1994_001

llengua de fang i rosegades ungles
 Només la solitud de l'evidència
 del temps perdut al laberint grotesc
 d'un fals desig i unes paraules fosques.
 Només la solitud de l'evidència
 d'haver-hi estat els favorits dels déus
 ara ofegats en el boscam metàl·lic
 d'aquests ulls follament enverinats.

"A Antoni Miró", *Pinteu Pintura*

Ref. 1986_003

65. XAVIER DÀRIAS

"Poema visual", *Trenta al Cercle*

Ref. 1987_006

[...]

Si alguna cosa podem aventurar que és representativa de la nostra època és precisament aquesta confluència de corrents que s'entrecreuen superposant-se als plantejaments més tradicionals i que Miró invita a coexistir en les seues obres, focalitzant aquells elements la cita dels quals, a la que assisteix com a convidat excepcional, semblava estar inexorablement predeterminada.

Personatges, objectes, volums, silencis, es potencien en sublim sinergia.

Fou sempre una possibilitat en allò intemporal que hui es materialitza en cadascuna de les seues obres.

I tot, en un gran pacte amb el creador, convergeixen en PINTEU PINTURA. [...]

“Pinteu Pintura... com a proposta”, *Antoni Miró. Pinteu Pintura*, 1980-1988
Ref. 1988_002

66. LLUÍS ALPERA

Ítaca, donzella virtuosa,
t qüestiona els nenúfars del destí.
Un brot de passió s'entreveu entre les natges.
Quatre arraps de sang damunt la verema
enalteixen les cuixes florides per l'arravat del fúcia,
mentre uns coloms ferits n'escampen la fúria.
Els ulls clars del Sopalmo et vigilen el país.

“A Antoni Miró”, *Trenta al Cercle*
Ref. 1987_006

DOLOR D'AMAR

Davant d'un quadre d'Antoni Miró
Amb el mateix títol

Uns genolls mòrbids acaronen una mar de lilàs
exultants per l'esplendor d'un cos nu
que aixeca una àvida mossegada al cim del bescoll.
Des del record i la fúria desempolses de nou
aquell faune engabiat amb codonys tendres
i deixes lliure la sang que recorre a galop
la nova bresquilla de la pell que fustiga
el bell dolor d'amar i de morir salvatgement.

“Dolor d'amar”, *Antoni Miró, supervivents*
Ref. 2019_001

67. ÀNGEL FABREGAT

Et tinc a casa, Antoni, presidint
l'alcova on dorc, i escric, on de vegades
ploro de nit buscant eixes petjades
d'un nen il·lusionat que està morint.

Dos homes nus, que a penes van vivint,
porten —morint o morta— despullades
les carns d'aquella dona, a canallades
d'amor desesperat muscles ferint.

Dolcíssim pes d'un poble també nu
porteu als muscles junt a altres més
tot un País mig mort, pintat per tu.

Volguera jo, escrivint, donar-li un bes
a eixe País que vull també jo dur
amb tants amics: Raimon, tu, l'Estellés...

“A Antoni Miró, amic”, *Trenta al Cercle*
Ref. 1987_006

68. ANTONIO GADES

Toni
i què farem nosaltres
amb una democràcia burgesa.
Ens adonem de
massa coses
tenim, més que un carnet,
una conducta de sempre,
una lluita sense horitzó de beneficis.
Toni, som perdedors segurs!
Serem eliminats sense judici,
serà massa evident.
Sent més que mai no
parlar la meua llengua,

una injustícia més que varen fer
per separar-nos.

Trenta al Cercle

Ref. 1987_006

69. MARC GRANELL

VINT-I-CINC ABRIL SET-CENTS SET
(A Antoni Miró)

Cada batalla ha de tenir els seus morts.
La seua esperança.
La derrota.

Després les tombes aixecaran concilis
en la boira nuosa d'un silenci pintat
de patrulles grises en la pau puríssima
del femer invicte contra la llum.

Cada mort tenia fusells futurs en la mirada.

Trenta al Cercle

Ref. 1987_006

Quan mira Miró
mira
un ull que és un far
que encén la vida.
Quan pinta Miró
pinta
una mà que és un sol
de justícia.
Quan crida Miró
crida
un color que és dolor
i rebel·lia.

“Antoni Miró quan mirava”, *Pintura musicada*
Ref. 2018_010

70. JOAN VICENT HERNÁNDEZ

[...] I tots seguirem veient-lo com un missatger de cròniques de la intolerància, mentre Vicent, des d'un estel vigilant, li seguirà donant la força del record tranquil d'un pare-companya.

Ovidi, Francesc, Joana, Gonçal, Isabel, Lluís, Josep, Alfons, Carles, jo i tants i tants l'acompanyarem a les hores del mussol d'or i penediments que el vaixell de la constància s'haurà d'endur lluny, molt lluny, mentre l'amic seguisca pintant.

“Km. 14,5 Ibi-Alcoi”, *Trenta al Cercle*
Ref. 1987_006

71. SALVADOR JÀFER

Tornem a les muntanyes amb el cor dins el puny,
amb el cor a la mà esperem la derrota.
Qui haurà anat tan lluny com el nostre desig?
Per a qui haurem escrit en les línies de foc?
La sang de la gasela rajava dins la copa,
beviem en la copa l'esclat de l'horitzó,
dagues, metalls forjàvem per salvar el secret.
No ens podran atuir. Les venes que llueixen
com els ulls al migdia resisteixen l'atac. [...]

“A Antoni Miró”, *Trenta al Cercle*
Ref. 1987_006

72. ELISABETH ORRI

Treballador infatigable de les arts
t'hi has lliurat amb cos i ànima,
també al teu poble
prostituit, espoliat...

1994_002

1994_003

1994_004

1994_005

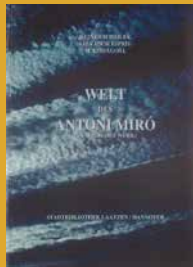
1995_001

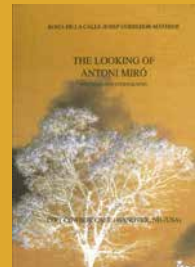
1995_002

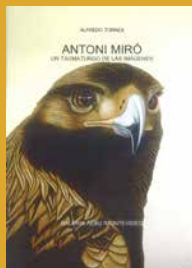
1995_003

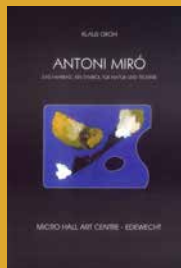
1995_004

1995_005

1996_001

1996_002

1996_003

lluites per ell amb les teues armes,
la cultura,
que travessa fronteres
i fa sentir la seva veu,
treballes en silenci, i baixet parles,
així convences! [...]

“A l'amic i company Miró”, *Trenta al Cercle*
Ref. 1987_006

73. JOSEP PIERA

[...]
Anunci de dol, metàfora de res, les paraules.
Un home ho pensa, des de la cambra a fosques,
en veure el lament encès de l'horitzó.
Al seu costat un cos-plaer adorm la nuesa.
No hi ha demà possible;
només l'instant concret de la passió.
I aquella mar llunyana,
morós taüt d'estrelles,
des d'on encara alçar un crit constant de goig.
Obrir totes les finestres impossibles.

“A Antoni Miró”, *Trenta al Cercle*
Ref. 1987_006

[...] Que Antoni Miró i Isabel-Clara Simó s'hagen trobat junts en una exposició no crec que siga cap fruit de cap atzar. De fet, l'amistat, les biografies, els espais de la ment i de la vida els han unit volent o sense voler, des de sempre, és a dir, des del principi. Tots dos pertanyen a una mateixa generació, la dels 70, van nàixer en un mateix lloc, Alcoi; tots dos han cregut i participat en moltes aventures col·lectives per una pàtria-màtria més somiada que possible, han lluitat per un món millor des de l'art propi i la pròpia consciència.

Ell amb els pinzells, ella amb les paraules. Antoni Miró i Isabel-Clara Simó són dos amics de fa molts anys; dues persones unides com uneix l'amistat: des de l'afecte que ve de prop i de lluny, des de la intel·ligència i el respecte mutus, des de la creativitat. [...]

“Parole, parole”, *I altres quadres per a una exposició*
 Ref. 1995_002

74. VICENT BERENGUER

[...]
 La muntanya té porgadures i una mètrica silenciosa;
 som pobles de rella amb banderes pacífiques fetes pèntols
 per moviments de dol i canons contra la pau o les treves,
 contra una rècula de vinyes,
 abocats al pedregar de l'oblit
 on fan dibuixos formigues envanides
 o errant a la rogalia del Sopalmo;
 nit ferida i plor d'òliba il·lusionada,
 contra el bronzir de l'hivern
 neu intencionadament candorosa.

“Envanides errant”
 (Del llibre *Carmí vora els llavis*, Senyoriu d'Ausiàs March, Beniarjó, 1985)
Pinteu Pintura. Dibuix
 Ref. 1988_001

75. JOAN GUILL

[...] Com tot gran artista, espera revelar-nos la veritable naturalesa de les coses, l'autèntic funcionament de la realitat social. I encara que digui que no aspira a canviar la humanitat, ho fa. Intenta explicar-nos coses que es poden pensar, o que aquestes coses ens serveixen per fer-nos pensar. Perquè, per a Antoni Miró, el més important és comunicar-se amb les persones, posar en relleu els defectes de la nostra societat i la seva forma, intentar transformar-la, buscant en general una vida millor i més digna. Per això anirà en contra de la guerra, la violència i la injustícia, perquè puguem viure en Pau. [...]

“Antoni Miró: reflexió sobre «La pintura de consciència»”. *Pinteu Pintura, Dibuix*
 Ref.1988_001

[...] No és molt freqüent veure una manifestació artística tan diversa en un sol artista. La vocació d'Antoni Miró ens ofereix un panorama esplèndid en els seus múltiples procediments, on la varietat d'expressió i la seua riquesa d'actuació en el dibuix, la pintura, el gravat, l'escultura, la ceràmica, etc., li serveixen per orientar en un únic sentit la profunditat del seu temperament. Inquiet, experimental i investigador. Perquè Antoni Miró és un gran investigador. Investiga i assaja tècniques i materials, sense importar-li si ja ha estat o no investigat anteriorment i resolt per altres; ell vol experimentar per ell mateix cada una de les provocacions que els materials li causen, amb la qual cosa ix de la concepció que es té de l'artista com a mestre d'una sola especialitat en el sentit acadèmic.

Si els elements pictòrics representen els mitjans que la imatge necessita, les tècniques constitueixen els requisits materials per a la seua realització. Qualsevol tècnica pictòrica és capaç de produir per ella mateixa obres d'art, però Antoni Miró, artista nat, usa aquelles que ofereixen precisament una total compatibilitat amb l'esperit i les seues metes. El coneixement de gran quantitat de tècniques i mitjans, com també els avantatges i desavantatges inherents a aquests, són de gran importància per l'artista.

[...]

Temàtica i poètica en l'obra artística d'Antoni Miró

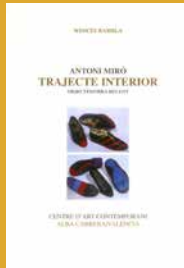
Ref. 1988_004

76. RAFAEL PRATS RIVELLES

[...]

Resumint, podríem dir que l'Antoni Miró, sense renunciar a la seua vocació comunicativa, se'ns ha anat convertint en un creador amb majors inquietuds plàstiques, cosa que, en definitiva enriqueix notablement el seu treball. Un treball que, exhaustivament documentat queda amplament reflexat en aquest estudi de Joan Guill, el qual ha seguit i ha analitzat profundament la trajectòria de l'alcoià des que començà fins avui. Una trajectòria intensa en treball i suggestiva en imatges, que mereixia l'esforç d'una tesi de llicenciatura del calibre de la que ara s'ofereix a la consideració del lector a través de les pàgines d'aquest llibre.

En la mesura en què em sent còmplice en la realització d'aquest treball, haig de confessar la meua satisfacció per haver portat a bon termini el projecte. Em sembla que una monografia, tan completa com aquesta, a l'entorn de la personalitat de l'Antoni Miró constitueix una remarcable aportació a la història de l'art valencià en el seu capítol més proper.

1996_004

1996_005

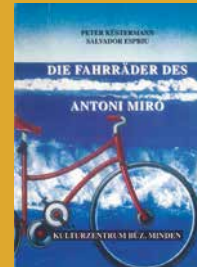
1996_006

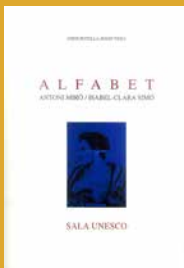
1996_007

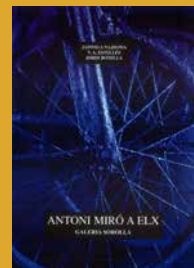
1996_008

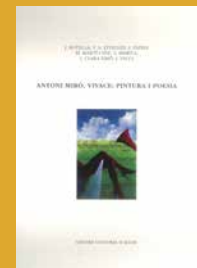
1996_009

1996_010

1997_001

1997_002

1997_003

1997_004

1997_005

“Una aportació a la història de l’art valencià contemporani”,
Temàtica i poètica en l’obra artística d’Antoni Miró
 Ref. 1988_004

77. JORDI BOTELLA

[...] Tota la sèrie de *Pinteu Pintura* és la història d’una ressenya. Antoni Miró, des d’una perspectiva crítica, utilitzarà la història de la pintura per transmetre eslògans. La usurpació de la destinació del País Valencià serà una. O el tremolor que travessa la nostra columna vertebral cada vegada que un element quotidià descobreix el cadàver que protegeix darrere de cada obra d’art. O el trencament de cor que se’ns fa ressò quan repetim la mateixa paraula, o la visió d’un drap “magistral”, a l’absurd. Sembla com si la ressenya d’Antoni Miró respongués a un desig higiènic que batega al llarg de l’art del segle XX: d’una banda, desfer-se del seu tufo sacralitzat i, de l’altra, insistir en la incompatibilitat d’una alta exigència estètica i el caràcter social necessari d’aquest. [...]

“Un pinzell irreverent”, *Pinteu Pintura, 1980-1988*
 Ref. 1988_002

[...]

Aquest és un dels grans mèrits de l’autor alcoià: en la seua voluntat per registrar des del llenguatge plàstic l’arbitrarietat d’un univers sotmès als interessos i misèries d’uns pocs, ell va més enllà de la urgència —i la denúncia— i cospa l’estadi —la bellesa— que tota creació artística ha de pretendre: esdevenir un pont entre l’home i el món que l’envolta, un diàleg que sempre va a la recerca d’una millora col·lectiva.

L’obra d’Antoni Miró és sempre un pont entre la injustícia i la seua condemna; entre l’art i el seu espill; entre la naturalesa i la seua degradació: entre la realitat, els interrogants i les respostes. [...]

“Antoni Miró. El diàleg de la globalització”, *Secret pou de silencis*
 Ref. 2018_019

78. PEP BATALLER

[...] I aquí és on som. Certament, el treball d’ara —de l’abans— es manifesta com mai abans s’havia aplicat la ironia. La particular antologia proposada pel pintor, el mestissatge del negre suau vermell i geogràfic, la síntesi condemnada d’idees anti-

gues, les col·lusions ocasionals que es demostren al llarg de la pintura, serien, sense el fresc badall d'ironia, una lliçó pretensiosa de formalisme. I res és aliè al formalisme que aquesta troballa d'una manera efectiva de mirar, més lleugera d'ofici, més particularment satisfactòria i igualment compromesa. [...]

“Antoni Miró: ara per nada”, *Pinteu Pintura 1980-1988*

Ref. 1988_002

79. XABIER ALBISTUR MARÍN

[...]

En aquesta trobada estan absents els tòpics, però sí presents la llum, el color, el domini de la forma, l'expressió de diferents escoles pictòriques, el record de pintors clàssics mediterranis i universals, però sobretot la vida interior d'un creador que, des dels cingles i austeritat d'Alcoi, ens agermana en els mateixos sentiments i esperances d'un futur nou i millor, i ens confirma que tot acostament entre les persones millora a la humanitat.

En nom de la Ciutat de Donostia, agraeixo l'oportunitat de gaudir d'aquesta exposició, i desitjo una vida llarga d'èxits al seu autor.

Diàlegs

Ref. 1989_002

80. NÉSTOR BASTERRETXEA

[...]

Antoni Miró. Pinteu pintura comparteix l'arcaica valoració dels ideogrames, ja que les complexes temàtiques provoquen complexes estètiques per damunt d'allò que desfà el temps i crea les edats.

Al Mas Sopalmo, daurat pel sol i prop de verds color sargantana, acudeixen convocats, una vegada i altra, els protagonistes dels encontres impossibles.

[...]

Diàlegs

Ref. 1989_002

Antoni Miró és un fenomenal transformador d'algunes històries que ja han estat. Recupera memòria amb noves paraules i silencis d'aire, que són de les llargues distàncies que se separen mútuament. [...]

“Treball magistral”, 25 d'abril de 1707. *Antoni Miró*

Ref. 2007_009

81. JÚLIA OTXOA

[...] L'estratègia poètica del contrast com a plataforma des d'on Antoni Miró ens ensenya el calidoscopi constant de la trama del nostre bagatge cultural és oferiment per a mirar d'una altra forma menys unilateral i monolítica l'ingent eixam de dades que ens plou, que ens aïlla de nosaltres mateixos i dels altres, en una paraula, és un brindis des de la sàtira, la ironia, la denúncia i l'amor, per a pegar-li la volta al vell i arnat vestit de la multiplicitat de símbols inamovibles. [...]

“La pintura com a estratègia poètica del contrast”, *Pinteu Pintura*

Ref. 1989_005

82. ENRIC CASASSAS

[...] És el món d'Antoni Miró, el comunicador. Voler interpretar l'obra d'aquest pintor només com a llengua seria minimitzar-la: Antoni Miró és el creador d'un món, que utilitza el seu llenguatge tan extremadament expressiu, consistent en una diversitat d'elements superposats i concordes, dotats cadascun d'ells de la seva pròpia vida, per descriure, millor, bastir aquest món; de fet, un món refringent i cristal·lí, establert en posicions bel·ligerants, un món on res és lliure, un món amb un objectiu definit de denúncia i combat, d'afirmació i reivindicació. El lema mateix, *Pinteu pintura!*, és un clam en aquest sentit, un clam dels damnats de la terra, d'aquells que sense complexos volen fer allò que saben s'ha de fer. El pintor veu amb un ull amorós, entre de germà gran i de cirurgia, la condició dels vençuts, entén el pes de l'opressió sobre cadascun dels vençuts, per sobre de la col·lectivitat dels vençuts, i els exhorta a sobreviure per l'acció: *pinteu pintura*. [...]

“Presentació”, *Antoni Miró. Una dècada de “Pinteu Pintura”*. Universitat Catalana d'Estiu...

Ref. 1990_001

83. GUIDO NEBULONI

[...] Les seves obres semblen acumulacions geològiques de cendres antigues i noves i en la seva execució, restes fòssils d'èpoques i existències remotes i, en certa mane-

ra, arcanes. És possible llegir els testimonis d'aquells que descendeixen tots els sofriments de la vida, la seva macerada resistència a les adversitats, i sembla difícil recordar les imatges d'innocència infantil desitjades per la tradició de la pintura espanyola. Miró no simplifica ni tendeix a diluir-se, però continua complicant l'assimilació de possibles significats, aspectes o moments de la realitat, i està saturat de l'experiència viscuda, troba de nou en la seva gènesi pictòrica les raons d'una alta literatura i una elaborada tria poètica fascinant. De fet, com més creix i madura, més declara el seu origen històric. [...]

“Antoni Miró i la seva llibertat”, *Omaggio a Gaudí*

Ref. 1991_002

84. FRANCESC MARÍ I MENCHÓN

Dues qualitats, perfectament complementades de forma indissoluble, conformen l'obra d'Antoni Miró. Son la conseqüència de la seva personalitat, que es transmet al llarg de tota la seva trajectòria pictòrica amb notable vehemència. La seva qualitat artística no es pot separar en cap moment de la seva qualitat humana i viceversa. Per això el resultat del seu dilatat quefer pictòric en el que els seus sentiments han segut reflectits amb exquisida senzillesa en la superfície pintada, es un conjunt d'obres pulcrament acabades i amb un missatge de fàcil lectura visual.

Aquesta consecució ha segut possible gràcies a la seva facilitat d'interpretació en qualsevol àrea o tipus de superfície, ja que el seu perfecte domini del dibuix, la composició i el color, fan parèixer fàcil lo que en realitat porta un enorme contingut de dificultats. [...]

Pinteu Pintura

Ref. 1991_004

85. JOSEP VICENT MARQUÉS

Molt sovint, mirant pintures d'Antoni Miró, he tingut la sensació que ens ha negat alguna satisfacció que s'espera que tinguem fins i tot en la contemplació dels testimonis pictòrics del desordre establert. Una ironia deliberadament no subtil, un canvi de codi no sempre reproduïble a la cita de la seva indubtable erudició, potser una gamberrada més innecessària que iconoclasta. Si no fos un sadisme no rellevant però impertinent amb el seu públic, o una transcripció sobre el llenç d'advertències

contra l'enamorament, podria ser una forma de protesta contra la impotència de la pintura per canviar les coses, contra l'aparent omnipotència d'una representació harmoniosament desarmada dels desarmats. No obstant això, fet des d'una convicció íntima que la "xapuceria" tampoc és revolucionària. [...]

"Blamm", *Antoni Miró. Recull de somnis*

Ref. 1992_004

86. MANUEL RODRÍGUEZ DÍAZ

L'obra d'Antoni Miró es mostra plena d'atractius plàstics i humans, desborda màgia, romanticisme, ironia... rica en continguts i d'escenografia estimulants per a la percepció estètica. Es una obra en majúscules que utilitza credos i iconografies amb destresa i tècnica brillant; superant fronteres establertes i suggerint imatges i escenes rescatades de llegats iconogràfics amb un significat acumulat que Miró despulla i enfronta al moment actual, ací i ara, descobrint-nos noves interpretacions sota signes i cal·ligrafies que pertanyen al seu singular univers artístic.

[...]

Inquiet i mordaç cronista plàstic del nostre temps, Antoni Miró, és un autèntic agent actiu de l'art en el conjunt de formes, plantejaments i tècniques. Agent actiu que manifesta mitjançant la seua diversitat creativa tot un món on es donen bona cita la ironia, la poesia i l'anàlisi filosòfica en dosis i procediments tan sorprenents com notables. [...]

"Antoni Miró. L'art de crear un món propi: imaginatiu i reflexiu", *Pinteu Pintura, Vivace*

Ref. 1992_005

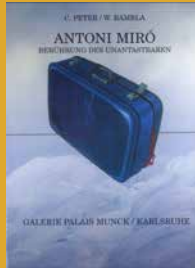
87. OLEXANDER BUTSENKO

[...] Tanmateix, com dèiem, els quadres posseeixen un significat ampli, començant per la percepció estètica i acabant per desxifrar cada detall. La primera cosa, sens dubte, és la més important.

Si al destacat escriptor Jorge Luis Borges l'anomenen "bibliotecari de la literatura mundial", al pintor valencià Antoni Miró és possible amb tot dret anomenar-lo "tresorer de la pintura mundial". La seua finca Mas Sopalmo, prop d'Alcoi, on el pintor viu amb la seua dona i el seu fill, és com un museu: tot ací està sistematitzat i catalogat. Millor inclús que en molts museus. Amb la seua habitual ironia ens

1997_006

1997_007

1997_008

1997_009

1997_010

1998_001

1998_002

1998_003

1998_004

1998_005

1998_006

1998_007

feia broma mostrant-nos una de les seues obres de pintura-objecte (la figura del soldat-dòlar que es desintegrava en dues meitats) dient que qui l'obtinga tindrà un benefici doble perquè pel mateix preu posseirà una pintura i una escultura en la mateixa obra.

Vull acabar dient sobre Antoni Miró, imitant-lo, que aquest llibre representa no sols l'obra d'un pintor brillant sinó la pintura mundial en general.

Antoni Miró, Mystestvo Kíev

Ref. 1992_010

88. MIQUEL MARTÍ I POL

[...]

¿De quin secret pou de silenci treus
el lluminós i perennal sentit
de cada gest, de cada moviment?
Astut i greu ¿t'absentes del brogit
per convertir qualsevol traç en foc
i esdevenir més tendre i reptador,
o bé descrius paràboles de vent
per incitar la pluja i el neguit
a definir correctament el rumb?

[...]

Et penso lluny, Toni Miró, i escric
desavesat de tot, tancant els ulls
força sovint per no trencar l'embruix
i aprendre'm més, com qui desfà camí
per repensar la nosa del futur
sense el temor de tòpics sobresalts.
Et penso molt, amic llunyà, i em plau
conversar amb tu silenciosament
per convertir la quietud en cant
i guanyar espais de música subtil.

[...]

Esbós de lletra a Antoni Miró

Ref. 1993_001

89. ROSA MARTÍNEZ DE LAHIDALGA

[...] L'obra d'Antoni Miró és un compendi enciclopèdic d'"Art i Història" en una combinació de signes, símbols i gestos que configuren una visió acusatòria i de denúncia. Les tècniques que utilitza no són tradicionals, ni els estils emprats.

En fa l'ús de l'art pop i l'op art i fins i tot del "cinètical art" en la manipulació d'imatges, i experimenta tècniques i procediments amb els quals aconsegueix una plasticitat en condicions de suficient eficàcia en el pla comunicatiu. [...]

"Antoni Miró: imatge crítica", *Esbós de lletra*

Ref. 1993_001

90. JAVIER RUBIO NOMBLLOT

[...] La seua pintura, però, es fonamenta sobre un rigorós respecte pels guanys tècnics i estètics del "pop": una imatge impactant, tributària o precursora del missatge publicitari, un ús acurat del color, que forma grans plans i un dibuix impecable, la fredor del qual té la virtut d'emfatitzar el seu caràcter crític. [...]

"Antoni Miró, company del temps", *Esbós de lletra*

Ref. 1993_001

91. J. L. GARCIA DE ÀNGELA

[...] Antoni Miró, per tot això, és un model interessant en la seva obra, tant des del punt de vista personal com artístic. La seva trajectòria està inscrita en un moviment que segurament es definirà en el temps com una manera de fer autòcton, amb un estil i coneixement particulars. La seva capacitat per explicar històries i símbols s'emmarca en el gest i la qualitat de la pintura mediterrània, d'aquella pintura que ha traspasat fronteres perquè és una relació entre cultures i reptes, perquè és una projecció cap a la trobada entre poesia i llibertat de pensament.

Antoni Miró. Compromís personal

Ref. 1993_002

92. RAÜL GUERRA GARRIDO

[...] La inspiració de Miró es nodreix d'una iconografia prèvia com a selecció dels mateixos avantpassats (jo vinc de qui m'estimula, no de qui només em precedeix) en la qual, a més del color, la taca o la figura, s'introdueix la paraula. Tots valen un a un o en un grup, la marca comercial, la dita, la frase feta, la cita literària o el títol anterior d'una altra obra.

Tot això amb la capacitat auto-referencial del llenguatge que, a més dels mitjans de comunicació, es transforma en grafisme, un signe amb capacitat simbòlica que passa a formar part de l'estructura de la pintura i equilibra la seva composició. Polisèmia voladora i reveladora: plana sobre tela i connexions explícites. [...]

Aquest no és un assaig sobre Miró

Ref. 1993_004

93. HEINRICH BIHLER

[...]

“Món d'Antoni Miró” és un dels darrers poemes que va compondre Salvador Espriu, concretament i segons dades pròpies, entre el maig i el juny de 1984. Al cap d'un temps n'enviava el manuscrit al pintor i escultor nascut a Alcoi (País Valencià) el 1944, i posteriorment, el desembre del 1984, es publicava la primera edició de *Per a la bona gent*. La dedicatòria que acompanya el títol del poema, “En homenatge al gran artista alcoià” testimonia la gran estima que Espriu tenia per aquest representant d'aquella jove generació d'artistes amb el qual l'unia una relació d'amistat ja des dels anys seixanta. Al seu torn, Antoni Miró expressava la veneració que sentia pel poeta concedint un lloc preminent en les seues publicacions al poema que Espriu li havia dedicat, i fins i tot organitzant exposicions en honor d'ell. Per a entendre el treball artístic d'Antoni cal tenir present que procedeix d'una regió que des del segle XVIII, des de la guerra de Successió espanyola, ha esdevingut un referent fonamentat en la lluita per les llibertats i pels drets polítics i socials. Els valencians van oferir una resistència acarnissada contra el poder central de Madrid, que els volia desposseir dels seus drets propis. Arran de l'embranchida industrial del país, aquesta resistència, especialment per part de les classes socials més desfavorides, es va traslladar a la lluita pel manteniment i la millora de les condicions de treball i contra la injustícia social, cosa que desembocaria en nombroses revoltes i vagues, i en aferrissades proclames de caire anarquista i comunista. El record sempre viu d'aquests esdeveniments i el de la Guerra Civil, a més de la pròpia experiència durant la dictadura franquista i la

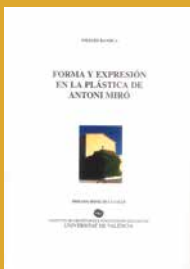
1998_008

1998_009

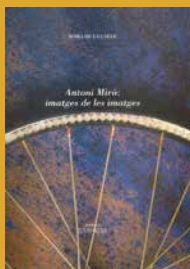
1998_010

1998_011

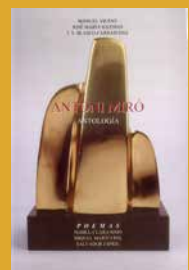
1998_012

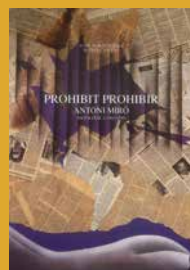
1998_013

1998_014

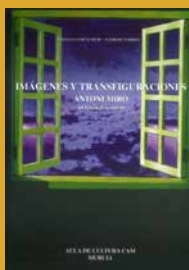
1999_001

1999_002

1999_003

1999_004

1999_005

derivada d'altres sistemes i successos funestos en altres parts del món, encoratgen el jove artista a posar el seu treball al servei de la resistència contra tots els fenòmens perniciosos contemporanis, a denunciar qualsevol violació dels drets humans, la deshumanització, la misèria individual o col·lectiva, les excrescències del sistema capitalista, l'odi racial i els horrors de la guerra, i d'aquesta manera defensar el respecte a la dignitat humana, i molt especialment, el desenvolupament sense traves de la llengua i la cultura catalanes a la seua terra valenciana. En els quadres i escultures que tracten aquests temes se serveix de diferents fórmules artístiques, cercant incansablement noves vies d'expressió en el marc, fins ara, del "realisme social". Amb traça, sap trobar el punt just per a expressar, amb sobrietat de línies i colors, el que transmeten les seues imatges, les quals componen un missatge clar i directe que ens arriba amb tota la seua càrrega de perspiciàcia i ironia, especialment en els seus cartells. Les nombroses exposicions d'aquesta obra, tant al seu país com a l'estranger (també a Alemanya), li han aportat fama i un munt de reconeixements. És, sens dubte, l'artista més compromès en el pla social a qui Espriu dedica un poema en *Per a la bona gent*. I fent-ho, honorava un creador de la jove generació amb qui se sentia molt pròxim per la seua actitud ètica, la seua "postura cívica total" com a "home de bé" (Ovidi Montllor, 1981), i per la plasmació estètica d'aquesta postura, en particular pel que fa a la defensa de la catalanitat a l'extrem meridional d'aquest espai cultural. L'artista, per la seua banda, ho certifica parlant així del poema dedicat a ell: "Crec que Espriu tenia grans dots d'observació perquè diu coses al seu meravellós poema que sembla com si em conegués profundament, millor que ningú, sens cap dubte".

[...]

Welt Des Antoni Miró

Ref. 1995_004

94. MATILDE ROMAGOSA

[...] Missatges i misteris... les litografies d'Antoni Miró emeten senyals que podem reconèixer, però que, tanmateix, preserven els seus secrets

[...]

El millor (o el pitjor) que podem fer és penjar una obra d'aquest valencià a casa nostra. Recorde amb alegria (o amb estupor) el dia que ho vaig fer. La força que va impactar en l'estança va ser tal, que ni la llum del capvespre aconseguia restituir-li la placidesa habitual. Amb el pas del temps no és que la litografia s'adaptarà a l'ambient: l'ambient es va adaptar a la litografia. La sala d'estar s'ha convertit en un escenari d'emocions i de transformacions contínues. Ja res no és com era. [...]

“Introducció”, *Welt Des Antoni Miró*
Ref. 1995_004

95. ALFREDO TORRES

[...] Collidor d'un amplíssim diversidari d'imatges, però no només açò. Fonamentalment és una cosa així com un taxonomista de classificacions imprevisibles que treballa amb acurada precisió, un taumaturg que obra mitjançant les més sorprenents associacions, que ordena, que vincula, que organitza, que imbrica. Alguns teòrics preocupats per un legítim afany etiquetador han vinculat la creació d'Antoni Miró amb els moderns estreps del realisme; aquesta categorització és, sens dubte pertinent, encara que comporta un cert reduccionisme. També se l'ha associat als valors icònics del neo-pop o de la neo-figuració; la ubicació resulta igualment vàlida i igualment limitativa. En allò personal, trobe que per moments la seva obra té una tangencial emanació de l'únic surrealisme encara fecund: el duchampià. Aquesta emanació es percep amb major intensitat en la sèrie d'aiguaforts dedicats a la poetització de la bicicleta. [...]

“Un taumaturg de les imatges”, *Antoni Miró*
Ref. 1996_001

96. KLAUS GROH

[...] Miró mostra simultàniament amb la seva perfecció estètica un “carril bici” que garanteix la supervivència futura en el sentit més literal de la paraula.

Una obra d'art com la més humana de les màquines des de la invenció de la roda! [...]

“La bicicleta, símbol de la natura i la tecnologia”, *Antoni Miró. Das fahrrad, ein symbol für natur und technik*
Ref.1996_002

97. JESÚS HUGUET

[...] Les relacions afectives, les seqüències clarament sexuals, les invitacions a un gaudi únic, gràcies a la capacitat transmissora de l'artista, desfan tota probable culpabilitat pseudo-religiosa i ens reconcilien amb el cos i totes les afectivitats que ens

puga suggerir i oferir. I en reconciliar-nos amb eixa dimensió natural del nostre ésser físic, demostra com l'art pot superar tots els tabús i misèries polític-socials imposades pels interessos de grup, encara que sigui d'un grup tan poderós com el dimanant de coaccions judeocristianes.

“Antoni Miró: Suite eròtica”, *Eròtic ma non troppo*

Ref. 1996_003

98. WENCES RAMBLA

[...] Miró fa, per tant, un intercanvi de papers, recollint i assumint, per suposat, part de la millor tradició dadaïsta i herència surrealista; del mateix mode que abans, en la llunyana sèrie *Pinteu Pintura*, va jugar amb les citacions tretes de la història de l'art pictòric amb el propòsit de promoure —reassignar— una nova significació. De manera que ben bé podem acabar, per ara, afirmant que Antoni Miró és capaç —i ho demostra— d'embastar i rematar un discurs plàstic, o diferents variants d'aquest, a través d'una imatgeria que, tot referenciant realitats sabudes per tothom —les d'un mateix paradigma cultural— aprofiten per ressaltar problemes que afecten l'home. I quasi sempre de tal manera que una metaforització, un cert joc irònic, alguna re-simbolització, etc., harmonitze semànticament l'articulació de formes, colors, *arrangement* dels diversos agents plàstics, a la fi, fins assolir un repertori pictòric, escultòric o d'obra gràfica veritablement atractiu i atraient, sensual i vibrant, rigorós i distés. [...]

“Antoni Miró: una trajectòria sempre viva”, *Trajecte interior*

Ref. 1996_004

[...] En ANTONI MIRÓ forma i expressió, contingut i continent mantenen, doncs, un substrat unitari de difícil trobada en altres autors pel que fa al seu sentit unificador i, alhora, multipoliedric. La qual cosa permet que aquesta personalíssima versatilitat creativa seva, constatada persistentment en tècniques i recursos lingüístics, ultrapasse les barreres entre les diferents disciplines artístiques i faça, per exemple, que una direcció visual pensada per al pila il·lusori de la representació no siga res de molt distint —en els seus efectes comunicatius— al mode amb que disposa un objecte exempt, o projecta els relleus d'una placa mural, perquè també provoque un sentit visual de semblant resultat. O que, per posar un altre exemple, la nitidesa d'una peça ceràmica no tinga res a envejar a la precisió amb què modula el seu exquisit dibuix —ja potencie la seva linealitat objectual, estructural o d'ombrejat— plasmat sobre paper o configurant pictòricament una forma sobre el llenç.

En suma, obra gràfica o ceràmica, escultura o pintura, que encara tenint el seu propi *status* mediàtic —tant com material diferenciat, com per la distinció qualitativa de les seves respectives qualitats finals i efectes visuals, tàctils o tots dos— manté, en el cas de Miró, la base lingüística de la seva formalitat organitzativa, que enllaça i conjunta tots els seus dominis amb la mestria de qui sap expressar el mateix a través de diferents vies.

Vies —conjunció de mitjans expressius i suports sensibles— que, encara que distintes i no reductibles, són capaces de generar en l'espectador una experiència estètica; ni no idèntica, donada la diversitat del seu origen artístic-objectual, si de semblant rang de coherència interna en quant a la seva procedència única: la intencionalitat de l'autor que les va crear. Autor-subjecte que segueix sent el mateix, con afí és el seu discurs, malgrat la seva plasmació/comunicació a través de disciplines/vies autònomes, que no escindides i contraposades. [...]

Forma i expressió en la plàstica d'Antoni Miró

Ref. 1998_010

[...] L'artista alcoià, amant de la seua terra fins al deliri, però de viatgera obra que s'escampa arreu dels quadrants de la rosa dels vents, atès que la seua càrrega eidètica al·ludeix, fa referència o copsa a tot allò que implica l'ésser humà, siga d'on siga. El pintor, escultor, dibuixant, faedor d'objectes, extractor de poesia o espremedor de lirisme a partir dels artefactes i elements naturals que envolten el seu Mas, fornint el seu habitat; l'artista no exempt de polèmica, com quasi tots aquells que amb el seu quefer s'acaren al públic i per tant s'exposen a la crítica, com quasi tots aquells que, d'una manera o una altra, fan arribar la seua obra a través d'uns canals on els fets publicitari, el comercial, el *massmediàtic* s'entremesclen —competeixen no sempre amb una fluïdesa d'acoblament perfecta—, el nostre personatge ha estat capaç, al capdavant i al llarg d'un prolongat i no sempre fàcil itinerari artístic, de desenvolupar i consolidar una gens menyspreable, sinó tot el contrari, obra gravada. Obra a la qual, sembla que ja és hora i moment d'efectuar la seua catalogació. Catalogació *sensu stricto*, perquè més que un exhaustiu estudi crític de la mateixa, pareix molt més convenient i urgent efectuar el fixatge tècnic i fotogràfic de totes aquelles obres —serigràfiques, a l'aiguafort, metal·logràfiques, litogràfiques, linòleums, etc.— que ha realitzat durant els últims quaranta anys, sense —això convé subratllar-ho— deixar de plasmar la seua creativitat en els altres camps, ja al·ludits, de les arts plàstiques; així com sense aturar les seues tasques de dinamitzador sociocultural d'una terra, un lloc i un país fonamentalment representats per la seua ciutat natal i rodalies. [...]

Antoni Miró. Catàleg general de l'obra gràfica 1960-2000

Ref. 2000_007

[...] En aquestes altures, tornar a desgranar l'itinerari plàstic de Miró, quan tant s'ha escrit sobre la seva vida i obra, pot semblar un despropòsit o una manera de donar quefer. Tanmateix, que algú com ell, i segons la seva personal trajectòria, continue encabudint en les coses que ell creu —que no és fruit de cap oportunisme, sinó d'un convenciment que ja dura molts anys— és digne d'encomi. De manera que el seu compromís amb l'entorn humà, pròxim o llunyà —tornant-se a repassar les seves series— i amb la problemàtica ambiental, especialment des que iniciés, fa gairebé deu anys, la sèrie *Vivace* és consubstancial amb la seva forma de fer, entendre i viure la vida. Forma que, essencialment, ve donada a través de les seves activitats plàstiques, ja siga la pintura, l'escultura o l'obra gràfica. Aspecte aquest, per cert, del qual fa ben poc es va elaborar la seva catalogació general, editant-se el corresponent estudi-fitxatge. [...]

Sota l'asfalt està la platja. Antoni Miró

Ref. 2001_002

99. JADWIGA NAJDOWA

[...] Experimenta les seves possibilitats en diferents temes, des de la pintura, passant per les formes de gran format, fins a les formes intermèdies, fins a l'escultura i l'escultura-objecte, però, el que sembla estar més a prop del seu temperament és el gràfic, tan ric en les diferents possibilitats de tècnica i taller. Sobretot, aquí hi ha una escala d'interpretació incalculable —èxit d'observació, enginy, fantasia, ironia— que assegura l'art d'Antoni Miró a un lloc d'honor en l'art contemporani.

“El museu de la imaginació”, *Antoni Miró. Vivace*

Ref. 1996_005

100. PETER KÜNSTERMANN

[...] Aquestes bicicletes em van preparar per accedir a l'altre Miró: el lluitador compromès per la llibertat i la justícia, sense convenció i sense cap dependència. Fins i tot quan ens recorda els horrors del món del nostre temps, dibuixa la nostra mirada i la nostra ment amb al·lusions iròniques a les pintures clàssiques, amb subtils cites metafòriques que li permeten combinar inesperadament els més diversos de tots aquells tòpics que atrauen el seu interès establint associacions. El genial Antoni Miró ens obre els ulls al super-realisme, el seu missatge arriba fàcilment amb un somriure. [...]

“Introducció”, *Die Fharräder Des Antoni Miró*

Ref. 1996_009

101. BRUNO POLLACI

[...] Devem, però, també, reconèixer que aquesta condició psicològica d'aparent impossibilitat evolutiva pot (... i deu!) engegar en els artistes, un procés d'“alliberament intel·lectual” capaç d'afrontar la “dura batalla” utilitzant el mateix gran i “pesant” passat artístic, com element integral del procés creatiu que deu, naturalment, absorbir i filtrar les emocions, els “sabors” i els “humors” del viure contemporani. L'artista espanyol Antoni Miró sembla certament un dels exemples més clars d'aquesta posició cultural, que afronta amb intel·ligència i capacitat de síntesi el mateix concepte de la contemporaneïtat del llenguatge artístic. Fill d'una gran terra que ha donat a l'Art grans “filis” com Velázquez, Goya, Picasso i Miró, sembla, però, atret per aquell món d'imatges precises i reals, com les del surrealista Magritte i les del Pop Warhol. Antoni Miró és capaç, però, al mateix temps, de superar la realitat pel seu aproximament calidoscòpic i singular que ens torna a la ment les superposicions imprevisibles de les imatges d'un somni. [...]

“Antoni Miró, com en un somni, amb la consciència del passat i el batec del present”,

Antoni Miró. Come in un sogno

Ref. 1997_004

102. VALENTINA POKLADOVA

[...] Tot està implicat en la circulació, el joc està integrat en la roda de la bicicleta a través dels seus radis de llum bufen alhora els vents de l'est i de l'oest. Les carrosses corren incansablement a la recerca de la novetat i busquen un canvi de lloc, la conquesta de l'espai de la vida.

El segle xx parla de si mateix amb un cor ensordidor de veus discordants —tot és esmolat, agitat, contradictori. Però hi ha una casa a Alcoi on viu l'artista amb un meravellós talent: sense eixir de la frontera contextual de la nostra experiència, abasta dos mons llunyans l'un de l'altre, els porta a la unió i en trau la llum.

Antoni Miró. Branches and roots

Ref. 1997_005

[...] L'esperit imprevisible d'Antoni Miró viu dins l'espai de l'intel·lecte, amb una inacabable cerca del passat, que es transforma aleshores en una metàfora de la realitat. L'actual interès per l'art de molta gent coincideix amb una nova percepció de la brevetat del temps que hem rebut dins l'eternitat. Tot allò que s'havia batejat com immortal és mortal, el temps ha estat eclipsat per la catàstrofe nuclear. Així doncs, el rol de l'artista que alimenta la cultura és grandios. Miró és pràcticament kantian: no creu en la bondat natural, sinó en la cultura. Substitueix la natura per la persona, suplica a l'espiritualitat humana, diu la veritat que hom desitjaria mantenir amagada. La seua sèrie de litografies "Viatge interior" continua especulant sobre el fet que les idees comunes sobre l'estabilitat mundial han estat destruïdes novament, el sentit i els postulats morals han decaïgut i la civilització trastornada sembla marcida pel racionalisme, sembla neuròtica a causa dels prejudicis. Un apocalipsis no només ocorre a l'univers, sinó també dins un gra de sorra, dins una gota d'aigua, dins una molècula i finalment dins nosaltres. [...]

"Un misteri que pertany a tot i a ningú", *Antoni Miró*

Ref. 2009_001

103. JOSEP LLUÍS PERIS

[...] L'artista, amb un mestratge excepcional i un domini exhaustiu de la figuració, la perspectiva, les atmosferes pictòriques i el color —com ja ens té acostumats en la seua llarga i prolífica trajectòria plàstica— ens fa partícips d'una manera subtilment significadora de mirar la realitat: ens indica com mirar amb nitidesa i amb una innocent intel·ligència el nostre cos, els cossos dels altres, i és així com els jocs eròtics, les danses sensuals dels antics grecs esdevenen com un mirall retrospectiu del que podria arribar a ser el nostre actual comportament lúdic i eròtic dins d'uns nous àmbits i codis morals que mai hauríem d'haver perdut com a poble. [...]

Antoni Miró: La suite eròtica vers una antiga i nítida reconeixença

Ref. 1997_006

[...]

La dimensió metalingüística, la reflexió sobre els propis àmbits de l'art i de la seua significació, la interdisciplinarietat, el llenguatge i les seues ambigüitats o equívocs serien, al mateix temps, algunes de les facetes més rellevants que s'han incorporat eclècticament i desordenadament als nous discursos artístics, i tot just és en aquests àmbits discursius on l'obra plàstica d'Antoni Miró adquireix una importància signi-

ficativa en la mida que la seua trajectòria personal com a artista plàstic ha anat acumulant tot un procés d'aprenentatge, de creativitat i elaboració d'un llenguatge propi que, a hores d'ara, es distingeix amb suficient claredat, tot ocupant un lloc destacable en el conjunt de pintors contemporanis que han sabut ser fidels i coherents a la seua pròpia intuïció artística dins del *maramàgnum de modernitat* que, de vegades, pareix envair les institucions, les sales o les subsales d'art de hui en dia. [...]

Antoni Miró. "Vivace", una visió eco-social

Ref. 1998_001

[...] La singularitat o, inclús, l'excepcionalitat d'aquesta tradició esdevinguda manifestació artística —on la música, la dansa, l'element coreogràfic i teatral es combinen d'una manera força enginyosa— cobren, sota la tècnica plàstica d'Antoni Miró, una especial vivacitat en combinació amb un tractament formal que li dóna una presència reverencial a les composicions, carregades de certa melangia poètica en cadascuna de les escenes dels gravats. D'altra banda, l'acostament esteticista i, de vegades, mistificador dels personatges, els objectes i les iconografies pròpies de la festa abunden en la consecució d'una entrançable poètica descriptiva que fa brotar l'ànima antiga i reinventada de tot un poble, de tota una cultura que ve de segles i que any rere any es contempornitza en una increïble i agosarada posta en escena. [...]

Suite MC, L'ànima d'una tradició i la Festa. Sala UNESCO

Ref. 2003_011

104. CLAUDIA PETER

[...]

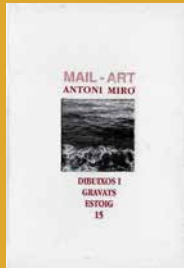
Miró toca, talla i barreja. Lliure del fals respecte al vell museu, s'hi barreja amb els antics mestres i amb els clàssics moderns, els pren les figures i les formes, els segueix les idees i les posa de cap per avall, portant-les a l'absurd o formula noves afirmacions a través d'elles. Art i vida s'aproximen als quadres de Miró. Les composicions iròniques porten la reflexió de que la interpretació heretada sobre les relacions entre l'art, l'artista i la societat, només és una entre les moltes possibles. Mostren amb quina fermesa persisteixen les associacions i com de propers hi són allò banal i allò superior. [...]

"El tacte d'allò intangible", *Antoni Miró. Berührung Des Unantastbaren*

Ref. 1997_007

1999_018

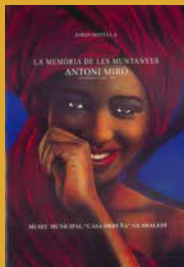
1999_019

2000_001

2000_002

2000_003

2000_004

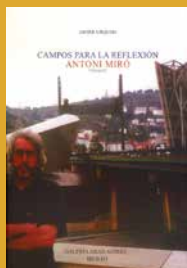
2000_005

2000_006

2000_007

2000_008

2000_009

2001_001

105. TATJANA MILOSAVLJEVIC

[...] Algú va dir una vegada que “la pedra angular de l’art i el veritable principi de qualsevol tipus d’obra es basa en el dibuix i el color”. Així, les totalitats sintètiques de Miró parlen a través del drama de línies i colors, creant imatges visualment convincents, independentment del que descriguin. Dibuxos fermes, forts, intransigents, geometria discreta i construcció gràfica, d’una banda; investigació del color, incloent el tractament del color com a organisme viu, de l’altra, així com solucions informals compostes, un *mètode pars pro toto* i estructures complexes.

Portant a terme un diàleg obert amb la tradició, així com amb el món contemporani, les sensacions visuals de Miró parlen, principalment, a través de la figuració expressiva i narrativa, on els personatges apareixen com a associacions, portadors d’idees. [...]

“Un gran secret”, *Antoni Miró, A Big Secret*

Ref.1997_008

106. ALEXANDER ZHURBA

[...] En moltes obres gràfiques de l’artista s’acomoden diverses tendències artístiques i llenguatges estètics, convertint la percepció de la imatge en polisèmica. Antoni Miró no sols descriu la realitat tal com és, sinó que, simultàniament, crea una nova realitat artística com un camp de joc mental de l’espectador, on aquest pot afegir alguna cosa nova a les imatges artístiques. Els noms de les obres ajuden a dirigir a l’espectador cap a la percepció d’aquesta imatge i tenen les mateixes característiques que les obres: laconisme, ironia i polisèmia. [...]

“Antoni Miró”, *Vivace séries*

Ref.1997_009

107. MARISOL MARTELL

[...] Em sorprèn la capacitat de creació d’Antoni Miró, la proximitat a les seves obres, les seves formes. Amb un ull entusiasmada, ens revela un món que també ens envolta i del qual potser no ens hem reparat. Poden ser les seves bicis, la nostra, l’erotisme que hi ha a les seves peces també la de la gent d’aquí. Són els seus símbols, els seus colors, les seves formes, el seu univers al qual ens resulta fàcil penetrar perquè d’alguna manera també és el nostre univers. [...]

“Va mirar a L'Havana”, *Miró a La Habana*

Ref.1997_010

108. MANUEL VICENT

[...] Si la ironia és una burla subtil destinada a donar a entendre el contrari del que es diu, potser és aquesta figura la que resumeix el llenguatge plàstic d'Antoni Miró. La ironia és un instrument dialèctic essencialment mediterrani, un excipient de la intel·ligència que està entre la consciència i l'anàlisi. Antoni Miró és un mestre en aquesta manera de comunicar-se amb l'espectador, mitjançant una senya de complexitat que mou al somriure del cervell.

[...]

Imagine Antoni Miró reclòs en el seu famós mas, excitat enmig el silenci per un món literari de la política, de les tragèdies humanes, de la injustícia planetària que arriben fins a l'artista en forma de notícies envoltades en un brunzir d'insectes, entre el cant dels ocells. Convertir aquesta literatura en estètica i aquesta estètica en rebel·lia és una de les notes que caracteritzen la pintura d'Antoni Miró. [...]

“El món proteic d'Antoni Miró”, *Prohibit Prohibir*

Ref.1999_001

109. JOSÉ MARÍA IGLESIAS

[...] La seva obra s'ha expressat preferentment en pintura, però també és molt important la seva contribució al dibuix, el gravat, l'escultura, el collage fotogràfic i les tècniques mixtes. Com altres creadors del nostre temps, és un experimentador incansable, sempre buscant nous elements expressius per al seu art. L'obra d'Antoni Miró ha estat estudiada profusament i profunda per nombrosos i il·lustres tractadistes: Romà de la Calle, Wences Rambla, Raül Guerra Garrido, Manuel Rodríguez Díaz, José Corredor Matheos, Alfredo Torres, Gonçal Castelló, Isabel-Clara Simó, Klaus Groh, C. Peter, Alexander Zhurba, Joan F. Mira, Josep Lluís Peris, Joan Àngel Blasco Carrascosa, Peter Kostermann, Jadwiga Najdowa, Valentina Pokladova, entre d'altres. No crec, per tant, que jo pugui dir qualsevol cosa que no s'hagi dit o trobat en la seva obra, cap esletxa que no s'hagi escorcollat per buscar claus de significats profunds. Potser el meu punt de vista de pintor allunyat estèticament del plantejaments i les finalitats d'Antoni Miró —almenys a primera vista— confereix un poc d'interès a la meva opinió. [...]

“Antoni Miró: la realitat va transcendir en imatges”, *Prohibit Prohibir*
Ref. 1999_001

110. JOAN MARIA PUJALS

[...] Sense identitat no hi ha personalitat ni possible originalitat. Antoni Miró és un pintor compromès. En primer lloc, amb la seva identitat cultural —que ve arquetípicament del barroc, tan present en la cultura valenciana, i acaba en el pop-art i en el realisme social. L'obra d'Antoni Miró —que té sovint un to grotesc, esperpèntic, satíric— és valenciana al cent per cent. I no s'explica sinó en clau de desmitificació i de denúncia, propòsits que serveix sempre amb una gran qualitat de dibuix i amb una gran brillantor d'imatges.

Prohibit prohibir, antològica 1960-1999
Ref. 1999_002

111. AMÀLIA GARCIA RUBÍ

Antoni Miró és un dels pintors d'arrel pop més estimats i apreciats de l'àmbit mediterrani. La seua obra, densa i extensa, manté una línia conceptual i estilística que gairebé no ha variat al llarg dels anys, si bé les seues imatges figuratives han experimentat un progressiu enriquiment.

[...] Res més lluny d'allò espontani que aquesta pulcritud exquisida afermada en el dibuix i en la precisió tècnica dels procediments tràfics i acrílics que emprà Antoni Miró. En els seus múltiples repertoris temàtics, si és que es pot parlar de temàtica en el complex entramat iconològic de Miró, s'estableix un joc permanent entre la realitat i l'enfocament visionari amb què l'artista desglossa els seus pensaments sobre el món, en una mena de psicoanàlisi que fa aflorar el subconscient a l'obra.

Antoni Miró: imatges i transfiguracions
Ref. 1999_004

[...] La seva figuració, forjada i gairebé invariable des dels anys setanta fins a l'actualitat, rau en un realisme pop, integrat en la mentalitat post-avantguardista i, per tant, interessat en adaptar noves tècniques pictòriques i visuals. D'aquí el sentit de modernitat d'una obra que, d'altra banda, no perd el sentit de l'autèntic, i per tant es troba fèrriamment lligat al seu lloc d'origen. La gràfica digital, la serigrafia, l'acrílic,

són procediments habituals en els processos de creació de Miró, mètodes que l'artista combina a la perfecció en suports tradicionals, com la tela. [...]

Antoni Miró, implicació estètica"

Ref. 2004_007

112. GASPAR JAEN I URBAN

[...] El nom i el món pictòric d'Antoni Miró formen part des de fa molt de temps del rerefons cultural dels valencians. Qui no n'ha sentit a parlar, quan treballa en el camp de la pintura i la cultura al País Valencià des de fa tants anys? La imatge de Toni Miró, com a important pintor, guardonat a mig món, amb pintures en museus i col·leccions arreu del món, autor d'una obra de gran qualitat artística i de gran repercussió pública, però també d'una persona conscienciada amb la identitat de la seva ciutat, del seu país i del seu poble, és una de les fites culturals per a les persones compromeses amb aquest país, que estima aquest país i treballa per aquest país, un país que va de la Sènia al Segura, però també de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. [...]

"Antoni Miró i Alcoi des d'Elx", *Rodar pel món (Antològica 1960-1999)*

Ref. 1999_006

113. MASHA YUFA

[...] En les obres d'Antoni Miró, l'espill ha estat substituït per la matriu, on la reflexió ha trobat el seu darrer refugi. El seu art transforma la vida en una altra dimensió. És l'existència dels signes amb el seu simbolisme i amb la seva metamorfosi, dirigits a l'intel·lecte de l'espectador. Sembla Odisseu, que, cercant la seva sort, vaguejava pel regne d'Hades, fent parlar les ànimes dels morts. Allí es barrejaven passat i present, i es veia el futur. Res, però, tenia carn terrena. [...]

L'Odissea d'Antoni Miró

Ref. 1999_009

114. ANTONI GASCÓ

S'ha escrit molt, i bé, de l'obra d'Antoni Miró. Tant és així que possiblement és un dels artistes contemporanis de l'antic sol ibèric, el de Tartessos, el d'Indíbil i Mandoni,

el de bruixes i camins d'estelada, el de moros i cristians, el dels sants i truans, el dels papes i antipapes, el de "la Celestina" i el de Santa Teresa, el dels inquisidors i erudits, invasions i diàspores... i és natural perquè la seva obra té, des dels seus inicis, continguts molt plurals rics en iconografia que revelen inquietuds socials i sensibles, fruit d'una capacitat d'observació i d'anàlisi, només per la seva demanda d'expressió estètica.

[...]

El seu periple va començar a les catacumbes de l'Espanya del jou i les fletxes, per rebre sagraments al maig de 1968, que va confirmar en el compromís del seu credo social. Fuster, Gil-Albert, Ovidi Montllor, Espriu... i tants altres són sants entronitzats en l'altar de la seva fe que també el va tenir com a apòstol de la seva Pentecosta. Això marca, és clar, que marca. Miró va ser un exponent molt clar de l'avantguarda del seu temps. Català Gorgues "dixit". Un pintor que amb cinquanta-cinc anys ha acumulat tanta llegenda que pot anar escampant-la durant almenys dues dècades. No s'entén la història de l'art valencià i espanyol, dels anys seixanta i setanta, sense l'aportació decisiva de la seua obra, com la d'altres col·legues amb els quals té indubtables contactes conceptuals-formals. [...]

"Gaudeamus igitur", *Antoni Miró. Uns Nus*

Ref. 1999_010

115. SVJETLANA MIMICA

[...] Antoni Miró ha deixat la seva empremta no només en les arts visuals, en nombroses pintures, dissenys i obres gràfiques, sinó també en escultures i instal·lacions originals. Per tot això, aquesta selecció és molt important per als visitants d'aquesta exposició que es fa a Croàcia. Antoni Miró és una personalitat fascinant i extraordinària d'avui, que fa, amb el seu toc especial, una interpretació lúcida i màgica, delicada i madura de l'art del nostre temps, des de l'art d'avantguarda fins al mail-art i el futurisme, fins a l'anomenat realisme social. [...]

El món màgic d'Antoni Miró

Ref. 1999_011

116. JOAN F. MIRA

[...] Jo, que exerceixo el càrrec d'escriptor, no pintor o crític d'art, trobo aquest univers de possibilitats particularment atractives que s'obre amb el joc entre imatges

2001_002

2001_003

2001_004

2002_001

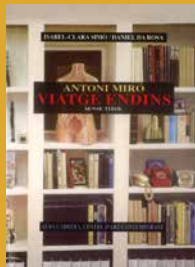
2002_002

2002_003

2002_004

2002_005

2002_006

2002_007

2002_008

2003_001

—i la forma en *què* l'artista ofereix aquestes imatges— les referències de les imatges, les paraules que les acompanyen, les solucions clares o ambigües, el somni o l'emoció, la ironia, la ideologia, la història de l'art i el món en què vivim. Però buscaré frenar el meu instint literari, i simplement observaré que el món en què vivim està fet d'aquestes mateixes “realitats”, acreditades o desacreditades, que pinta, retalla, recull o presenta aquí Antoni Miró. [...]

Antoni Miró. Sobre el crèdit de la realitat (imatges i transfiguracions)

Ref.1999_015

117. RAFFAELLA IANNELLA

[...] Obtenir experiències distants que estiguin en equilibri en la línia que separa la representació de la designació nominal. Supera la poderosa presència de l'objecte, no ingerint-lo o descontextualitzant-lo, sinó signant la seva realitat onírica, com la descrita per Freud en el seu *Tramdeutung*.

La imatge indica el camí d'una progressió repetitiva d'esdeveniments destinats a ser els marcs d'una existència marcada per ritmes similars on prevalen els pensaments. Miró vol signar una idea estimada per Magritte, “l'aparença de pensament” a un món que aconsegueix observar i interpretar perquè “es converteix en el que el món li ofereix”. Reconquerint la visió d'un pensament profund de la filosofia, l'artista confirma la inconsistència corpòria de l'activitat que produeix continguts mentals i espacials com les sensacions, ja siguin positives o negatives, nascudes de les experiències quotidianes. [...]

La realitat onírica d'Antoni Miró

Ref. 2000 _002

118. JOSÉ AYELO

[...] Aquest és el meu desig, que no et deixis portar per res ni per ningú, no escoltis a ningú que intenti condicionar la teva opinió, deixa't portar per les teves pròpies emocions, intenta mirar l'obra amb un pit obert, sense identificar-la amb aquest o aquell moviment artístic, sense pensar si et recorda a aquest o aquell pintor. Sense ni tan sols preguntar-te, si recordes haver vist alguna pintura abans, o una altra exposició d'Antoni Miró. [...]

Carta oberta a un mirador de quadres

Ref. 2000_004

119. RAFAEL ACOSTA DE ARRIBA

[...] Antoni Miró és un pintor d'un profund estil humanista. Diria que és una de les principals característiques de la seva obra. Diversitat de subjectes i tècniques, sobretot, home. Aquest és el seu gran problema. El destí de l'ésser humà, els seus avatars, desgràcies, els seus plaers, la seva vulnerabilitat als excessos de la política i la història. I l'obra d'aquest artista està feta de temps, és hora. [...]

“Antoni Miró pastor d'imatge”, *Para Cuba. Antològica gràfica 1960-2000*

Ref. 2000_006

120. EMILI RODRÍGUEZ-BERNABEU

[...]
 Des del fons dels teus quadres
 —espill en la selva dels dòlars
 i les lletres de canvi—,
 descrivies les nafres
 d'un atzucac vastíssim
 que subhastava el món
 a còmodes terminis,
 que venia les pàtries
 a petites tongades,
 amb el silenci espès
 de falcons i de lladres.
 Des de Sopalmo estant,
 el nostre aprenentatge
 ressegueix un camí indefugible
 refet amb una cendra viva
 que encara sagna al cor
 dins del crepuscle.

“A Antoni Miró”, *Antoni Miró. Catàleg general de l'obra gràfica 1960-2000*

Ref. 2000_007

121. JAVIER URQUIJO

[...] El relat, en córrer del temps, busca la reflexió puntual sobre la idea com a contingut de la forma. En l'obra de Miró hi ha, sobretot, una enormitat de contingut literari, o forma lèxica revisada, actualitzada, transgredit el temps i l'espai, com deia abans. Eixe és un símptoma inequívoc de contemporaneïtat. [...]

"Camps per a la reflexió", Antoni Miró. Vivace

Ref. 2000_008

122. PAULA LAJARA

[...] Antoni Miró és un testimoni de la vida, a qui no es pot considerar un mer narrador, ja que va més enllà. Té la intenció de comunicar-se amb les seves obres. Intenta, a través d'ells, iniciar un diàleg amb l'espectador en el qual sigui conscient socialment del que l'envolta. Una consciència social que entronitza directament amb l'essència de la cultura *subterrània* a la qual se sent propera, a través de manifestacions concretes; com l'ús de materials reciclats per a la creació del seu últim treball, en el qual la seva preocupació pel medi ambient adquireix un paper protagonista.

Coneixent la tendència de l'home a escapar d'allò desagradable i d'allò que el fa sentir incòmode, utilitza el seu domini de l'estètica creant obres magistrals, belles en el seu conjunt, que saben captar els ulls de l'espectador, que acabarà plenament involucrat en l'obra i completament integrat en el missatge. Ens diu que "si vols comunicar alguna cosa has de fer-ho bé perquè la gent s'interessi, ho mire i escolte el missatge. A partir d'aquí sorgirà una resposta i s'iniciarà un diàleg enriquidor". [...]

"Contracorrent", Antoni Miró. Vivace

Ref. 2000_009

123. ROSALIA TORRENT

[...] Va ser aquesta càrrega metafòrica de l'obra d'Antoni Miró la que un dia ens va portar a sol·licitar-li que una de les seves pintures figurés com a referent per a un curs d'estiu sobre viatges que estàvem organitzant a la Universitat de Castelló. Representava, com no! una bicicleta. Deliciosament detinguda en el paisatge perquè ens hi aturàssim, no contravenia, amb les seves metàl·liques peces, la poesia de l'entorn tardorenc: fosa amb ell, misteriosa i càlida, posseïa l'empremta de

2003_002

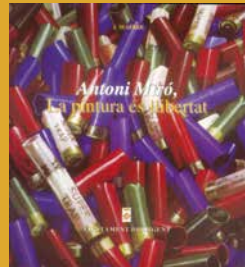
2003_003

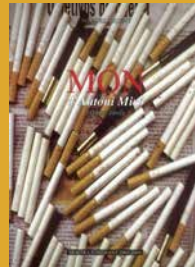
2003_004

2003_005

2003_006

2003_007

2003_008

2003_009

2003_010

2003_011

2003_012

2004_001

la persona que recentment havia pedalejat i que, finalment, ple d'Empordà i de boira (els dos referents que ens presentava el títol) l'havia deixada viva junt al bosc —misteriosament dreta i contemplativa— perquè ella també tingués el seu moment d'èxtasi. [...]

“Antoni Miró o la crítica de la mirada serena”, *Sota l'asfalt està la platja*

Ref. 2001_002

124. FRANCESC FERRANDO

[...]

Les QUATRE BARRES de sang
 I el pinzell que esquitxarà
 Els manyefles del poder
 Les ments lúcides l'ARTISTA
 Que no s'atura a l'oripell fàcil
 Dels gemecs dels capsigranys
 I l'homenatge a l'AMIC
 Quan l'enrenou col·lectiu
 Fa mutis pel *foro* dels
 Foragitats al bell mig
 De tots els *blues* BLAUS
 La feina de més de trenta
 Anys i de tota la VIDA
 D'un mai no callar
 Expressada en poesia visual
Poiesis, tecnè. ART i bellesa
 Fer imatge sens paraula
 Com *poiesis* ÉS FER ÉS
 (RODES en *qualques* direccions)
 Fer poesia POETA

“Sota l'asfalt està la platja (o el riu verd)”, *Antoni Miró*

Ref. 2002_001

125. ANTONI MALMO

[...] Des de l'inici de la seva activitat, Antoni Miró ha abandonat les modes o corrents del passat, aturant-se en les condicions sociopolítiques canviants que en les diferents parts del món exigien solucions, de vegades radicals, per a l'afirmació d'alguns principis fonamentals relacionats amb l'home contemporani, entre els quals es troben la llibertat individual i la igualtat entre els pobles, per no parlar de la seva lluita per la solidaritat amb els pobles menys "avançats". El coratge, la iniciativa, també contra la pròpia impopularitat, són la base de la seva creació artística. [...]

Antoni Miró. Le persistenti nebulose

Ref. 2002_003

126. PASQUAL PATUEL

[...] L'objectiu que ha mantingut al llarg de la seua carrera artística es troba transit d'aquest esperit crític enfront de la cultura del moment, aportant pautes revisionistes que pogueren promoure un canvi d'enfocament cap a altres possibilitats. Per això ha desenrotllat tota una iconografia que va des de la ironia, el sarcasme fins a la més subtil tendresa. La seua pintura no es mou en un pla anodí i neutral sinó que comporta una forta provocació destinada a estimular en l'espectador la seua capacitat de reflexió cap al context en què viu.

Amb aquests pressupòsits la copiosa producció d'Antoni Miró ha anat vertebrant, en una cadena de sèries, totes les seues propostes amb la intenció manifesta de posar en relleu aquelles situacions de desequilibri i injustícia que afecten el ser humà. La seua anàlisi s'imbrica en diversos esdeveniments pròxims i coneguts per tots els que constitueixen una espècie de crònica crítica de l'esdeveniment històric recent. [...]

Antoni Miró, implicació ètica (Sense Títol)

Ref. 2003_002

127. SOL FERRI

Pintura, escultura, instal·lacions... tot el que forma part del que anomenem art posseeix alguna cosa que ens allunya de la rutina diària, ens transmet alguna cosa que ens mou l'esperit, que ens l'expandeix. Per això es podria pensar que l'art forma part d'un cert tipus de màgia quotidiana. D'aquesta màgia que ens envolta cada dia de les

nostres vides i que només uns pocs són capaços de veure i gaudir. M'agradaria molt poder adonar-me de totes les coses màgiques que sé que estan passant tan certament ara mateix. Per això avui he pensat en Antoni Miró com a mag.

Aquest mag té una caixa on guarda totes les realitats, totes les mentides, tot el que passa en la història en què viu. Tot un món en una caixa. Un univers propi on s'acumulen imatges, icones, bicicletes de mil formes, suggerents i, excavant pales, natura, l'home com a part d'aquesta naturalesa... De tant en tant, aquesta caixa s'obre i Antoni fa una foto; la mira, la pensa una mica i la transforma en una pintura: ha fet màgia.

Aquest pintor crea màgia perquè les seves obres ens parlen, són vives. Les seves pintures són finestres obertes per mirar i contemplar la vida. De fet, l'art —la pintura— és el mitjà de comunicació utilitzat per Antoni Miró, amb el qual millor s'expressa i amb el qual se sent més còmode. El llenguatge que parlen les seves imatges és universal, és un llenguatge que tothom entén, no cal estudiar-lo, només cal contemplar-lo; alguns l'anomenen poesia visual, altres realisme social o fins i tot art de denúncia. [...]

Antoni Miró, la caixa màgica

Ref. 2003_003

128. J. A. MESTRE MOLTÓ

[...] En definitiva, amb tota la seua última obra, podem continuar veient i parlant amb un Antoni Miró que, continua remetent-nos i envoltant-nos de la realitat des d'una honesta consciència crítica i des d'una visió pictòrica que amb la tal finalitat crea espais d'eficaç comunicació, marcada reflexió i fruïció estètica.

La forma i el color

Ref. 2003_004

[...] L'espectador, per tant, es permet un espai de reflexió intel·lectual i estètica de visió continguda. Com diu Ricard Huerta (2005) a *Les mossegades de les urbs*, "sense treva, sense desànim, les pintures d'Antoni Miró ens injecten prou ràbia per experimentar una descàrrega emocional saludable, en la qual confiem per accedir a un estat de reflexió més que aconsellable". Una emoció que s'instal·la progressivament en nosaltres, des de la pròpia participació del pintor en la raó afectiva dels seus protagonistes.

Distanciats així de les ciutats metafísiques de Chirico, les d'Antoni Miró ens són revelades humanes, molt humanes; no obstant això, lluny de la retòrica costumista i consumista, i localitzada, amb gran sensibilitat de matisos, en l'espai de la seva realitat, des de la seva veracitat de confrontació. [...]

“Transeünts”, *Transeüntes de silencios*

Ref. 2008_008

129. JORDI GIL

[...]
Les llances imperials
no poden res
i mai la tirania podrà a l'art
que l'angelosa mà mou el pinzell
guiada ferma per la voluntat.

Amb una bicicleta GTI
trepitjant els camins que duen al cel
el cel de l'esperit
on no existeix l'esclau
ni habita el purgatori l'atrevit.

Calçant
les espadenyes dels valents
i compromès
amb la terra i la llengua.
Contra la fam un gest
i contra la tristesa
un món multicolor
de serenor completa.
[...]

“A l'Antoni Miró”, *La forma i el color*

Ref. 2003_004

130. RICARD PÉREZ CASADO

[...] De primer ofici. Dibuir, retallar l'espai amb les finies, encabir-lo en la reflexió dels colors, a prop de la realitat de l'ull, però també d'allò que l'ull li proporciona al cervell, al coneixement. Molt d'ofici, moltes passions contingudes. El capteniment forma parta del tarannà de l'artista, a mig camí entre el demiürg i l'intèrpret, sempre,

al capdavall, actor. Això sí, disciplina i rigor. Aprenentatge de l'ofici i versatilitat en l'ús de les tècniques, en definitiva dels instruments. Per a una finalitat? El compromís és sobretot amb l'ofici, amb el llenguatge de l'ofici de pintor, d'escultor, de creador dels espais de repte per la retina i la imaginació. El demés, inclosos els resultats per l'espectador, són accessoris?

No tant. No hi ha cap innocència en cap creació. Ni tampoc no la hi ha a Sopalmo, a ca l'Antoni Miró. Tota la feïnada de l'aprenentatge de l'ofici, tots els tempteigs, no amaguen sinó que mostren un desig de compromís, bel·ligerant, ardit, amb el país i la gent. Amb un país i una gent coneguts, constatables. Palpables, en el sentit més carnal de l'expressió.

[...]

Antoni Miró. L'encís de la quotidianitat

Ref. 2003_005

131. J. SEAFREE

[...] El viatge, allò que s'esdevé, allò que es cerca, allò que potser es troba; allò que succeeix lluny de les nostres mans, però prop del que sentim. Cada pas i cada mur barregen allò orgànic i les estructures, i conviuen la materialitat i l'aclamació en defensa de la justícia o de qualsevol altra utopia domèstica necessària. Dinàmiques visions que serveixen per a posar pau en la raó, o per a omplir d'incertesa la irreverent irracionalitat. I així, Antoni Miró presenta les seues obres com a pàgines d'un llibre que s'identifica amb l'existència.

[...]

Antoni Miró. La pintura és llibertat

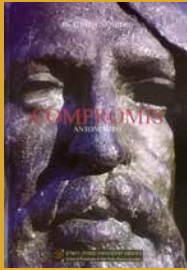
Ref. 2003_006

132. F. CAMPS

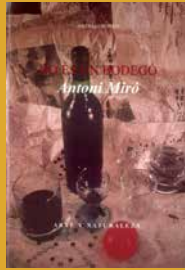
[...] En aquesta dinàmica es troba la mostra pictòrica d'Antoni Miró (Alcoi 1944), que sota el suggestiu títol de *Una intensa trajectòria* es presenta a Montevideo.

Estem davant d'un artista de reconegut prestigi internacional, amb una important trajectòria artística a l'esquena i considerat per crítics i experts com un dels valors més destacats de l'art valencià i espanyol.

[...]

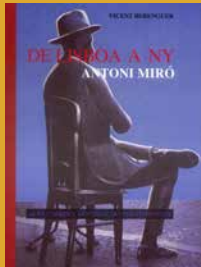
2004_002

2004_003

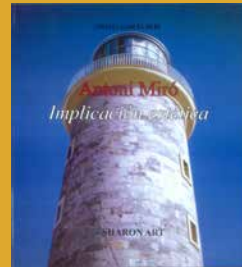
2004_004

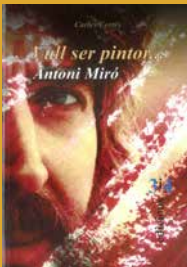
2004_005

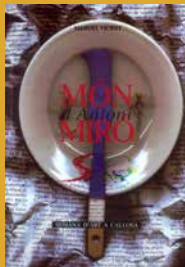
2004_006

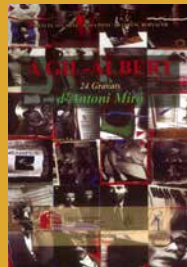
2004_007

2005_001

2005_002

2005_003

2005_004

2005_005

2005_006

Estic convençut per això que el públic de Montevideo sabrà apreciar la qualitat d'aquest artista i s'identificarà amb les propostes que els brinda aquest creador plàstic, que s'acosta als uruguaians com a ambaixador d'una comunitat solidària i oberta a el món com és la valenciana.

Antoni Miró. Una intensa trajectòria, Montevideo, Uruguay
Ref. 2003_013

133. M. TARANCÓN

Amb el títol *Una intensa trajectòria*, se'ns presenta en esta ocasió l'obra d'Antoni Miró en una nova concepció que és tot un símbol d'impulsió renovadora en el context de la cultura del nostre temps.

[...]

En els últims anys, la labor que venim desplegant des de la Conselleria de Cultura i Educació per la defensa i potenciació de l'art, troba en Antoni Miró una font d'inspiració que ens anima a seguir cap davant per tal d'afermar el magnífic present artístic que viu la nostra Comunitat. [...]

Antoni Miró. Una intensa trajectòria, Santiago de Xile 2003
Ref. 2003_009

134. CARMEN WAUGH

[...]

Per al Museu de la Solidaritat Salvador Allende inaugurar en esta oportunitat una exposició d'Antoni Miró és gratificant i té un especial significat, ja que en els fons del Museu tenim dos obres seues.

Antoni Miró. Una intensa trajectòria, Santiago de Xile 2003
Ref. 2003_009

135. RICARD VALERO

[...] Com un *Gest de fam*, Miró esbossa el seu silenciós lament cromàtic a través d'un pinzell que, amb gran personalitat, sap elegir formes i tonalitats i és capaç

d'atorgar a la imatge el tarannà expressiu que la eleva al símbol. Miró dista molt, però, d'aquella irrealitat onírica amb què aquells que es cridaren simbolistes s'amagaven, en el seu tímid retret, d'aquella societat que no comprenien i que no els comprenia. A l'altre pol, Antoni sembla conèixer els mecanismes i les politges que regeixen el món que l'envolta i, lluny d'acceptar la covarda i trista evasió d'un lirisme inútil, s'alça encarant-se contra tot allò que rebutja. Si hi ha alguna cosa que el nostre pintor té molt clara és precisament i, com ell diu, que l'artístic és el més universal dels llenguatges, susceptible de ser entès en qualsevol racó d'aquest món que es corroeix i, per això, deu de ser utilitzat en tota la seva grandiosa capacitat: no hi valen disseny esteticistes i buits, doncs l'art deu de denunciar o defensar, recolzar o rebutjar, en definitiva comunicar. Miró és, sens dubte, un comunicador. [...]

Estètica Miró
Ref. 2003_012

136. BEATRIZ AISENBERG

[...] Les obres de Miró tampoc posen en perill l'existència de cap règim, però situen els conflictes polítics internacionals en una plataforma cultural de discussió. Els missatges que denuncien les seves obres pretenen ser una crida a l'atenció i a la reflexió sobre situacions polítiques contradictòries. Miró en les seves obres continua desenvolupant temes i motius iconogràfics polítics i socials que comencen amb Francisco Goya i Honoré Daumier. A partir de la segona meitat del segle XIX, obrers i camperols es van convertir en personatges centrals, ocupant el paper "d'heroi", suplantant el lloc de reis, generals o figures mitològiques, símbols d'una jerarquia social i moral molt alta. [...]

El compromís estètic-polític d'Antoni Miró
Ref. 2004_002

137. JESÚS PONS VIDAL

[...] I l'Institut Pare Vitòria hi ha volgut participar. Fruit d'una entesa cordial amb el pintor Antoni Miró, i de la seua generosa disposició, va nàixer aquesta iniciativa que pretén homenatjar Gil-Albert i, sobretot, contribuir des d'aquesta institució acadèmica a difondre la seua obra, avui, d'una inqüestionable qualitat literària.

Aquesta exposició ha de servir per desfer el desconeixement injust que ha patit la trajectòria literària del nostre poeta i és una bona ocasió per apropar-nos-hi: d'una

banda revisitant els seus versos i tota la seua obra, i de l'altra a través de la senda pictòrica que ens proposa la màgia i la subtileza d'Antoni Miró. I el que ha fet Miró és un treball extraordinari, amb un domini de la tècnica exquisit i amb una semàntica ben personal. Ha recreat el poeta i l'ha fet ben nostre, li ha donat tot allò que la impostura li va treure: vida, moviment i color. Hi veurem Gil-Albert des de l'òptica i des de la tècnica del pintor, que també hi diu la seua en cadascun dels vint-i-quatre gravats. [...]

"A Antoni Miró", *A Gil-Albert (24 gravats d'Antoni Miró)*

Ref. 2004_004

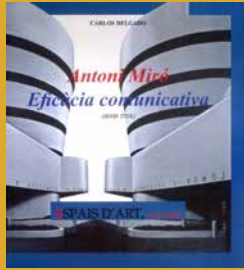
138. CARLES DELGADO

[...] La seua obra transcorre entre uns paràmetres estètics i ideològics molt particulars, ja que Antoni Miró porta a terme unes imatges impactants i magníficament resoltes des del punt de vista plàstic, però a més a més elabora un art apegat al context de la problemàtica concreta del moment, posant de relleu els desequilibris socials que existeixen. En aquest sentit, parlem d'un creador imbricat dins el seu moment històric, que descarta un art atemporal evasionista que no mantingués un compromís amb allò real, com una personalíssima aposta ètica i estètica de resultats esplèndids. Als seus suggestius treballs, el pintor alcoià utilitza un llenguatge ple de troballes que commou la nostra sensibilitat per tot allò que atresora, fonamentalment perquè és impossible contemplar la seua obra sense comprometre's més enllà de la plàstica. [...]

Obra recent d'Antoni Miró

Ref. 2004_006

[...] Gran part de la producció plàstica d'Antoni Miró ha tingut com a objectiu denunciar alguns dels conflictes socials que caracteritzen la vida contemporània. Imatges tan cridaneres com *Manhattan explosió* (2002) apunten a les claus principals d'aquest tipus de realitat alterada per produir o ressaltar connotacions que no sorgeixen evidentment de la contemplació asèptica. Però fins i tot dins d'aquesta consciència de denúncia, sempre hi ha espai per a una visió poètica que no anul·la la força de la captura d'un determinat conflicte social. Un clar exemple d'aquest mode d'acció pot ser el treball que acabem d'esmentar, o els *Immigrants a Tarifa* (2006), on una taca vermella dinàmica es pot veure com una capa protectora, com una barrera inviolable o com una mar tacada de sang. Els paràmetres estètics i ideològics d'Antoni Miró es realcen mútuament, integrant la solidesa del seu discurs.

2005_007

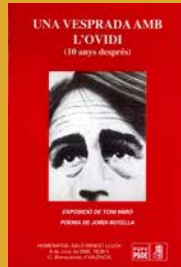
2005_008

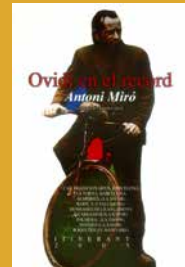
2005_009

2005_010

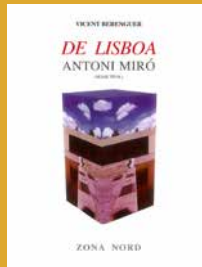
2005_011

2005_012

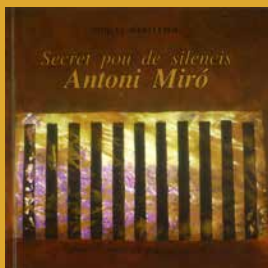
2006_001

2006_002

2006_003

2006_004

2006_005

2006_006

Getting Home. Antoni Miró

Ref. 2008_003

139. CARLES CORTÉS I ORTS

[...]

La història de l'Antoni és viva, en continua transformació; així, cada dia que passava mentre seguia les seues petjades en el món de l'art, la seua obra creixia i es desenvolupava. Ell és un home actiu i ordenat, uns qualificatius que tots els que el coneixen confirmen de manera rotunda. D'una manera constant, es posa reptes; experimenta amb les seues qualitats artístiques, canvia d'activitat, ara pinta, ara esculpeix, ara prova amb el disseny gràfic, ara dibuixa, ara planifica una exposició, ara atén les consultes d'un jove creador que acaba de conèixer, ara llig un llibre de poesia que li han recomanat. Infinites activitats que el mantenen actiu, més que mai, testimoni silenciós i inaturable del seu temps. Però la vida és això, la presència d'alè, unes ganes de viure per a poder avançar en la seua dedicació; amb tot, la vida li recorda, de vegades, que el temps no és infinit.

[...]

Vull ser pintor... Antoni Miró

Ref. 2005_001

[...] El mateix any que Miguel Hernández publicava el poema esmentat, naixia a Elda Antonio Esteve Ródenas —de nom artístic, Antonio Gades—, un catorze de novembre, un mes després de l'aparició del text. Antoni Miró rep l'herència de l'amic ballarí, una vegada mor aquest el 2004, i sent la pulsio per enllaçar el seu art, el de la dansa, amb les paraules del poeta, la preferència del qual tots dos compartiren. La sèrie “Vent del poble” naix, doncs, d'aquesta simbiosi; tres eixos, per tant, d'interpretació: la poesia de Miguel Hernández, la dansa d'Antonio Gades i la pintura d'Antoni Miró. La coincidència de llenguatges ha estat un fet continuat al llarg de la història de l'art i, el seu estudi, encara més. Així, amb el precedent del llibre *Laokoon (Laocoont o les fronteres de la pintura i de la poesia, 1766)* de Gotthold Ephraim Lessing, qui conclouïa la comparació afirmant la superioritat de la poesia davant de la pintura. Un debat que s'encetava fa més de dos segles i que ha servit de motivació perquè centenars d'artistes s'hi hagen sentit atrets per la barreja de dues disciplines com la pintura i la literatura. Una voluntat d'experimentació que porta al crític Jordi Condal en *Els espais de la creació poètica: territoris fronterers?* a considerar que “la frontera entre allò que és poesia i allò que no ho és no sempre resulta clara, i és en aquest territori on floreix l'experimentació” (Condal 2005, 53). Aquest és, doncs,

el repte, considerar aquesta nova mostra de l'art de Miró com una simbiosi entre els tres llenguatges: poesia, dansa i pintura.

[...]

Antonio Gades. Viento del pueblo. Antoni Miró

Ref. 2011_001

[...] És inevitable observar, en la trobada de dos artistes sobre l'obra d'Abel Prieto, que cadascun assumeix el paper i les directrius dels dos protagonistes principals. A mesura que anàvem assistint a l'inici de la novel·la, aquest joc de bàsquet adolescent, ens trobem amb un Marc Aureli que, en paraules de l'escriptor, "avançava sense cap ostentació, sense embuts, degotant en el seu estil (la sobrietat en si)", com un Miró amb la pilota, un personatge per sortir, segur i discret com el pintor alcoià. Immediatament Freddy Mamoncillo (una mena d'avanç de Sol Picó apareix en les imatges de Miró), amb "l'enrenou de la textura, dels músculs, que feien vibrar la samarreta i els *pantalons curts amples* com pancartes, boges, acampanades". És difícil imaginar les cares del pintor i ballarí en aquesta escena, interpretant en carn els personatges de paper, puny i tinta somiats per Prieto. I més encara al final del capítol, fent la presentació definitiva de l'escena, la que seguirà el lector (i els protagonistes) durant totes les pàgines del llibre.

[...]

Els camins infinits de l'art. El vol del gat. Antoni Miró, MUA

Ref. 2013_001

140. MANUEL ALCARAZ

Un record que no és nostàlgia. Uns looks que superen el temps. Uns anys habitats per paraules diferides i silencis anomenats. De color cautelós, algunes ràfegues vivien en vermell o blau en les traces existencials d'una cara viatgera. Lletres insistents: versos, telegrams, títols, incitacions. Alguns detalls atrapats, celebrats, van fer història. Uns quants polsos sobre el nervi en la memòria. Un retrobament. El retrobament amb Gil-Albert en la nuesa aritmètica d'Antoni Miró.

[...]

"Eco de la bellesa", *A Gil-Albert*

Ref.2005_003

141. MIQUEL PUJADÓ

Antoni Miró és un artista integral i agosarat. Un home convençut que les recerques més avantguardistes no són incompatibles amb el sentiment de pertinença a una terra que voldrien deixar sense nom, a una llengua amenaçada que alguns voldrien fragmentada i folkloritzada, subsidiària, inútil.

Antoni Miró és una artista universal, d'una universalitat que li hauria estat impossible d'assolir sense el seu arrelament profund i dolorós al País Valencià i a la llengua catalana. “Quede clar, també que són covards / tots aquells que obliden les arrels...”

Això cantava Ovidi Montllor.

És d'estranyar que l'Ovidi i en Toni en fossin amics?

[...]

Ell és viu. Molt més viu que certs cadàvers que s'agiten cada dia a les pantalles televisives, i que passen la seua descomposició per despatxos i poltrones. L'Ovidi és viu. I mentre ell sigui viu, la nostra dignitat com a poble serà tan difícil d'enterrar com el difunt de l'Estellés, aquell que no es deixava ficar dins del taüt.

“Sóc al món: s'ha de notar”.

I tant que es nota, Ovidi! I tant que es nota, Toni. [...]

“Ovidi Montllor: la paraula, el gest, la imatge”, *A l'Ovidi d'Antoni Miró*

Ref. 2005_004

142. RICARD HUERTA

[...] Gràcies als colors vius de la paleta del pintor d'Alcoi ens endinsem en aquells fragments de realitat que ja havíem devorat en els mitjans de comunicació, però que ara ens semblen resolts en forma d'imatge congelada, *de punctum* (com descriu Barthes) que retrata la imponent realitat de la mort a partir de l'experiència viscuda. És la lluita per eradicar tants desajustos que ens ajuda Antoni Miró a seguir motivant-nos amb les seves composicions.

Sabem que la ciutat capta tots els elements de poder que des de l'Estat es van establir durant els segles de la modernitat: el poder militar basat en l'impuls de la coerció, el poder econòmic basat en la força del capital, el poder polític organitzat des de l'autoritat i el poder ideològic patrocinat per la influència cultural. De fet, algunes ciutats sempre parlen de “centres de poder”. És per això que, com a ciutadans responsables i crítics, acceptem el repte de participar amb les nostres idees i amb els nostres esforços en l'intent de millorar les relacions de poder imperants a la ciutat. Les reflexions pictòriques d'Antoni Miró no es poden rebre com a mers pamflets

d'elements concrets, sinó com a veritables assajos en què es qüestionen les actituds exagerades dels poderosos, davant la injusta situació que pateixen aquells a qui la societat de consum no ha afavorit. [...]

“La ciutat i el museu”, *Antoni Miró*

Ref. 2005_005

143. ADRIÀ MIRÓ

[...] Aquesta exposició de París representa el moment més actual de la rica i variada producció d'Antoni Miró. Basada principalment en el tema de “La ciutat i el museu”, és una reflexió sobre l'arquitectura com a part de la societat. L'home en la societat i l'arquitectura en el conjunt de la ciutat, amb les seves qualitats físiques i morals i el seu potencial per a la modernitat. Les ciutats i els ciutadans estan fets per a tota la vida. Heus aquí la cara i la creu de la moneda que ens presenta Miró: com de marginal i injust és el captaire, qui no té casa, el músic indigent significa... La ciutat és per a l'home, per a tots els homes. I també perquè estigui habitat per la llum, l'aire que respirem, les noves geometries tan màgicament imaginades. Antoni Miró està fascinat per la ciutat com un problema d'art i originalitat. Es pot inventar l'arquitectura a cada edifici? I, dins de la ciutat, són els nous museus els que poden i han de millorar la vida de la seua gent: el MACBA de Barcelona, la Tate Modern de Londres, el Guggenheim de Bilbao, el Gulbenkian de Lisboa, l'IVAM de València... Els museus estan molt lluny de ser aquests “cementiris d'art” que Marinetti veié. Es revelen com a màximes obres d'art per albergar art. Les seves qualitats arquitectòniques externes corresponen, en general, a la riquesa artística de l'interior. Aquesta és, si més no, la visió que la ciutat i el museu reviu i fomenten en la pintura d'Antoni Miró.

“Semblança d'Antoni Miró, pintor humanista”, *Monde d'Antoni Miró*

Ref. 2006_003

144. ELISEU TRENÇ

[...] Així, ja veiem que, contràriament a l'art postmodern que s'ha definit com el rebuig de l'ortodòxia de l'art modern, de l'art d'avantguarda i doncs com un art ideològicament no marcat, ja que el que fa és una barreja eclèctica entre la cultura anterior i la present, que en el millor dels casos pot ésser irònica i de doble sentit,

però que en molts casos s'ha transformat en un "fetitxisme" dels objectes de consum com en algunes produccions del "Nouveau Réalisme" francès i sobretot de l'"Hiper-realisme americà", l'obra d'Antoni Miró no hi ha cap fetitxisme de les icones de la societat de consum. Al contrari, Antoni Miró es situa a l'interior del magma de les imatges dels *mass media* per a pervertir-les, per denunciar mitjançant juxtaposicions terribles entre misèria i riquesa, entre pau i violència, la condició humana en la societat capitalista i les tragèdies polítiques del nostre món. [...]

"Antoni Miró: un art post-modern compromès", *Monde d'Antoni Miró*

Ref. 2006_003

145. FRANCESC VERDÚ

[...]

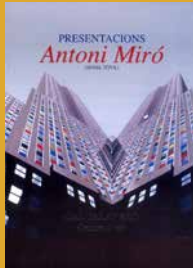
Trobem el nostre somni,
la nostra càlida follia,
a l'esguard d'un amic,
en aquests braços, altres,
que també cerquen.
Ensems arrosseguem el desarrelament
i ensems alimentem la brisa.
No hi ha res viu
sense la bellesa d'una mirada.

"A tots nosaltres ens cal", *Presentacions, Antoni Miró (Sense Títol)*

Ref. 2007_001

146. MIQUEL-ÀNGEL CODES LUNA

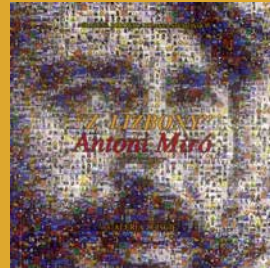
[...] Cada sèrie temàtica ideada per Miró conté les següents en germen, etc. Així, encara que l'estandard del compromís social sigui sempre elevat, els camins pels quals discorre l'obra artística d'Antoni Miró són sempre oberts, tan oberts que arriben al reflex del seu propi ofici, binomi natura-progrés o erotisme. Si per als primers es recrea amb el llegat dels grans mestres de la pintura, especialment els espanyols (Velázquez, Goya, Dalí...), per a la segona, Miró torna a ser la vena més crítica i centra el tema des d'un punt de vista ecològic, denunciant com el furor desenvolupista encara vigent està destruint el nostre patrimoni natural [...]. Pel que fa a l'erotisme, sempre

2007_001

2007_002

2007_003

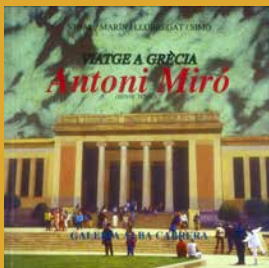
2007_004

2007_005

2007_006

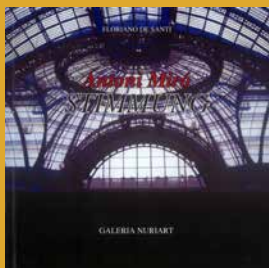
2007_007

2007_008

2007_009

2008_001

2008_002

2008_003

present al llarg de la seva trajectòria, és a la “Suite Eròtica” de 1994, que tracta de forma monogràfica el tema. [...]

“El gran compromís d’Antoni Miró”, *Si yo tuviera una escoba (Sense Títol)*

Ref. 2007_005

147. XIMO COMPANYY

[...] Antoni Miró és fonamentalment professor. Un pintor inusual, irrepetible, únic. La seva pintura encarna (denúncia sense que potser pretengui) la tragèdia social i cultural d’un país valencià cada vegada més desnodrit i fosc, tot i que Miró no només és pintor de denúncies, de posició humana i social davant la misèria i la pobresa dels homes i dones del primer, segon i tercer món. Miró és, sobretot, un mestre de la taca de color enganxat al cos humà, a les aspiracions i a les frustracions de l’ésser humà. O un mestre de cossos, de mirades, de patiments i postures humanes sàviament il·luminades per la llum i el color destil·lats per la seva portentosa retina. Antoni Miró és actualment un dels pintors més deliberadament lliures i incorregibles que conec. No ha prostrat contra la fama, el reconeixement o la glòria mundana al preu de les genuflexions institucionals. [...]

“Antoni Miró: professor del País Valencià”, *Si yo tuviera una escoba (Sense Títol)*

Ref. 2007_005

148. DANIEL DA ROSA

[...]

ballen ballen

muntades a la bicicleta de passeig

les campanes de l’Església

anuncien que passen pel seu front

i les senderes s’omplin de vianants

que miren sorpresos

els intrèpids ballarins

a la plaça principal l’espera l’intendent

i prepara un discurs de benvinguda

més després veu samarretes de colors
a una velocitat que sobrepassa els vuitanta
km per hora

l'orquestra municipal segueix tocant la seua música
però els ballarins ja ballen una altra cançó.

“A Antoni Miró”, *Si yo tuviera una escoba (Sense Títol)*

Ref. 2007_005

149. EMILI J. MARÍN

[...] Antoni Miró, al llarg de la seva obra, està fortament influenciat per aquest humanisme. Ha tancat l'horitzó al voltant de l'home, els seus viatges i el món sensible. Antoni no creu en els déus que al llarg de la història han volgut usurpar la capacitat de decisió de l'home; el pintor alcoià sap que l'home s'equivoca, que fa malbé les coses, que la humanitat fins ara només ha estat capaç de produir històries inacabades. Així mateix, és preferible deixar el perímetre vital de l'home i del món per buscar explicacions que tampoc no siguin satisfactòries en el cor. El seu claustre matern —parlem del Sopalmo— és com una quinta romana perfecta, tot adornat amb els seus mites, que en última instància són homes i dones que volen viure, follar i passar per la vida el més lúcidament possible. És la casa d'en Toni, una expressió de tot el que viu i sent. [...]

“Tornar al principi”, *Viatge a Grècia. Antoni Miró*

Ref. 2007_007

150. NÈSTOR NOVELL

[...] Antoni Miró és conscient que l'art afecta el procés de reflexió històrica que la mateixa societat fa de si mateixa, i per tant expressa l'exaltació elegíaca del neguit i la incredulitat valencianes sobre les possibilitats polítiques del país. Al potent símbol dels cavalls guanyadors, rodejats de llances que exigeixen el seu tribut, es contraposa la imatge del poble, quatre vegades negat, amb les quatre barres que tossudament el representen.

Entre el joc d'espills d'allò que es veu, allò que es diu i allò que es vol. Entre el que és i el que es filtra a través d'una part distorsionada del negatiu de la rendició de Breda, és on Antoni Miró pot treure a la llum la història oculta, les altres imatges que només obres conegudes tenen la capacitat de fer-les evidents com una representació genèrica de poders reals i, per tant, de la desolació internacional dels perdedors. [...]

“Lèpica de la negació de la derrota”, *Antoni Miró. 25 d'Abril de 1707 (Gandia 2007)*

Ref. 2007_009

151. GABRIEL GARCIA FRASQUET

[...] Miró ha estat re-fundat amb el toc aspre de ferro, que va aprendre a treballar de jove al taller del seu pare. Les figures de la composició apareixen amb el perfil escapat de manera que es singularitzen dins d'un conjunt totalment identificable ja que pertany a l'enciclopèdia cultural de qualsevol espectador. El color ocre que adquireix el ferro destaca sobre el verd vegetal del cercle on s'emmarca i les seves dimensions monumentals, llargues però relativament baixes, no impedeixen la visió, en la distància, de l'emblemàtic campanar de la Seu. [...]

“Antoni Miró i la síntesi reveladora”, *Antoni Miró. 25 d'Abril de 1707 (Gandia 2007)*

Ref. 2007_009

152. FLOREAL MOLTÓ

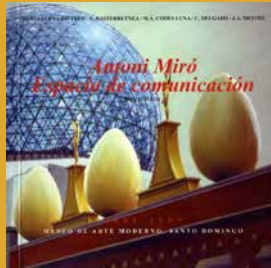
[...] L'obra és simplement formidable, i comprensible per a qualsevol profà en l'art escultòric. Les traces de l'esborrany sobre ferro que l'artista ha creat mostren a la perfecció soldats, cavalls i tota la confusió humana que va significar l'enfrontament entre els dos bàndols, que llavors semblava una qüestió de drets dinàstics però que immediatament es va manifestar entre l'absolutisme integrista de la Casa borbònica contra el respecte a les tradicions i el liberalisme de l'Àustria. [...]

“La millor escultura d'Antoni Miró”, *Antoni Miró. 25 d'Abril de 1707 (Gandia 2007)*

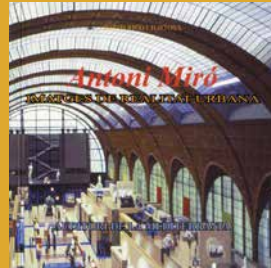
Ref. 2007_009

2008_004

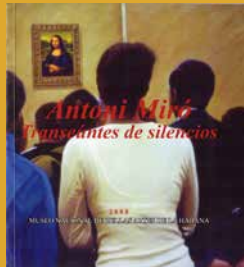
2008_005

2008_006

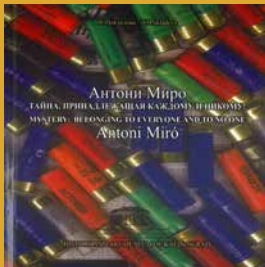
2008_007

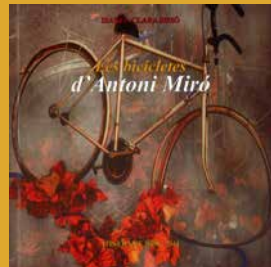
2008_008

2008_009

2009_001

2009_002

2009_003

2009_004

2009_005

2009_006

153. OTIS

Ens trobem davant una obra d'un gran moviment captivador, situada en un entorn obert i fitat per blocs, muntanyes i mar; concebuda segons una llei de composició interna pròpia, independent i no "abeliana", com s'aprecia en l'estructura de suport lineal i nucli asimètric. A més, no tan sols hi reconeixem el fet històric, sinó que l'obra ens fa viatjar a través del temps fins el moment on aquell té lloc; un temps allunyat en la distància, però proper en la topologia social. [...]

"La batalla quotidiana", *Antoni Miró. 25 d'Abril de 1707 (Gandia 2007)*

Ref. 2007_009

154. JOLANTA STUDZINKA

Una línia sense fi ni començament, un cercle, una rotonda. El fil de la història torna a repetir el seu recorregut circular una i altra vegada; els seus esdeveniments, encara que amb protagonistes diferents i en circumstàncies distintes, s'ajusten perfectament a l'esquema que sembla conegut sempre que mirem allò ocorregut. No obstant, resulta difícil aturar-se i canviar el carril redó. I així durant anys, segles i, quant de temps més?

La rotonda, base de l'escultura "Les llances" d'Antoni Miró, mesura 45 metres de diàmetre, el recorregut per la circumferència té 141 metres i tardem poc més de dos minuts en donar la volta al voltant. Sense dubte, ens calen molts més per veure l'obra, apreciar l'encaix de formes i perforacions que a poc a poc ens descobreixen la història. El 25 d'Abril de 1707. [...]

"Trencar el cercle", *Antoni Miró. 25 d'Abril de 1707 (Gandia 2007)*

Ref. 2007_009

155. VICENT TEROL I CALABUIG

[...] El famós quadre de Velázquez *La rendició de Breda* dona ocasió al nostre pintor per recordar-nos que "Quan el mal ve d'Almansa..." i fa una transposició de la batalla que es lliurà a Flandes, i la trasllada al nostre entorn; el duc d'Alba rep la humil salutació del vençut, i Miró, amb el seu art, ens assenyala aquella data que cal no oblidar. [...]

“25 d’Abril de 1707: art de conscienciació”, *Antoni Miró. 25 d’abril de 1707*
Ref. 2007_009

156. PAU GRAU

[...]
Ni tres-cents anys de tenebres,
ni tres segles de malsons
callaran el crit del ferro
resistent, ferm, digne i fort.
Tres segles de ràbia i cendres,
d’ignomínia i despietat.
D’infàmia, dol i derrota.
De mentides ben reals.
Tres-cents anys de desmemòria,
de resistència i de plany
com tres-centes primaveres
convertides en hiverns.
Tres centúries ara rompen
contra el pas tan obstinat
del poble que encara és poble
i s’entesta a no oblidar. [...]

“Cançó rovellada”, *Antoni Miró. 25 d’Abril de 1707* (Gandia 2007)
Ref. 2007_009

[...] Ja hauran comprovat, senyores i senyors viatgers, que allò que tenen al davant és la realitat. Benvinguts a la realitat d’Antoni Miró que és la realitat del món, ara desventurada ara esperançada. No és la realitat de sempre, la realitat a la que ens hem acostumat, perquè és la realitat que les imatges més brillants i colpidores ens fan palesa gràcies a passar pel tamís dels pinzells mironians. Allà on els cronistes veuen una notícia, Miró veu un mos de tangibilitat que ens obri una finestra a l’univers humà per fer-nos saber a tots i totes, als ciutadans de l’avui, qui som, com som i per què som. Mentre la televisió ens mostra imatges, Miró ens mostra evidències que ens sotraguen a cada cop d’ull pel seu verisme i transcendència. Si tots els impulsos publicitaris ens indueixen a creure que tot va bé tal com és, l’univers de Miró ens recorda que si algú està molt bé és perquè d’altres no ho estan tant. [...]

“Viatge a Xàbia”, *Antoni Miró*

Ref. 2008_007

157. MARIA CARVAJAL

Des que sóc al grup, escolto el Gaucho del seu amic epistolar Miró. Quan arribessin les seves cartes ens delectaríem fins i tot amb sobres plens de segells, plens de coses boniques, postals i fullets, notícies de les seves exposicions.

Va ser com quan era una nena petita i van entrar les caixes de l'oncle Molina. Fins i tot abans d'obrir-lo, ja sabíem que el seu contingut era màgic, que ens agradaria, més enllà de totes les expectatives, i després va augmentar.

I allà el temps s'atura un moment, s'ajunta una mena d'espai atemporal, on tot passa suaument, hi ha una aroma pròpia com a encens, molt suau, i cada cosa, cada paper, cada novetat es viu amb so distorsionat, on el somriure s'instal·la a la cara, i allà es queda durant molt de temps llarguíiiiiiiiiíssim! La mirada brilla, és una abraçada col·lectiva amb un cop a l'esquena. [...]

“A Antoni Miró”, *Antoni Miró de muestra*, Babelsur, Uruguay

Ref. 2008_002

158. ABEL PRIETO

[...] L'Antoni ha reflexionat també a sobre de la memòria cultural i la institucionalitat de la cultura (aquí s'exposa part de la seua sèrie sobre els museus del món) i crec que amb això ens està obligant de manera molt subtil a preguntar-nos si aquest llegat compleix la missió emancipadora que li correspon, és dir, si està “humanitzant” o contribuint sense que s'ho propose a la “deshumanització” generalitzada.

És molt estimulant que el nostre Museu Nacional de Belles Arts reba aquest artista excepcional, que és, a més a més, un exemple d'integritat, coherència i lleialtat. [...]

“Antoni Miró torna amb nosaltres”, *Transeúntes de silencios*

Ref. 2008_008

159. MORAIMA CLAVIJO

[...] La pintura de Miró ens fa qüestionar fins i tot les trivialitats de la vida quoti-

diana, quan no fa una denúncia explícita de la societat contemporània des de la seva posició com a artista tradicionalment compromès amb les millors causes. És també per això que la presentació a L'Havana de la seva obra adquireix una connotació molt particular, donat el context excepcional del nostre país la Revolució del qual ha anat paral·lela en el temps a la trajectòria artística d'Antoni Miró i que ha constituït per a ell un dels referents de la seva obra i de la seva vida. [...]

“Antoni Miró al Museu Nacional de Belles Arts de L'Havana, Cuba”, *Transeúntes de silencios*

Ref. 2008_008

160. JOSEP LLUÍS SEGUÍ

[...] Antoni Miró és un pintor —i escultor— dels marges, de les altres ciutats; dels afores, del que es troba a la porta del museu; més de qui mira que del que es preveu. Pintor d'allò que no volem veure: pobresa, guerres, destrucció, fam i fàstic, d'allò que a la mirada desagrada. I pintor, escultor, d'allò que seria desitjable i que fa mal a la mirada per tant desig que genera: els seus nus femenins. [...]

“El museu imaginari en la ciutat de ningú”, *Antoni Miró. Transeúntes de silencios*

Ref. 2008_008

161. MARIA ELENA DITRÉN

[...] En aquest sentit agraïm en l'obra d'Antoni Miró, com va fer referència el ministre de Cultura, Abel Prieto, en el text del catàleg d'aquesta mateixa exposició a L'Havana, Cuba, que “humanitzar i deshumanitzar són dos pols essencials que defineixen la seva obra”. De fet, en la seva sèrie de museus del món ens presenta estudis portentosos de l'arquitectura d'alguns dels museus internacionals més importants, paisatges urbans i interiors humanitzats en què la presència de l'ésser humà trenca amb la fredor del formigó o les estructures metàl·liques dels edificis; a aquells que contrasten amb els seus retrats de persones sense llar, en què l'ésser humà i la seva desolació prenen tot el protagonisme, i que ens parlen del procés de deshumanització de les ciutats; i d'una pintura i d'un artista amb serioses inquietuds ètiques. [...]

“A Antoni Miró”, *Espacio de comunicación*

Ref. 2008_005

162. DAVID RICO

[...] L'Antoni juga a capturar imatges de la realitat més propera als seus nombrosos viatges pel planeta, però no es complau a mostrar-les tal qual. Ans al contrari, elabora la realitat i la canvia, la retoca, la capgira, la modela. I ho fa com ell vol, lliure d'omplir espais de fons amb grans superfícies de color, lliure d'eliminar detalls innecessaris per comunicar, experimentant perspectives i textures noves que atorguen força i contundència, elevant la veu per denunciar situacions, destacant aspectes que, per quotidians, ens passen inadvertits massa sovint. Front les seues obres ens veiem abocats a una recerca indefugible de missatges. A escoltar el crit de l'obra que se'ns presenta no sols com a manifestació estètica de la qual gaudir-ne visualment, sinó com a mitjà de transmissió d'idees, de conceptes i fets que esdevenen davant els nostres propis ulls. [...]

“Imatges de la realitat urbana”, *Antoni Miró*

Ref. 2008_006

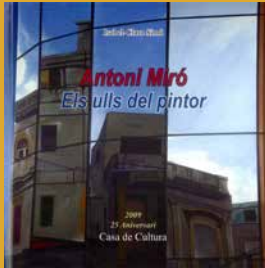
[...] Tanmateix, Antoni Miró no torç el gest, no defuig aquesta ni altres realitats. L'artista confronta amb valentia les desigualtats i injustícies per aixecar la veu i mostrar-nos, en ocasions amb subtilesa i ironia —de manera impactant altres cops— aquella realitat que ens incomoda però que ell ha trobat tantes vegades com a part inherent de la nostra atrafegada vida cosmopolita, destacant-nos massa sovint els greus contrastos de les grans àrees metropolitanes i conurbacions arreu del món. Aquesta idea del contrast, que totes les seves obres plantegen (bàsica en tota la seva concepció artística), parteix de la base d'una sublimació inconscient de desitjos i projeccions. A través de les seves propostes aconseguix, tot s'ha de dir, una confrontació de la realitat i l'espectador que ara ja no defuig la situació violenta representada. [...]

Pobresa, marginalitat i exclusió social en l'obra artística d'Antoni Miró

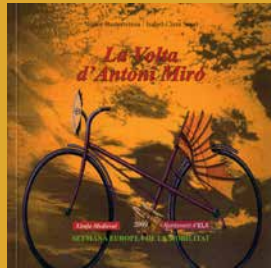
Publicacions Càtedra Antoni Miró UA 2017

163. ANNA SZLAZAK

[...] Antoni Miró és un artista auto-reflexiu, però també sembla que sent un gran respecte pel receptor. Una obra que és, en aparença, transparent, però que conté significats ocults que permeten de crear un pervers diàleg amb el receptor, impacient per trobar significats nous i amagats una vegada es troba front al quadre. Tanmateix,

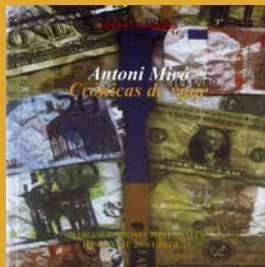
2009_007

2009_008

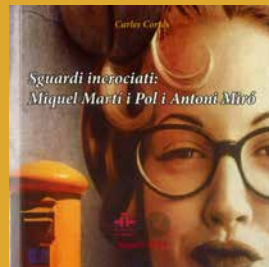
2009_009

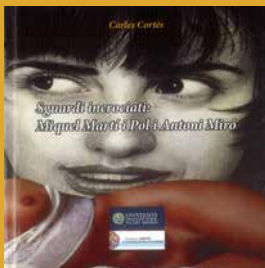
2009_010

2010_001

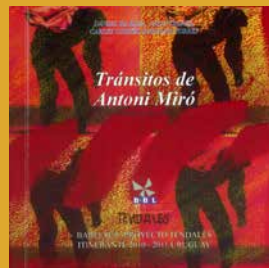
2010_002

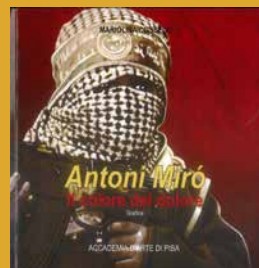
2010_003

2010_004

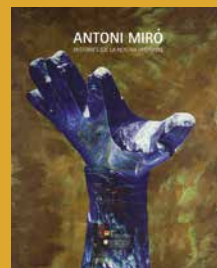
2010_005

2010_006

2010_007

2010_008

l'artista concedeix alguna cosa més a l'observador: li permet d'arribar a les seues pròpies conclusions. No intenta imposar un determinat missatge al receptor; el presenta d'una manera prou clara, però amb un segon significat amagat de manera subtil. [...]

Antoni Miró. Un diàleg amb la realitat. A dialogue with reality

Ref. 2009_003

164. PORTO SANABRIA

[...] Antoni Miró ens ha estat situant davant d'ensambladures iconogràfiques que sorgeixen d'un procés de selecció d'imatges d'acord amb un concepte i un propòsit donats. Totes aquestes imatges seran dislocades i més tard reordenades, posades damunt la taula, i alhora que serveixen com estímul de l'efecte visual, deixen passar l'acció catàrtica que experimenta l'autor. La idea del contrast que les seues obres plantegen té com base una sublimació inconscient de desitjos i de projeccions. Aquesta idea del contrast, bàsica en tota la seua concepció artística, que fa topar, explotar l'ensopiment i la mandrosa son visual, es troba dins la pròpia medul·la del transfons conceptual del seu ideari artístic. [...]

“Antoni Miró. Desconstrucció-reconstrucció”, *Copsar la realitat*

Ref. 2009_006

165. RODOLFO TORRES

[...] Antoni va aparèixer entre nosaltres fa un temps amb peixos a les mans i una canya de pescar, tan humil que es va posar a les nostres ordres, per a sumar una espasa més en aquesta lluita eterna amb els molins de vents, passatge inevitable en el rumb cap als somnis i utopies. [...]

Antoni Miró. Cròniques de viatge

Ref. 2009_010

[...] I dins d'aquests camins transitats cap a les utopies, apareixes tu i la teva meravellosa solidaritat, no ens coneixem personalment, a penes conec la teua veu en un dels documentals, ni tan sols per telèfon, cosa usual en aquests dies, però un va aprendre a ser discret i aquests aparells com el cel·lular són molt invasius i, de sobte, quan un telefona, tenint en compte la diferència horària pot ser impertinent, és a dir,

estimat company de viatge, llunyà i profundament proper, agraeixo a la vida conèixer-te i que estiguem en els teus mapes. [...]

“Estimat company Antoni Miró”, *Antonio Gades. Viento del pueblo*
Ref.2012_004

166. MARIOLINA COSSEDÚ

[...] Incansable i prolífic, Antoni Miró lidera el seu desafiament contra la indiferència, la respectabilitat, la mandra, transcendeix els plecs ocults de la societat i empeny el seu agut sentit de la vida cap a la poesia i, en particular, la poesia catalana. Coneixedor acurat de la literatura del seu país, troba en el seu camí el gran poeta Miquel Martí i Pol i, des dels anys noranta, va néixer una amistat destinada no a estar esgotada sinó amb la desaparició del poeta.

La seva atenció a la cultura del seu país l'uneix amb els artistes històrics que ha generat la terra i que, com ell, van aportar amb ell un sentiment de pertinença a aquesta cultura per reinvertir-la en la seva obra. Hereu dels grans catalans, Antoni Miró apareix com un somiador incurable però amb els peus plantats a terra, un utòpic convençut que l'art pot ser una eina per a la transformació del món.

[...]

“Per Antoni Miró”, *Il colore del dolore*, Accademia d'Arte di Pisa
Ref. 2010_006

167. ARMAND ALBEROLA

[...] Miró ha pintat, enregistrat o esculpit la nostra història, la de totes, la més llunyana i la més actual i ha deixat el seu segell en aquelles institucions que van tenir la sort de comptar amb la seva col·laboració. I ho ha fet des de les seves profundes conviccions, des del més pur activisme sociopolític, lluitant amb les armes més belles que l'ésser humà pot emprar, amb treball metòdic i pacient, i sense renunciar mai que la seva veu plàstica —l'altra busca romandre sempre en un pla molt secundari— arribés a tots els racons de la sensibilitat dels altres despertant sentiments ocults i contribuint a, en temps no fàcils, que el país recuperarà la identitat i a poc a poc es despertarà. No cal dir que l'obra de Miró és tan necessària avui com abans. I no tinc cap dubte que ell mateix n'és conscient i que persistirà en els seus esforços donant-nos en forma d'art el seu compromís total. Com sempre ho ha fet. [...]

“Antoni Miró: art i compromís solidari”, *Històries de la nostra història*, MUA
Ref. 2010_008

168. JOSEP FORCADELL

[...] Al llarg d'una dècada i amb una bona dosi de provocació, ironia i causticitat, Antoni Miró ens va obsequiar amb visions alternatives d'obres mestres de la pintura. Com aquella poesia-eina que vindicava Celaya, allunyada de la maleïda neutralitat d'aquells que només veuen l'evasió en la cultura, l'obra de Toni és una arma carregada de futur. El pintor d'Alcoi va realitzar una obra compromesa amb tots els homes i pobles ofegats per la dictadura franquista, per l'imperialisme americà, per la pobresa i l'exclusió d'aquesta societat anomenada “del benestar”. Vietnam, Xile, Cuba, Estats Units, Gaza, Bagdad, Auschwitz, el nostre país... no hi ha res aliè a un pintor compromès i honrat. [...]

“Història d'un temps i d'un país”, *Històries de la nostra història*, MUA
Ref. 2010_008

169. EMILI LA PARRA

[...] D'aquí que la història ocupi un lloc central en l'obra de Toni Miró. S'utilitza críticament —de vegades amb una forta dosi d'ironia, de vegades amb amargor real— per complir aquesta funció catàrtica de la qual parla el crític citat (Romà de la Calle). Per tant, l'espectador de les creacions plàstiques de Toni Miró mai no es manté neutral, tot i que l'artista utilitza generalment imatges ben conegudes per a tothom, ja que sovint han estat reproduïdes en multitud de mitjans de comunicació. Toni els reinterpreta i els mostra en nous contextos extremadament suggerents, producte del seu interès permanent per l'experimentació estètica. [...]

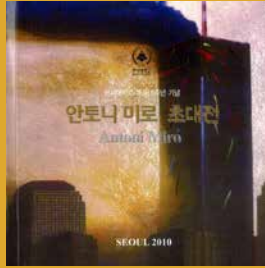
“Guerra”, *Històries de la nostra història*, MUA
Ref. 2010_008

170. JOSEP SOU

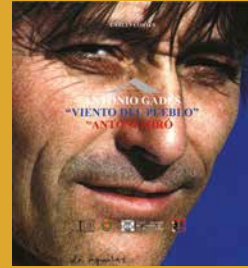
[...] Antoni Miró ha triat, no de bades, la nit per a laborar a l'obrador del Sopalmo. Un silenci furtiu, folrat de veus anònimes que s'escolen, al través dels pinzells

2010_009

2010_010

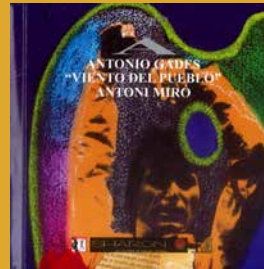
2011_001

2011_002

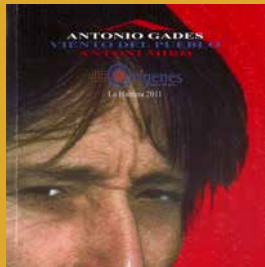
2011_003

2011_004

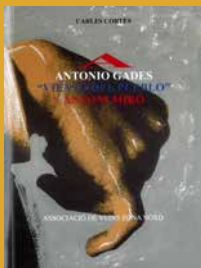
2011_005

2011_006

2011_007

2011_008

2011_009

2012_001

polits de la perfecció, al bell mig de la multitud que habita la intel·ligència. I tots, ara, sense malenconia, però amb certa nostàlgia de futur, van prenent veu, i van dient la seua, perquè el pintor, l'artista, com un demiürg generós, presta la gràcia de la representació. Des del no-res, creix l'andròmina d'una vida possible, mercè a la voluntat, que mai no s'atura, del pintor. [...]

“Les ciutats del silenci”, *Històries de la nostra història*, MUA

Ref. 2010_008

[...] Antoni Miró, mostra un art immensament generós, perquè va molt més enllà de les marques contributives de la pintura, i evidencia a les imatges alguna cosa més que harmonia i bellesa, també genera, per convicció i talent, les emocions, i les sensacions, que s'hi viuen al si de cadascuna de les seues propostes. Una hermenèutica que regula el capital de la informació que genera la versemblança de la contemplació. Un assaig minuciós que arrodoneix el volum imprescindible per a romandre informats dins la vida de cada dia. Una crònica oberta que satisfà la necessitat de seguir les ones del solidari compromís amb la realitat que s'hi juga al carrer, on s'hi troben els éssers humans. Perquè “un poble viu, per danyat que s'hi trobe, cull de l'adversitat medul·la i forces”, resumeix Ibsen. I efectivament, Antoni Miró rep l'encàrrec interior de transmetre un món quotidià, desajustat per la incúria dels poderosos, però afermat en la grandesa i la voluntat del coratge existencial dels combatents.

[...]

I amb aquesta crònica de la realitat, amb aquest continu permanent d'estratègies per a capir el món que ens envolta i, potser, aclapara, Antoni Miró dona veu als qui no la posseeixen. Inicia el pintor un camí plural que s'arriba des dels confins de les cartes de navegació de l'existència. I s'esdevé en illa la veritat: “Un a un, tots som mortals, junts som eterns”, verifica Apuleu. Perquè les idees, compartides, i vessades al gibrell de l'acció potent, pasten un discurs fora de neguitoses posicions. Seran, serem, dins la consciència dels convocats, i la llum a les pintures d'Antoni Miró verifica la causa de la llibertat. Per a dir, i per a fer, de la vida una causa, i de la fidelitat als principis, una lògica, que retorça el braç que col·loca les cadenes.

[...]

Antoni Miró, *Mani-Festa i Personatges S/T*

Ref. 2015_001

[...] Amor, vida, passió i desig, amb l'aura fonamental de l'art que tot ho articula i embolcalla; fonent-ho amb proporcions subordinades als imperatius de la

creativitat de l'artista. Antoni Miró esculpeix els cossos, els il·lustra amb la pàtina intel·ligent de la mirada, els rebleix de vida en un instant precís de gràcia, i ja tot irromp al claustre matern de la contemplació. L'harmonia serà també el talent que inspira el contacte amb la realitat de la carn que balla per a fer-s'hi veure. No només està la fecunditat d'allò immens que s'hi subscriu al si de la fibra cordial. També el flux sensual s'hi desinhibeix facilitant la intempèrie de les emocions. I això mateix també viu als quadres d'Antoni Miró. La voluntat d'emancipar filagarses de sensual existir, així com la mirada esquiva deposita l'encanteri al cim de les hores denses de la nit. La participació dels queviures gratificants de l'embranchida sensual, la degustació dels fruits saborosos de la nocturnitat fuetejada pel desig: "Encara que tanca la boca, si és això el que vols, / mes dóna'm part almenys en el teu amor",¹ intervé ara Catul al si de la reflexió, tot comprnent l'abast infinit de la voluptuositat amatòria. [...]

"Nus i Nues", *Antoni Miró. De Museu*
Ref. 2020_001

171. JOSEFINA BUENO

Michel Stanesco va dir que "la page d'un manuscrit enluminé est bien différente de celle d'un livre imprimé: son espace est minutieusement calculé en fonction du texte, des images et des marges". Així és com s'ha d'entendre la relectura de la història que Antoni Miró fa a *Històries (de la nostra història)*. Un repàs a la realitat, amb la crítica subtil i de vegades directa de la societat. Miró utilitza sovint els elements que té al seu abast; primer, pintura, colors, llenç, matèria; en segon lloc, el discurs, les paraules, la literatura. L'artista sap adaptar el missatge que busca al seu llenguatge. Tot això per construir una de les trajectòries artístiques més sòlides i cíviques de la nostra cultura.

[...]

"Sobre Antoni Miró". *Històries (de la nostra història)*, MUA
Ref. 2010_008

¹ Catul, *Poesía completa (C. Valerii Catulli Carmina)*, versió castellana de Juan Manuel Rodríguez Tobal, ed. bilingüe, Poesía Hiperión, 3ª edició, Madrid, 1988. p. 119. La versió llatina diu: "... uel, si uis, licet obseres palatum, / dum uestri sim particeps amoris". La traducció al català que hi figura al text ha estat nostra.

172. JESÚS PRADELLS

[...] S'ha de dir que no estem davant un pintor que s'haja aïllat físicament en el seu estudi; en realitat, Antoni Miró sempre ha estat plenament connectat a l'actualitat i ha estat capaç de viatjar d'alguna manera al lloc on estan els seus quadres, que s'han convertit en una extensió de la seua manera de ser i de pensar. La seua obra, siga en mostres individuals o en mostres col·lectives, ha estat i està present en més de cinquanta països. I encara en l'actualitat, Miró té una especial cura amb totes les convocatòries en les quals participa, fent un seguiment exhaustiu de l'organització i el desenvolupament de les mostres, ajudant en tot moment a oferir la millor visió possible per al visitant. Així mateix, Miró se'ns presenta com un artista que no es preocupa en absolut per la crítica dels sectors més conservadors i que, en diverses ocasions, han intentat impedir la difusió de la seua obra. [...]

“Antoni Miró. La història de la realitat”, *Històries (de la nostra història)*, MUA
Ref. 2010_008

173. EUGÈNIA EIRIZ

El 2004, poc després de la mort de Antonio Gades, Antoni Miró ens va informar del seu desig de fer una col·lecció d'obra gràfica dedicada al seu amic, una mica en la línia que el pintor ja havia dedicat al cantautor Ovidi Montllor o al poeta Miquel Martí i Pol. Així doncs, vam reunir en un CD algunes imatges de les moltes que tenim a l'Arxiu de la Fundació i li les vam enviar. El temps i la vida passaven i quan vaig tornar a veure en Toni, uns anys més tard, em va dir que ho pensava, que li costava, i que potser era massa aviat... perquè, al cap i a la fi, aquest treball és el resultat d'una absència dolorosa, l'absència d'un Amic. [...]

“A Antoni Miró”, *Antonio Gades. Viento del pueblo*
Ref. 2011_006

174. VALENTIN BALANOVSKY

[...] L'exposició de l'artista Antoni Miró, vell amic d'Antonio Gades, ens ajuda a plasmar millor la relació d'aquest gran ballarí amb la divinitat. L'artista ha dedicat 24 litografies a aquest llegendari geni de la dansa. No obstant això, és difícil dir que l'exposició correspon exclusivament al gènere de les belles arts. Antoni

Miró va voler desafiar les veus del món del cinema que pretenien potenciar aquest gènere artístic com el més sintètic de tots els gèneres i va decidir unir-se en una sola idea, poesia, dansa i gràfics. En aquest sentit, es va mostrar com un veritable fill de la seva terra, perquè en la cultura espanyola, inclòs el món de l'art, hi ha una forta tendència a la síntesi (i en aquest sentit el poble rus i l'espanyol són molt semblants). [...]

“Metàfora visual”, *A Antonio Gades by Antoni Miró*

Ref. 2011_007

175. MIQUEL CRUZ

[...] A tall de cloenda d'aquest punt que ens presenta a l'Antoni Miró com a deutor d'altres fonts artístiques, podem afirmar que, també a l'igual que ell ha estat deutor de la literatura i cultura dels escriptors i artistes dels darrers cinquanta anys dels nostres països, aquests mateixos han gaudit i utilitzat la pintura *mironiana* com a segell ideològic, artístic i d'inspiració per a les seues composicions. Unes connexions que hem recuperat a partir del seu arxiu personal, on les cartes creuades entre escriptors i pintor seran el guardià etern de les relacions viscudes entre els nostres protagonistes. El seu estudi, la seua llar no és espai on hi abunda el silenci, tot el contrari, dins de les seues parets podem escoltar algun aforisme de Fuster, un poema de Martí i Pol o una cançó de l'Ovidi, entre acrílics, pinzells i murals. [...]

Interaccions entre pintura i literatura. Antoni Miró i els escriptors catalans

Ref. 2012_011

[...] Cronològicament, Miquel Martí i Pol arriba a la vida d'Antoni Miró en una època marcada pel compromís social, on l'artista plàstic ha assolit amb la societat que l'envolta en la dècada dels noranta un fort lligam de solidaritat i compenetració. El poeta de Roda de Ter serveix a l'artista plàstic per expressar el seu alliberament després de passar els darrers anys del franquisme i rebre a cor obert les novetats polítiques i democràtiques, encara que sempre sota la revisió —a mode de filtre crític— del seu pinzell. Ja en una entrevista realitzada per a la revista *Canigó* l'any 77, Miró contestava a Joan Monjo a propòsit de la qüestió de com veu el problema de l'alliberament de classe: “Una cosa bastant llunyana. Ha de ser una mena de lluita conjugada, sobretot per mig de la cultura. Cal que l'alliberament no solament siga econòmic, sinó total: de classe, econòmic, cultural, sexual, etc. (*Canigó*, 28.05.77).”

“La poesia de Miquel Martí i Pol i la pintura d'Antoni Miró a través d'ambdues mirades”,
Art i societat. L'obra i el gest d'Antoni Miró. Publicacions de la Càtedra Antoni Miró, UA 2019

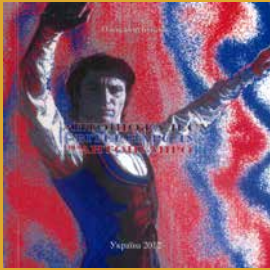
176. FERNANDO CASTRO

[...] Borís Groys sosté que davall les condicions de la modernitat hi ha dos maneres de produir i fer arribar al públic una obra d'art: com a mercaderia o com a instrument de propaganda política. Antoni Miró ha traçat una intensa trajectòria plàstica sense caure ni en el discurs merament propagandístic ni participant en cap sentit en eixe art “terminal” i banal que tant ha proliferat; la seua obra de denúncia respon, sens dubte, al seu profund compromís polític que, insistisc, l'aparta de la frivolidat i de les modes estètiques que, en certes ocasions, recorren a un radicalisme que és fàcilment identificable com a posat oportunista. Els plantejaments estilístics d'Antoni Miró tenen a veure, inicialment, amb aquella mobilització plàstica contra l'hegemonia de l'informalisme que va portar a la recuperació d'una figuració. Des de les seues primeres activitats artístiques amb el Grup Alcoiart o l'activitat de crítica social realitzada amb el Gruppo Denunzias s'advertix que Antoni Miró no estava plantejant un discurs formalista ni pretenia generar en l'estètic una mena de refugi contra la conflictivitat del present, ans al contrari, assumia que la pràctica artística havia de tindre una dimensió de confrontació i resistència davant de l'*statu quo* [...]

“La realitat rebel·lada”, *Antoni Miró*, IVAM
 Ref. 2012_012

[...] Revisant les imatges de la sèrie pictòrica que Antoni Miró ha realitzat sobre el Tribunal de les Aigües comprove que, com en tota la seua obra, són determinants els gestos; pense en l'encreuament de mirada de *La visita* i en el gest de la mà del personatge central que sembla que necessita un matís subtil. Des de la *Casa Vestuari* amb les portes obertes de bat a bat amb un centelleig de llum blanca que ve de l'exterior, Antoni Miró va desplegant els elements fonamentals d'aquest tribunal amb un acte important en l'aparició d'*Els síndics*, vestits de negre, descendint per unes escales cobertes per una catifa roja; són, no hi ha dubte, ancians, subjectes de cabells blancs que llancen mirades de confiança.

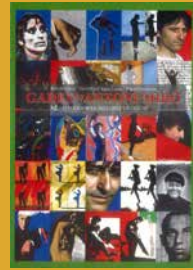
Una de les obres més impressionants d'aquest cicle és la que veiem en el quadre titulat *El cercat*, amb el tribunal ja constituït i una multitud expectant. Miró pinta el públic que assisteix a aquest “ritual” amb un to blanc, fantasmal, difuminat; el que ell vol és focalitzar l'esdeveniment que adquireix una dimensió *patrimonial*. D'aquest tribunal caracteritzat, com he indicat, per l'oralitat, la concentració, la

2012_002

2012_003

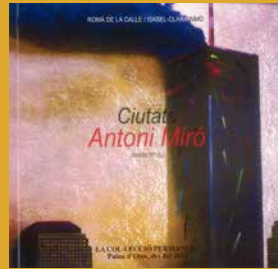
2012_004

2012_005

2012_006

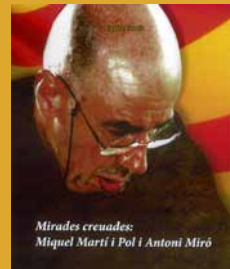
2012_007

2012_008

2012_009

2012_010

2012_011

2012_012

2013_001

rapidesa i l'economia, el pintor va prestant atenció a elements com la visió del jove carregant amb *El trasllat* o a detalls arquitectònics com l'ornament amb la senyera valenciana i, per descomptat, la visió dels apòstols de la catedral (als quals dedica tres magnífiques obres gràfiques i un quadre) i d'aquell bell portal en què se celebren les deliberacions. [...]

“Laigua de la llibertat (Consideracions sobre la pintura d'Antoni Miró)”, *Tribunal de les Aigües*
Ref. 2018_005

[...] Antoni Miró és un artista que desplega una “crònica de la realitat” impresionant, indubtablement compromès i apassionat, partint sempre de *les seues bases*. Valga el joc de paraules, en el nou espai expositiu de La Base a la Marina de València, assistim a un desplegament imponent de *les bases* d'aquest artista referencial d'Alcoi: rostres de personatges politicoculturals, manifestacions polítiques, nus femenins i masculins, semblants tapats per burques i ponts. Un enllaç intens de política i eròtica que, literalment, *ens fa eixir els colors*.

La pintura d'Antoni Miró entretix els ensomnis eròtics i la claredat de la vivència quotidiana. Lacan va insistir molt sobre l'“elisió de la mirada en estat de vigília”: en estat de vigília, la mirada se'ns sostrau de manera perpètua, és posada entre parèntesis. Si la pintura és matèria de coses per a la mirada —i no només de coses que cal veure—, aleshores hem de reconèixer una dificultat més gran i fins i tot una aporia. Per a mirar de veritat un quadre, caldria poder mirar-lo mentre dormim... cosa que, per descomptat, és impossible. La tasca de l'art pot ser *revelar el que és diàfan*. El *color en potència* no s'ha d'entendre de manera abstracta; el que és diàfan és el *mitjà* del que és visible (entre l'objecte i l'ull). Aristòtil va anar més lluny quan va dir que el que és diàfan també és *vehicle* de la visibilitat, la seua pròpia dinàmica. Els cossos són susceptibles de ser acolorits precisament en la mesura en què són *travessats* pel que és diàfan, amb la qual cosa expandeixen, com succeeix en els nus d'Antoni Miró, la turbulència del desig. [...]

“Antoni Miró i les seves bases. Reconsiderant l'imaginari eròtic-polític d'un artista compromès”
Ref. 2018_006

177. LEONIDAS DONSKIS

[...] El llenguatge artístic d'Antoni Miró va molt més enllà de les previsible formes de representació del món que trobem cada vegada que entrem en l'àmbit de l'art modern. Al mateix temps, l'amplitud de la seva imaginació històrica és immen-

sa. Vaig comprovar quan vaig tenir el privilegi d'incloure algunes de les seves obres úniques en l'edició ucraïnesa del meu llibre *Power and Imagination: Studies in Politics and Literature*.

El meu llibre ofereix una reinterpretació filosòfica de trames clàssiques i literàries, polítiques i literàries, i també d'Antoni Miró. Sovint descrit com a artista, l'expressió artística, d'estil, va des de l'expressió figurativa fins al pop art i el realisme, Miró apareix com un inventor i reintroduït perceptiu, encara que poc irònic, encara que una mica irònic, d'alguns temes centrals i imatges de l'art clàssic i la modernitat primerenca. [...]

“L'artista valencià que parla el llenguatge de les sensibilitats modernes”, *Gades by A. Miró*
Ref. 2012_003

178. C. CÍSCAR

[...] En aquells crucials moments històrics, els artistes es van sentir obligats a alçar els seus ideals de la millor manera que sabien per a declarar-se contraris als despropòsits socials que vivien. I açò va ser així perquè els artistes sempre han representat el cim de la llibertat d'expressió, marcant i empenent un camí amb empena que han cultivat amb idees creatives, amb imaginació desbordant, i el que és més important, sense censures.

Antoni Miró (Alcoi, 1944) representa de manera destacada un d'estos artistes a qui venim fent al·lusió. N'hi ha prou amb conèixer el contingut i la temàtica que ha mantingut al llarg de la seua extensa trajectòria, que ara podem revisar en esta exposició que presentem en l'IVAM, per a identificar-lo amb eixe corrent d'art social que pren partit crític de la realitat quotidiana. A partir d'eixa singularitat de la quotidianitat Miró es constitueix en defensor d'aquells drets humans ignorats deliberadament. [...]

Antoni Miró, IVAM
Ref. 2012_012

179. ÀNGEL BENEITO

[...] La trajectòria artística d'Antoni Miró com a pintor, escultor o gravador, tant se val, sempre s'ha caracteritzat per mantenir signes d'identitat que el distingeixen i el facin únic, estant sempre al servei i depenent del compromís social i cultural. Mai no ha donat cap puntada sense fil: la seva obra és denúncia, és crida, és crítica, és iro-

nia, és reconeixement... Les sèries “Black Amèrica” (1972), “The Dollar” (1973-80), “Pinteu Pintura” (1980-90), “Vivace” (1991-2001), “Sense Títol” (2001), “Viento del pueblo” (2011), entre d’altres, són una eloqüent mostra de conjunció pictòrica, gràfica i plàstica que es materialitza a través d’una marcada intencionalitat política, social o cultural. Miró, observador des de la distància, home gairebé clausurat a la masia Sopalmo és, però, un far conscient i crític de la societat que l’envolta, que analitza i denuncia a través de les seves interpretacions metafòriques, imatges plenes de força i compromís que no ens deixen impassibles. [...]

“L’art compromès i solidari d’Antoni Miró”, *L’Hospital Sueco-Noruec*

Ref. 2013_008

180. ANTONI FRANCÉS

[...] I pocs artistes com Antoni Miró poden plasmar sobre el llenç els valors que ens transmet l’Hospital Sueco-Noruec. Alcoià i lluitador, Miró és reconegut arreu del món com un dels artistes més importants que ha donat la nostra plàstica contemporània. Ningú com ell per expressar la dimensió humana d’aquesta breu però intensa aventura, i ningú com Miró per a emfasitzar els valors que ens han de transmetre les emocions, les vivències i els sentiments dels protagonistes d’aquesta història que compartiren alcoians, metges i infermeres de Suècia i Noruega i combatents de diverses zones de l’Estat espanyol que van caure ferits en defensar la democràcia i la llibertat.

Aquesta mostra ens acosta a aquell singular passatge històric, un temps i un indret on els horrors més abjectes de la guerra no aconseguien derrotar la grandesa de l’esperit humà ni els seus més purs anhels i esperances. Les obres de Miró queden com tota una lliçó magistral sobre l’obligació de mantenir viva la memòria; però, sobretot, sobre la necessitat de lluitar per un futur millor.

L’Hospital Sueco-Noruec d’Alcoi

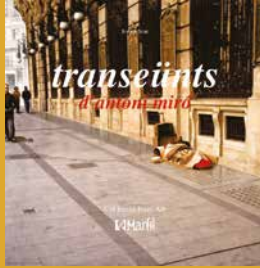
Ref. 2013_008

181. VICENT ARQUES CORTÉS

[...] Les pinzellades de l’alcoià Antoni Miró, pintor reconegut a nivell internacional, ens aproximaran a eixe Hospital Sueco-Noruec d’Alcoi que va obrir les portes en 1937, i també a una realitat com va ser la Guerra Civil espanyola. I és que els treballs

2013_002

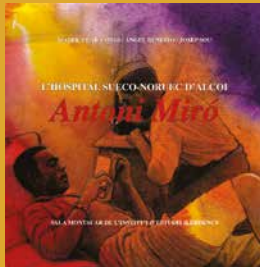
2013_003

2013_004

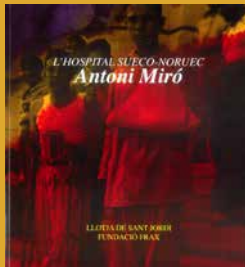
2013_005

2013_006

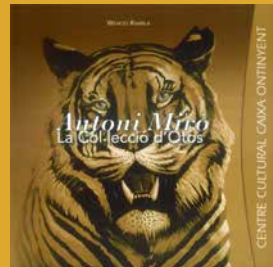
2013_007

2013_008

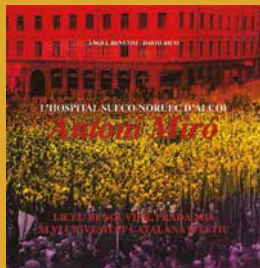
2013_009

2013_010

2014_001

2014_002

2014_003

d'Antoni Miró podem dir que són com un arxiu de dades visuals del que podríem anomenar la sociologia històrica, un relat en imatges d'esdeveniments que resulten pròxims a l'espectador. La pinzellada segura de l'artista d'Alcoi ens mostra quasi de manera fotogràfica els horrors d'una guerra, vivències i sentiments deis que van lluitar per defensar la democràcia i la llibertat.

L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi

Ref. 2013_008

182. JOSEP BERNABEU MESTRE

[...] Les imatges que Antoni Miró ha sabut treballar amb la seua genialitat i saber fer, ens mostren, amb tota la força i intensitat, molts dels valors que guiaven el treball que dugué a terme aquell grup escandinau de metges i infermeres. Traslladen professionalitat, però també compromís, i, sobretot, la proximitat que representava compartir el dolor, els ideals les esperances d'aquells altres protagonistes de la història de l'Hospital: els ferits i els malalts que van rebre la assistència que mereixien, les infermeres alcoianes que van ajudar a formar, o els metges espanyols que van continuar la seua tasca, amb el doctor Bastos al capdavant.

[...]

L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi

Ref. 2013_008

183. NATXO LARA I JORNET

[...] Antoni Miró és un dels encarregats de tornar la moneda, de la mateixa manera que ho és l'historiador Àngel Beneito. El segon, per la seua contribució al relat de la història, d'aquesta història. El primer, Antoni Miró, torna la moneda de la Solidaritat amb una obra pictòrica que no amaga el seu propi ADN, un ADN que el persegueix i que el descriu i qualifica. Miró vesteix les instantànies de l'Alcoi ferit de la Guerra Civil, dels infermers, els metges i els malalts, de les escenes quotidianes d'eixe Alcoi que semblava haver-ho viscut tot amb les revoltés obreres de finals del segle anterior. Els documents gràfics captats pels sueco-noruecs són dotats de vida pels colors d'Antoni Miró, que revisa eixes escenes i eixes fotografies de grup i les rescata per a la contemporaneïtat.

[...]

L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi

Ref. 2013_008

184. LUISA PASTOR LILLO

A través d'un univers particular en el qual l'experiència personal i professional és un grau, i en el qual la reflexió social i la denúncia formen part intrínseca de la seua obra, l'alcoià Antoni Miró ens delecta amb una exposició composta per més d'un centenar d'obres de gran format, en les quals repassa el món contemporani amb una gran dosi d'introversió.

La Diputació d'Alacant se suma a aquesta iniciativa cultural que permet al públic contemplar el treball d'un dels artistes alacantins més significatius del panorama actual, una oportunitat per a apreciar de prop l'art, tal com l'entén Miró, concentrant-se en les expressions del món i en les persones que s'han creuat en el seu trajecte. Una simbiosi entre observació i reflexió, entre públic i íntim.

El recorregut artístic d'Antoni Miró és vast i intens, no solament per la seua prolífica obra, sinó també pels nombrosos premis i reconeixements rebuts i perquè part de la seua col·lecció està present en nombrosos museus de tot el món.

[...]

Mani-Festa, Personatges S/T, Llotja del Peix, Alacant

Ref. 2015_001

185. MIGUEL VALOR

[...] En este marc que he descrit no podia faltar un artista de projecció internacional, l'alcoià Antoni Miró, una de les peces més singulars del panorama creatiu que ha donat esta terra. Miró, des del compromís amb la societat i el pensament crític que ha expressat a través de la seua obra, es retroba amb Alacant i ens presenta, a la Sala d'Exposicions de la Llotja del Peix, una mostra pictòrica en la qual emergeix l'experiència acumulada al llarg de la seua vasta trajectòria, que comprèn diversos continents, però també una mirada reflexiva cap al món que ens rodeja, i una altra més íntima, per la qual entreveem l'empremta que la vida ha deixat en l'artista. [...]

Mani-Festa, Personatges S/T, Llotja del Peix, Alacant

Ref. 2015_001

186. JOAN LLINARES

[...] La pintura d'Antoni Miró és poesia quan acompanya les estrofes de Martí i Pol; és dansa quan representa els moviments sinuosos de Sol Picó o la força i els sentiments dels torsos dels bronzes de Gades; és la senzillesa de la vida recorreguda per les seves bicicletes; és l'erotisme suggerent dels cossos nus; és música amb els seus autors: Ovidi, Raimon, Llach, Ventura, Maria del Mar...; és la naturalesa de la qual hem estat tan arrebossats davant les branques pintades de tots els colors amb les excavadores sobre el fons blau del nostre Mediterrani; són els drets i llibertats perduts el 25 d'abril i *Felip V* representat en ferros, fustes o papers; és la denúncia de totes les guerres amb siluetes negres de soldats de casc i baioneta; és la pobresa ajupida als carrers de les nostres ciutats que ningú vol veure encara que formin part d'un paisatge lacerant que altres pinten asèptic o neutre; o és la "solució final" per als més miserables de la marginació al país de l'opulència amb sèries com la dels últims sopars. Està pintant en totes les seves formes polièdriques, com la mateixa realitat. [...]

Antoni Miró. Art, llibertat i compromís

Ref. 2015_001

187. CARLES PUJADES FERRI

[...] Antoni Miró se sent lliure dins del possible, no permet que res oprimeixi la seva expressió. Ell és conscient que estem en les mans de 'psicòpates' que manen al món, que difonen la incultura i per això les imatges de Miró incomoden als sectors menys liberals de la societat. Hi ha moltes maneres d'oprimir, malauradament les més sibil·lines no es veuen gaire, però hi són, i per això l'art de Miró interpreta i filtra els fets històrics aportant una mirada crítica. [...]

"Aproximació a l'obra d'Antoni Miró", *Ovidi Intemporal. Antoni Miró*

Ref. 2015_004

188. CLÀUDIA SERRA

[...] Antoni Miró, també alcoià, li dedica una exposició, no només pel que va suposar l'Ovidi per a ell (un gran amic), sinó pel que significa per a la nostra cultura. Les obres d'Antoni Miró ens permeten imaginar-nos l'Ovidi a l'escenari, cantant *Garrotada* en swing, amb aquella veu potent quan deia "Garrotada cantarem!", que

contrastava amb la que feia al vers següent, fina, “La vida és tan preciosa”, acompanyada d’un somriure burleta que donava a la cançó aquell toc irònic i decebut, “Que ens fa la mà nerviosa”. O recitant *Carta a casa*, amb aquella tendresa i enyorança que expressaven la crua realitat de l’emigrant, l’absència dels éssers estimats, l’escassetat dels diners: “T’he enviat els diners, \ com tots els mesos. \ Per ara no hi ha augment. \ Paciència, tot arriba. \ Me n’he guardat uns quants \ per a comprar-me un abric. \ L’hivern sense el teu cos \ és molt més cru”. O quan cantava les cançons en què proclamava els seus ideals socials, les seues conviccions polítiques, com ara a la cançó *La samarreta*, on deia: “Potser un altre en les meves circumstàncies \ ja hagués canviat de samarreta. \ Però jo que m’hi trobe molt bé amb ella, \ perquè abriga, me l’estime, \ i li pregue que no se me faça vella”. [...]

“Un revolucionari”, *Ovidi Intemporal*. Antoni Miró

Ref. 2015_004

189. FELIU VENTURA

Ovidi i Miró. Poques coses han necessitat els dos amics en una valisa breu: un país com cinc dits en un puny i una idea color pericana. Ambdós amb una plasticitat i una interpretació artística naturalment popular, sense l’additiu del saberut viatge intel·lectual al redescobriment de les arrels: ells són a les arrels i són de les arrels alhora. [...]

Aprofita-ho, convida a aquella persona que t’agrada a visitar l’exposició Ovidi popular, deixeu que Antoni Miró us òbriga la finestreta de l’Ovidi i useu l’art per al que es va fer: un instrument de l’emoció. I quan tota l’emoció s’haja escolat per tots els plecs de la vostra pell eixiu al carrer i actueu en conseqüència.

Ovidi popular. Antoni Miró

Ref. 2015_010

Paraules de colors i llum de fàbrica,
vesprades que, en un got, es fan matí.
La vida és el que passa entre llenços i llençols
estesos com un plànol del plaer i del combat.
Nascuda del treball, una mà esquerra
batalla per florir a l’horitzó,
parida de la terra, de la forja i del pinzell:
estesa com un arbre, dóna fruit a qui no en té

Com la ràbia pulcra del pintor.
 Braçada de dolor a les entranyes
 de fam per la injustícia i el terror,
 rovella per a cloure's com un puny crispat al cel:
 memòria d'una fibra sota acrílic i metall.
 Tenyida pel sabor d'una esperança
 que canta com un far molt a migjorn,
 salpebra la muntanya per a un mos a l'infinit
 i agrana en la paleta un firmament plorat d'estels.
 Com la ràbia pulcra del pintor.
 Com un quadre d'Antoni Miró.

Antoni Miró. Pintura musicada

Ref. 2018_010

Compondre o interpretar música és musicar l'emoció i l'experiència social. Aquesta és la substància compartida entre totes les arts, també entre música i pintura. Musicar pintura i pintar música, per tant, formen part de l'exercici de plasmació d'aquesta emoció i experiència social igual com pintar un paisatge, pintar un poema o pintar pintura. Les arts —tote— són en definitiva sinestèsiques: en el treball d'escoltar colors i veure sons, de palpar sabors i tastar textures.

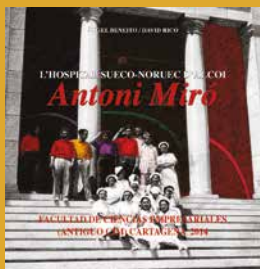
La relació entre música i pintura ve de molt lluny però es fa més estreta durant el romanticisme, com a font d'inspiració mútua, i floreix amb l'impressionisme musical de Debussy on la música frega l'art pictòric: “La música és l'aritmètica del so, com l'òptica és la geometria de la llum”, va dir.

[...] La pintura d'Antoni Miró està íntimament relacionada amb la música i la cançó, en la meua opinió. Cada nit, com escriu Josep Sou: “El pintor, l'artista, el creatiu, escolta les músiques que s'enfilen en l'atmosfera del seu estudi, i que li genera la cobertura ideal per a dibuixar mons sense ancoratges”. És impossible pensar que cada nota, cada silenci, no condicione el seu treball. [...]

Antoni Miró. Pintura musicada

Ref. 2018_010

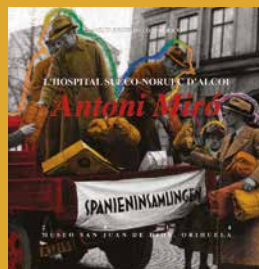
[...] La seua mirada rebel és un espill i, a l'altra banda, la seua pintura ens interrogarà sempre, ferida d'humanitat. Un embat que hem de saber recollir a dintre nostre en la fundació d'un cor desobedient. Quant l'art il·lumina, el foc lluu: *fuck you!* Això és la cultura. No és l'àmbit d'una regidoria, ni d'una conselleria, ni d'un ministeri. No és l'oci buit de l'obrer per a fer més suportable l'explotació, ni el mecenatge “be-

2014_004

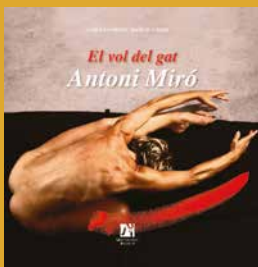
2014_005

2014_006

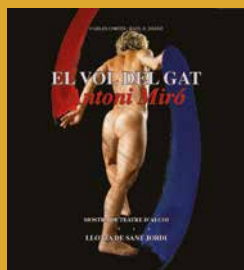
2014_007

2014_008

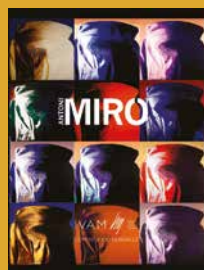
2014_009

2014_010

2015_001

2015_002

2015_003

2015_004

2015_005

nèfic” dels amos per rentar la seua consciència. No és una competició intel·lectual classista de les elits, ni la reducció a “indústries” culturals que reproduïx en l’art els sistemes d’explotació dels treballadors. És, fins i tot, molt més que els seus treballadors, perquè mai no és unidireccional, no és pública ni privada: és comunitària. [...]

“Antoni Miró. Quan l’art il·lumina, el foc lluu”, *Personatges*
Ref. 2018_004

190. NATASHA DÍAZ

[...] Antoni Miró és un pintor de profund sentit humanista. És una de les principals característiques de la seva obra. Però també és un artista que maneja molts llenguatges, codis i tècniques. És un excel·lent dibuixant, expert en tècniques de gravat, escultor, ceramista, pintor, un inesgotable creador d’imatges, un artista versàtil reconegut dins i fora d’Espanya.

Un dels seus temes obsessius i en el qual aconsegueix un dels seus màxims resultats creatius és l’erotisme. El cos humà és noblesa i benedicció terrenal; durant segles, però, ha suscitat les controvèrsies més dures i de vegades inconcebibles, incloses les dosis més altes de lirisme en poetes, pintors i cineastes. [...]

“Paraules per a l’exposició d’Antoni Miró”, *Antoni Miró. Mestizajes*
Ref. 2015-013

191. TINO PLA SANTAMARIA

La col·lecció permanent d’Antoni Miró al Palau d’Otos representa un fet insòlit, ja que mostra d’una manera monogràfica la seua trajectòria artística des de 1960 fins a 2016. Ens permet dur a terme un recorregut cronològic per les diferents sèries i/o etapes que configuren l’esdevenir artístic d’Antoni Miró. Una col·lecció que consta de 25 obres de gran format “De ciutats”; 86 obres (40 aigüaforts, 9 serigrafies, 8 litografies, 6 metal·logràfiques sobre ferro —darrera donació—, 23 gràfica digital sobre paper); 12 escultures d’acer cortén; 125 cartells signats per l’artista de les diferents exposicions des de 1965 fins el 2015 (actualment a l’arxiu municipal), així com un nombrós fons bibliogràfic i documental sobre l’artista. [...]

“La col·lecció d’Otos”, *Antoni Miró. Obra recent*
Ref. 2016_001

192. JOAN OLIVARES

[...] A hores d'ara, la figura d'Antoni Miró i el poble de les “rabosetes” són realitats inseparables. A l'exposició permanent i les temporals, s'han afegit cartells amb obres de l'artista que trauen l'art al carrer. A més a més, la creació de la Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani de la Universitat d'Alacant, en col·laboració amb l'ajuntament d'Alcoi, ha refermat aquest vincle i ha convertit el poble d'Otos en referent de l'art modern i punt de trobada dels admiradors de l'obra de l'artista alcoià i de l'art contemporani en general.

I aquest idil·li entre el poble i l'artista no podia acabar de cap altra manera que amb un maridatge institucional, el nomenament de fill adoptiu del poble, que Antoni agrai i acceptà generosament. Des de llavors, l'alcoià Toni Miró és també un altre otosí, ni més ni menys.

“Antoni Miró i Otos: història d'un idil·li”, *La col·lecció d'Otos. L'obra recent*
Ref. 2016_001

193. SANTIAGO PASTOR VILA

[...] L'artista atorga a aquests personatges dels àmbits cultural (de les dues cultures, realment, incloent-hi la ciència) i polític una especial condició d'actors principals en aquesta representació, pel seu compromís amb la societat i pel valor de les seues realitzacions dins de diverses àrees de la creació. Homes i dones que existeixen, o més aviat existiren en la majoria dels casos, amb una especial significació, en definitiva, d'acord amb el sistema de valors i ideològic propi de l'artista, refermant alhora el fet de construcció d'una identitat compartida.

Aqueix component metafòric dels personatges que actuen desenvolupant accions singularment especials, és a dir, que fan el que fan intensament, és el factor que hi preval i converteix en necessari, segons el seu parer, el reconeixement. Com que allò que han fet o proposen sedueix l'artista, aquest els ret un tribut moral amb la seua pintura, que persegueix contribuir a immortalitzar la seua memòria. [...]

“Miríada referencial”, *Personatges. Antoni Miró*
Ref. 2018_001

[...] Tanmateix, pot existir un agent que observa allò que el circumda, reacciona sensiblement i política, i enceta un diàleg mostrant una visió precisa que detecta el

rastre que una persona determinada deixa dins de la Història. És en certa manera això el que fa Antoni Miró: una reconstrucció del destí compartit il·lustrada amb els patiments i les proeses de molts; un exercici de composició integrant situacions particulars de tot arreu per parlar en general del món d'ara. Amb aqueixa lògica inductiva, un munt d'imatges diverses constitueix un mosaic que explica d'una determinada manera el que ha passat i passa. [...]

“Una pintura d'històries”, *Antoni Miró. Supervivents*

Ref. 2019_001

194. VICENT CLIMENT JORDÀ

Antoni Miró (Alcoi, 1944) és un artista plàstic de renom internacional l'obra del qual sempre conté un objectiu social i al mateix temps és impulsora de valors ètics i estètics que caracteritzen la cultura en majúscules del País Valencià. És per això que ens trobem davant d'un autèntic dinamitzador cultural, ja que, a més del seu treball creatiu propi, actua com a impulsor d'exposicions d'altres artistes i d'actes culturals no tan sols al voltant de les arts plàstiques, sinó també d'una altra índole mitjançant el seu alè a conferències, debats, presentació de llibres, etc., on el nucli principal consisteix en tot allò que representa la cultura pròpia i, lògicament, la seua interrelació, contrast, etc., amb aquella altra d'àmbits més amplis i arrelada internacionalment. [...]

Personatges. Antoni Miró

Ref. 2018_004

195. JOSEP LLUÍS ANTEQUERA

[...] Aquest pintor-escultor realitza obres vinculades a l'ordre global dels comportaments socials existents, als quals ofereix alternatives. Antoni Miró no sembla voler que els seus personatges interpretin el món ja donat, uniformitzat; sinó més aviat transformar-lo, ser instruments connectors tant amb el canvi com amb el canvi de la realitat actual. Per aconseguir-ho, s'adhereix a l'actual desbordament extramurs de les Belles Arts, tan ferotgement categoritzat des de la Il·lustració, i intenta amb un art pràctic, interpretatiu però comprensible, aclarir i canalitzar els excessos d'un ofici que s'estén i desborda cap a la cultura de masses “d'impacte sobtat i consumible”, tan allunyat de valors com l'estètica visual de la calma i la reflexió. [...]

2015_006

2015_007

2015_008

2015_009

2015_010

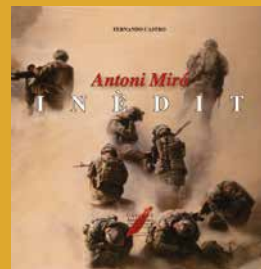
2015_011

2015_012

2015_013

2015_014

2015_015

2015_016

2015_017

“Miró i la mirada polièdrica”, *Personatges. Antoni Miró*
Ref. 2018_004

[...] La fusió i mestissatge entre la dansa, la literatura i l'art és la proposta d'Antoni Miró en aquesta exhibició. El vol del gat que transita entre l'efímer i el transcendent, el gestual i el suggeriment sensual, el *melting pot* com a antítesi de *guetto*, d'*apartheid*. Un camp d'exploració concurrent s'obri en la pintura, des d'on l'artista actua a través de la dansa de Sol Picó i les seues evocacions gestuals que indiquen l'adreça intuïda i fan compatible les tres substàncies que componen a l'ésser humà de les quals parla Marco Aurelio l'emperador estoic: *un cos, una ànima animal i una altra ànima més raonable*.

“Antoni Miró i l'anatomia del color”, *La col·lecció d'Oros*
Ref. 2018_011

[...] La Suite Havana d'Antoni Miró navega per eixos mars però en altres latituds; part de l'*Ethos*, és a dir des de l'honestedat de la proposta, per a unes vegades evocar i unes altres definir, sense ambigüïtat semiòtica, però sense accentuar ni distorsionar. Utilitza Antoni Miró l'*Eros* com a eina d'expressió del propi *Pathos* interior, deixant apartat (no oblidat) el *Thanatos* i preguntant-se si la *petite mort* que experimentem en l'orgasme és el *avant-gouût* que dona pas a l'èxtasi o la mort.

Navega Miró travessant ones espumoses entre l'erotisme insinuat unes vegades i unes altres és la crua nuesa de l'energia corporal al descobert, el centre de la qual és el *omphalos*. [...]

“Suite Havana, Antoni Miró”, *Antoni Miró. De Museu*
Ref. 2020_001

196. XIMO PUIG

[...] Exerceix la memòria amb les obres d'esta exposició, proposa el coneixement de la història, pròpia i col·lectiva, que ens fan singulars com a poble. Miró torna a establir amb esta exposició uns pressupostos de contemplació social —en quant històrics— que van més enllà del purament visual. Darrere de cada imatge, de cada proposta artística, viu un fet cultural crític i una realitat que és nostra com a poble.

Una vegada més, el receptor de les seues propostes no quedarà indiferent. Antoni Miró sempre és el dubte i la resposta compromesa que ens ajuda a repensar-nos.

Tribunal de les Aigües. Antoni Miró

Ref. 2018_005

[...] Antoni Miró és immens —si volen, excessiu— com ho és esta terra en totes les seues emocions i expressions artístiques. Enguany, Miró ha estat exposant al llarg del país mostrant la seua interpretació dels fets, les persones i els moments, amb la mirada pròpia del que veu més enllà i no es conforma.

Ara, amb este nou esdeveniment, Antoni Miró, des de l'interior valencià, torna a les seues bases i ho fa apropant-se a la mar: és a La Marina de València on creix i desplega la immensitat del seu art en permanent evolució. Ho fa conscient de que esta vegada no es tracta d'una exposició més. És, més bé, l'inici d'un llarg viatge sense fi, per tots el temps i per tota la terra que ell respira, estima i sent.

Antoni Miró a La Base

Ref. 2018_008

[...] A través d'ell, resseguint la seua obra com tan bé fa aquest llibre catàleg, podem observar com ha evolucionat el nostre temps, el nostre país, el món que habitem. I així ho podem fer perquè Antoni Miró va decidir convertir-se en un obrer de l'art, un artista compromès amb la realitat que l'envolta, un "intervencionista" de la societat, en el més noble sentit de la paraula.

El realisme crític de la seua obra reflecteix les llums i les ombres d'una realitat complexa i canviant. Els seus quadres i les seues escultures es converteixen, moltes vegades, en una fotografia del que hem sigut al llarg d'unes dècades decisives per a la Història del poble valencià. També constitueixen una imatge del que som en una època tan líquida i volàtil com l'actual. Eixa és la grandesa de l'obra de Miró: que ens trasllada una imatge real i alhora matisada pel filtre de la seua creativitat, pel seu personalíssim ull crític [...]

"Tornar a Miró, tornar a mirar", *Antoni Miró. De Museu*

Ref. 2020_001

197. ENRIC MORERA

[...] El nostre Estatut contempla la institució del Tribunal de les Aigües. A l'article 36.1.3a troba l'empara legal actual on es contempla la seua funció jurídica i administrativa. I volem que vaja molt més lluny. Ara, amb la mirada plàstica i singular d'Antoni Miró, vull pensar que obrim una nova etapa. La necessària elecció

de la Casa Vestuari com a seu permanent del Tribunal. Centre vital per a conèixer la nostra història i interpretar l'Horta de València, el futur dels llauradors, regants, collites, paisatges, el nostre gran patrimoni. Llarga vida al Tribunal de les Aigües, els Tribuns del poble valencià.

Tribunal de les Aigües. Antoni Miró

Ref. 2018_005

198. JOAN RIBÓ I CANUT

[...] Antoni Miró, també coprotagonista, al costat del Tribunal de les Aigües, d'una altra gran exposició que pot contemplar-se en la sala municipal de les Drassanes, acosta encara més el seu univers pictòric al mar de València en una exposició que proporciona a la ciutadania i als qui visiten la ciutat i la cada vegada més protagonista Marina, l'oportunitat de conèixer la trajectòria d'un artista tan excepcional com rebel i ferm defensor de la llibertat. Un pintor que té una projecció i un reconeixement nacional i internacional lligat a la qualitat de les seues propostes estètiques i també a la seua ferma postura cívica, que el Consorci València 2007, que presidisc, ha triat com a aposta atractiva i segura per a esta primera exposició en La Base.

[...] Treballador de l'art ple de projectes, d'inquietuds a les quals donar el millor llit segons les seues fermes conviccions. Un artista en permanent ebullició reflectida en la diversitat de la seua obra, que s'ha guanyat en la seua irrenunciable coherència la condició de pintor incòmode, extremadament crític i poc donat a concessions. Antoni Miró, tot un referent de la cultura i la identitat valencianes.

[...]

Antoni Miró a La Base

Ref. 2018_008

199. VICENT MARZÀ

[...] Antoni Miró ha estat un activista cultural que ha lluitat per la dignificació de la nostra cultura des d'una perspectiva de defensa de qui ha estat bandejat pel sistema, de denúncia de les injustícies, d'exaltació de la protesta cívica, de la contemplació i la recreació en la bellesa i el plaer i, també, de congriar l'estima pel seu país, pels seus personatges i, consegüentment, d'expressió d'un clam pels drets individuals i col·lectius de la ciutadania valenciana.

Massa anys de portes tancades, massa incomprendiments, massa manca de compromís, moltes amistats, centenars d'admiradors anònims i l'agraïment de tot aquell que ha tocat a la porta de sa casa amb un projecte cultural sota el braç. De segur que la generositat davant l'aspra realitat social cultural valenciana ha estat un lloc com de les nostres creadores, creadors i intel·lectuals, però, en el cas d'Antoni Miró, sempre en té un punt de valor afegit atesa la seua irònica però inequívoca vocació de denúncia social i de compromís amb el poble valencià. [...]

Antoni Miró a La Base

Ref. 2018_008

[...] L'expressió artística és, alhora, mirall del seu temps i, també, transformadora de la societat. I l'obra d'Antoni Miró representa eixa dualitat d'una manera excepcional: reflex i testimoni de moments i efemèrides històriques i, alhora, estímul per a la consciència crítica i el canvi. Ni l'art valencià contemporani ni l'imaginari col·lectiu d'aquest País es podrien entendre sense la figura d'Antoni Miró; un artista polièdric i turbulent, que s'alimenta de la confluència artística, fet que fa impossible d'encasellar-lo en una disciplina determinada. [...]

“Antoni Miró, «Capità» cultural”, *De mar a mar. Antoni Miró*

Ref. 2019_001

200. JORDI TORMO

[...] El pintor alcoià ha conreat al llarg de la seua carrera l'expressionisme, el neofigurativisme, la crítica social, el pop-art, el figurativisme simbòlic, la pintura abstracta o la crònica de la realitat. Miró es un treballador versàtil, creatiu i eficaç. La seua és una pintura psicològica i de la psicoanàlisi que va més enllà del pas del temps. També és una pintura política i no és neutra. Es posiciona davant de la situació vigent i és crítica perquè ens parla del moment i perquè denuncia les injustícies a través del seu llenç. La seua és una proposta amb un fort compromís ideològic: inconformista, solidària, combativa, denunciadora, rebel i lliure. I tot açò sense deixar de ser absolutament contemporània i estètica. El traç del seu pinzell s'atura en el temps en aquesta col·lecció, com ho ha fet el Tribunal al llarg de la nostra història. Ho fa per parlar-nos de justícia i tradició, per mostrar-nos en imatges i detalls els elements principals que ens permeten descobrir i conèixer aquest element clau del patrimoni valencià i que va ser reconegut en 2009 per la UNESCO com Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat. [...]

“El Tribunal de les Aigües en els ulls d'Antoni Miró”, *Tribunal de les Agües. Antoni Miró*
Ref. 2018_005

[...] Tot és ordre a la vida de Miró, ordre mil·limètric, i El Sopalmo no és aliè a açò. Les seues idees ordenades s'han traslladat al mas, on tot és organització al mateix temps. Ordre i perfecció. Les prestatgeries plenes de llibres d'art i de pintura, poesia i dels amics col·laboradors, donen pas als arxius de documentació i quadres i a les zones expositives.

[...] Miró és Alcoi i com és Alcoi: treballador, esquerrà, llibertari, obert i tancat en si mateix. Un pintor que mai no deixa de ser-ho i de pintar Alcoi. Precisament, per això, utilitza en les seues obres materials com cartons, ferros o fustes i per això també la seua obra ha estat revolucionària. Isabel-Clara Simó és contundent: “Quan dic Alcoi, dic Antoni Miró”. [...]

“... La mirada rebel”, *La mirada rebel*
Publicacions Càtedra Antoni Miró UA 2017

201. NÚRIA CADENES

[...] El mas de parets blanques i bigues tortes, laberint i quadres i senyeres discretes, casuals, esplèndides de pell i cabellera rossa. A la cambra de dalt, una tauleta antiga, amb làmpada i l'endoll, per a qui vulgui escriure. Un sidecar sobre paper. Els títols de les obres, que les completen, dibuixen ironies, mig somriure o un cop sec, a la gola, pam! No es fan concessions.

[...] La tímidesa aparent, l'ànima escrutadora, la creativitat que es desborda de nits, el lligam ineluctable amb la terra, el país, la voluntat i la ràbia i l'humor en combinació vencedora.

I, a l'ull d'una àliga dissecada, l'anhel de llibertat.

“L'ull de l'àliga”, *La mirada rebel*
Publicacions Càtedra Antoni Miró UA 2017

202. MIREIA ESTEPA OLCINA

[...] En la seua trajectòria professional, Antoni Miró ha combinat una gran varietat d'iniciatives, des de les directament artístiques, on manifesta una eficaç dedicació a cadascun dels procediments característics de les arts plàstiques, però també a una

2015_018

2015_019

2016_001

Costeres, ponts i xemeneies
2016

2017_001

2017_002

2017_003

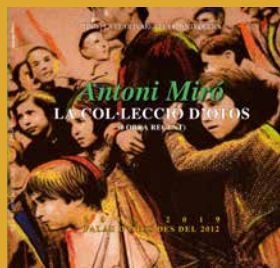
2017_004

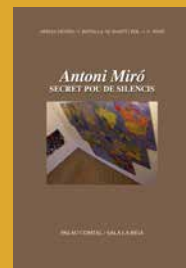
2017_005

2018_001

2018_002

2018_003

incansable atenció a la promoció i al foment de la nostra cultura, de manera que manifesta l'orgull per la diferència contra la inèrcia i la uniformitat. [...]

Antoni Miró. Secret pou de silencis

Ref. 2018_009

203. JORDI CASASSAS I YMBERT

Parlar d'Antoni Miró i la Universitat Catalana d'Estiu és una sola cosa, indestrivable. En aquests cinquanta anys d'història de l'UCE Miró s'ha encarregat de fer el cartell de tres edicions: les dels anys 1989, 2007 i 2014. Aquesta relació no ha estat casual, sinó que respon a una entesa de base, a la complicitat tàcita que l'UCE té establerta amb l'artista alcoià.

Per això, en arribar a la cinquantesima edició de la manifestació per excel·lència dels Països Catalans —en continuïtat, convenciment i resultat— com és l'UCE, feta a Prada, a la Catalunya Nord, però amb voluntat d'aplegar tots els territoris que culturalment ens conformen, no podíem deixar de pensar en Antoni Miró, aquest artista que des del Mas Sopalmo es lliura diàriament a la lluita que compartim. Per a commemorar-ho, hem decidit d'atorgar-li el Premi Canigó perquè els requisits que cerquem en els premiats ja són inherents en Miró des de sempre. [...]

Tribunal de les Aigües. Antoni Miró

Ref 2018_006

204. GRUP JÚLIA

[...]

Has frenat les paraules
que rodaven cap a mi
no sé
què fer quan et veig.
Es transforma
una història intermitent de llums
ambre
hauria d'haver-me amagat.

Saps que tot passa ràpid
cau,
desgastat
formant arquitectures
de fulles on mirar.

Canvia el camí que et fa mal
canvia el paisatge inestable.
Deixa't dur per costeres cap amunt
deixa que el vent et despentine.

“Celeritats”, *Pintura musicada*
Ref. 2018_010

205. PAU ALABAJOS

[...]
Quin és el preu que cal pagar
per defensar la llibertat,
per protegir uns drets fonamentals?
Quin és el càstig exemplar
que es mereixen els meus germans
pel simple fet de no haver claudicat?

“Vencerem”, *Pintura musicada*
Ref. 2018_010

206. LU ROIS

[...]
Tu, que eres somni, has marxat a trenc d'alba.
Aprenc a viure a través dels teus ulls.
Cada record donarà vida a un nou clavell,
tremolaran al vent i seran estels d'horabaixa.
Et busco i no hi ets,
vull tocar-te i no et trobo,
tot és enyorança.

Han fet eterna la nit,
 han semblat la misèria...
 i repiquen campanes,
 que volen fer bell el comiat
 però aquest plor no s'atura
 tan sols podrà ser consol
 la teva llum.
 [...]

“Estel d’horabaixa”, *Pintura musicada*
 Ref. 2018_010

207. MIQUEL GIL

[...]
 He vist els seguidors de l’amo
 destrossant somnis, utopies
 classe mitjana, primer món
 convenis, horaris, crèdits, sous.
 He vist plors i dolor
 solituds regirant contenidors
 fam, drames suïcides, dol i por
 futurs, sense estrenar, trencats.
 He vist els carrers plens de gent
 expulsada del setè cel
 incrèdula, atònita
 preguntant-se: Què ha passat?
 He vist com han ofegat la llei
 comissions, CO2, ciment,
 delinqüents, governs servils, broquers,
 corruptes, sicaris, tafurs... Troikes.
 [...]

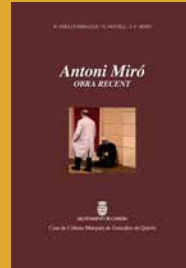
“Crits”, *Pintura musicada*
 Ref. 2018_010

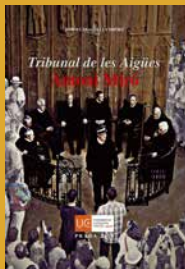
2018_004

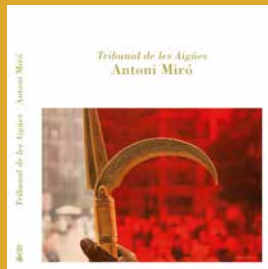
2018_005

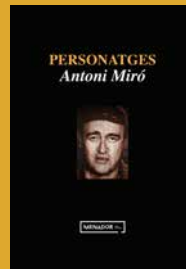
2018_006

2018_007

2018_008

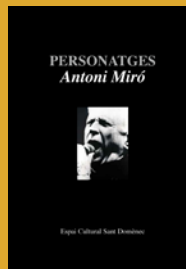
2018_009

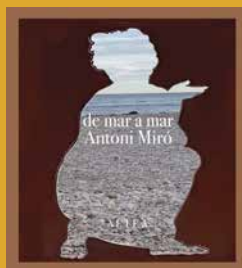
2018_010

2018_011

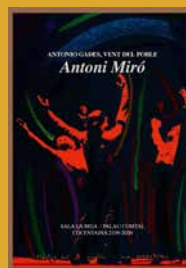
2018_012

2019_001

2019_002

2019_003

208. CESC FREIXAS

Potser se't cansaran les cames,
i la pressa recorrerà el teu cor.
Quan no tinguis esperança
busca un carrer i deixa lliure el teu cos.

Des dels balcons la gent et saludarà,
i baixarà una orquestra de trompetes i timbals,
notaràs una escalfor que creixerà,
tindràs milers d'homes i de dones al costat.

"Crits", *Pintura musicada*

Ref. 2018_010

209. MIREIA VIVES I BORJA PENALBA

[...]
La culpa és de la maleta. (-eta).
Si vols et convida a un Larios amb tònica
deixem el mal rotllo, apel·lem a la lògica,
al cap i a la fi no hem perdut gens la química
i casualment he portat una harmònica.
M'encanta la teua proposta etílica
(però) una i marxem sense perdre la mètrica.
Sembla que hui tindrem una nit màgica,
poètica, empírica, clàssica, històrica,
tu amb la valisa i jo sola en ma casa.

"La rèplica", *Pintura musicada*

Ref. 2018_010

210. MARA ARANDA

[...]
Dóna'm la mà, jo he viscut en eixe forat,
Ple de rancúnia, gelosia després, i menyspreu.

Dóna'm la mà, entra i surt del fons del pou.
 Obri el cademat i assenyala amb el dit el nord.
 Dóna'm la mà, cada segon compta ja.
 Quan escoltes tres diràs prou... 1, 2, 3
 [...]

“La rèplica”, *Pintura musicada*
 Ref. 2018_010

211. EL DILUVI

[...]
 Construcció desmesurada,
 Benefici exclusiu;
 Edificació barata,
 Rendiment atractiu.

Un futur hipotecat
 l'exigència del mercat:
 gent sense cases
 i cases sense gent.

Comerciants de formigó,
 Vestint disfresses de vida,
 Juguen a la mort
 La costa era com era,
 I ara, senyores, el què és.
 La costa era com era,
 Blanca adés, jutgen vostès
 La costa era com era,
 I ara, senyores, el què és.
 La costa era com era,
 Han fet tot el que han pretès.

“La rèplica”, *Pintura musicada*
 Ref. 2018_010

212. ENRIC BALAGUER

[...]

Açò és el que observem en *Primavera valenciana* en què l'estudiant agredida per la policia resta amb una contorsió que mostra la fragilitat davant les figures de la policia ben uniformades i preparades amb el casc i les armes dissuasives. En un segon plànol queda la resta de les persones. S'hi ressalta el fet aïllant la imatge i situant-la en el centre del quadre. Entre la fotografia i el quadre de Miró, el que trobem és una focalització i el fet d'emfatitzar la imatge central amb un color més obscur sobre un fons que sembla emblanquinar el que hi ha al darrere.

La imatge que ha seleccionat el pintor té una força per si mateixa en captar l'instat. Una imatge que juga amb l'espontaneïtat: no és precisament una imatge d'estudi. És aquesta frescor, d'imatge captada al vol, el que el pintor tracta per un costat de conservar, per l'altre d'intensificar en tant que n'elimina els acompanyants fins a situar-los en un plànol secundari.

[...]

Antoni Miró sembla que *aurifica* determinades imatges i les deixa com a icones del nostre moment històric més recent. Atès que el pensament dèbil circumdant preconitza l'amnèsia, els mitjans de comunicació i els poders fàctics també, el pintor, operant de la manera que ho fa, vol contribuir a crear i enfortir l'arxiu dels fets, la memòria.

“El poder i la violència. Les primaveres (àrab) (valenciana):
noves formes d'opressió, noves formes de rebel·lió”, *Art i Societat. L'obra i el gest en Antoni Miró*
Publicacions Càtedra Antoni Miró, UA 2019

213. VALENTYNA DEMIAN

[...] La mateixa tendència creativa continuava després de la mort del ballarí eminent. La sèrie de gravats “Vent del poble” del conegut artista valencià A. Miró pot servir com a exemple brillant. Aquesta fusió de poesia (M. Hernández), ball (A. Gades) i belles arts (A. Miró) obre una dimensió més per al flamenc a través de sèries associatives visuals i verbals. És una història sobre el ball tan llarga com la vida i sobre la vida tan llarga com el ball. Com el cantaor flamenc, David Lagos, ha dit “flamenc és un estat de l'ànima, una forma de vida”.

Que Antoni Miró recorre al tema de flamenc és, a més de l'homenatge a la memòria de l'amic proper (A. Gades), un desig de descobrir creativament i més profund el patrimoni intangible de la cultura espanyola. Una nova dimensió atorgada a l'art

heretat i viu (flamenc) o l'organització de la vida social (Suite Tribunal de les Aigües de A. Miró (2018) que representa un exemple més del patrimoni cultural intangible en la Llista UNESCO) demostra que el patrimoni cultural intangible és no només cultura viva i una part integral del món contemporani sinó també la font inesgotable de creativitat en totes les seves manifestacions.

“La font inesgotable d’inspiració”, *Viento del pueblo. Antoni Miró*

Ref. 2019_002

214. TERESINKA PEREIRA

Els meus dits caminen
en silenci deliri
i els meus famolencs ulls
devoren en un vol
els museus de Miró
no amb paraules,
sinó amb acústiques,
els gossos de Miró
no amb lladrucs,
sinó amb molta sang,
els edificis de Miró
en línies directes
o en corbes que es xoquen,
les dones de màscares,
els nens de pànica mirada,
els homes agenollats
amb la vergonya de ser captaires,
el valor dels immigrants
i la por dels turistes,
la ironia de Manhattan
i la borsa de valors de Kuwait,
les Torres Bessones de Nova York
i els torturats d’Abu Graib
i encara les relíquies de llaunes
acolorides, grans pre-bio-etanol,
escapularis, bales pos-assassines,
piràmides, torsos, portes, escales,

el món sencer de Miró,
 ¡La Samotràcia i altres tantes Victòries!

“Transeünt. Honor a les pintures d’Antoni Miró”, *Supervivents*
 Ref. 2019_001

215. JOSÉ LUIS GALICIA

No existeix la veritat
 ni en l’art ni en la vida,
 però sí una mà
 que la intel·ligència i el cor
 guien,
 i tota obra de pintor
 amb ella està escrita.
 Així, Antoni Miró,
 que veu el món des de dalt
 en línia horitzontal,
 amb la mirada acarona
 a aquell, que desvalgut, demana justícia,
 i amb el seua art clar i ferm,
 rotundament afirma
 que un quadre seu
 és una veu, un crit,
 d’amor,
 de poesia.

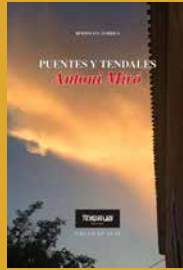
“Per Antoni Miró, 1998”, *Supervivents*
 Ref. 2019_001

216. J. F. YVARS

[...] Joan Miró va morir gran i no era un personatge repetitiu perquè vivia d’una cosa molt sorprenent i era la fascinació per la seua pròpia experiència estètica i encara que el projecte àdhuc les eines fossin les mateixes els resultats no ho eren. En el cas de Picasso és igual, no? Picasso era un personatge que s’entusiasmava amb l’obra que estava. I aquest criteri de versemblança que jo he emprat abans seria el meu criteri per

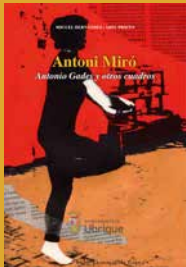
2019_004

2019_005

2019_006

2019_007

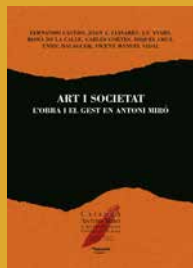
2019_008

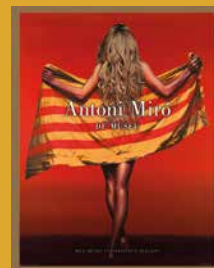
2019_009

2019_010

2019_011

2020_001

a jutjar també l'obra d'Antoni Miró i que no deixa de ser una obra molt senyalada, molt significada i ho diria a la catalana: “molt punyent” en aquest món d'interferències sovint sorolloses contemporànies. Jo en aquestes coses —i procedeix de la milícia— ningú seria capaç de definir en deu propostes nítides la condició de bellesa, però tots estariem d'acord en qualificar la persona que les sustenta.

“L'art en una societat malmesa. Notes disperses”, *Art i societat. L'obra i el gest en A. Miró*
Publicacions Càtedra Antoni Miró UA 2019

217. MANUEL PALOMAR

[...] La comunitat universitària ja ha tingut l'ocasió de gaudir de diverses mostres, —temàtiques, històriques— sobre la trajectòria de Miró, ja que ens trobem davant un autor extremadament prolífic, amb un interès, sensibilitat i curiositat inesgotables davant el món i les realitats que l'envolten. Antoni Miró és un espectador incansable amb una disciplina i una creativitat desbordants, per la qual cosa la seua obra sempre ens sorprèn amb noves propostes i enfocaments. Prova de la importància de la seua figura per a la nostra universitat és també la Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani, creada en 2015, com a nucli de reflexió, debat, investigació i divulgació en el camp de les arts plàstiques contemporànies. [...]

“Antoni Miró. De Museu”, *De Museu*
Ref. 2020_001

218. CARMEN JORQUES I ARACIL

[...] No deixa de sorprendre'ns un Antoni Miró tant vital, testimoni crític de la realitat més actual, la qual “processa” amb la força i energia dels qui no es deixen enganyar, i ens convida a pensar, a sentir, a prendre partit. La seva obra és un clar exemple de *reflexió en l'acció*. I això és exactament el que fa, no es limita a observar, participa i tot el que passa davant la seva mirada, passa a les seves obres.

La seva obra ens ajuda a mirar, a veure i pensar, ens anima a sumar-se a aquest riu alegre i combatiu que manté l'imaginari de nació completa. [...]

“I Antoni Miró es Mani-Festa”, *De Museu*
Ref. 2020_001

219. MARTÍ DOMÍNGUEZ

[...] Hi ha per tant en Antoni Miró un desig explícit de desempallegar-se de cadenes i repressions, i mostrar les coses amb la seua naturalitat. I la sèrie *Nus i nues* (2018-2019) és compulsivament desinhibida, obertament libidinosa, decididament eròtica, amb una interpel·lació directa a l'espectador. Obres com *Mostrar-se*, *Platònic* o *Intuïció* mostren el sexe femení sense vels, amb una cruesa colpidora, provocadora, rotunda, courbetiana. Però, al mateix temps, aquest reguitzell de carn palpitant ens corprèn profundament. Perquè, sota tot allò, hi ha un sentit tribut al cos de la dona. Un homenatge pregó i sincer, sense cap peatge ni fre, a la naturalesa humana.

“Miró desencadenat”, *De Museu*

Ref. 2020_001

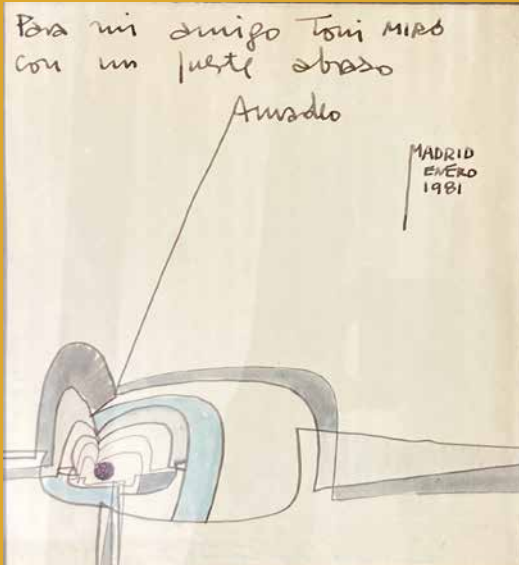
220. SILVESTRE VILAPLANA

L'art d'Antoni Miró és un cos nu, incitant, acaronat pel desig, despullat entre colors terrals, obscè en el goig deliciós de l'anonimat, és el silenci de la nit envoltant el Mas Sopalmo i una música que s'estén i guaita juganera per les cambres laberíntiques de la casa, és una senyera sobre els murs i dins de l'ànima, és el vermell encès dels boscos en flames i la serenor d'un paisatge en blanc que ningú no ha vist encara. És el crit de les veus dels pobles demanant la justícia que els poderosos delmen i envisquen amb vermells de dolor, amb els daurats podrits de la tirania del dòlar rosegant-los les entranyes. Són els pidolaires que esdevenen les estàtues més tristes i honorables davant d'edificis senyorials que els observen plens d'indiferència. És la innovació, la pinzellada delicada, la fondària inabastable de la creativitat. És un Alcoi de costeres i ponts xiuxiuejant la seua aroma de pedra, de timó i de fàbriques en cada tela. És la mirada distant, calidoscòpica, que es concentra en l'espectador d'un museu, de vegades atent o de vegades indolent, vacunat de buit davant de tanta bellesa bastint una perfecta metàfora dels qui travessen la vida. [...]

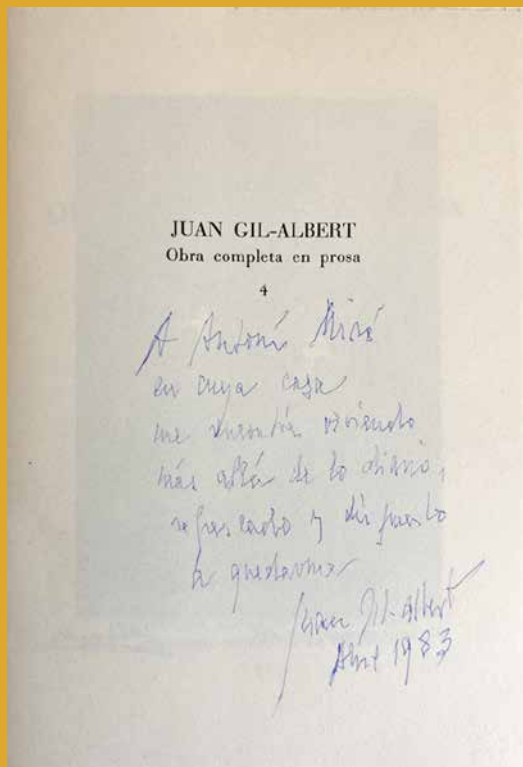
“L'art d'Antoni Miró: per entendre la utopia”, *De Museu*

Ref. 2020_001

APÈNDIX

AMADEO GABINO

JUAN GIL-ALBERT

JOANA
FRANCÉS

Per a la feia praeja
Toni y Sofia
mi casin de sie
pre, mi ztifer
zistad y mi fer
te abrazo

J. Frances
AICOI 23-12-84

JOANA FRANCÉS
OBRA 1957-1984. PINTURA

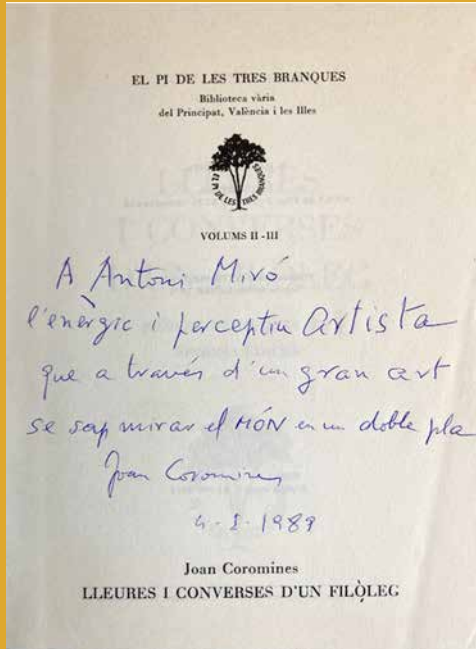
PABLO
SERRANO

a Sofia y a Tony
con larga y profunda
amistad antigua

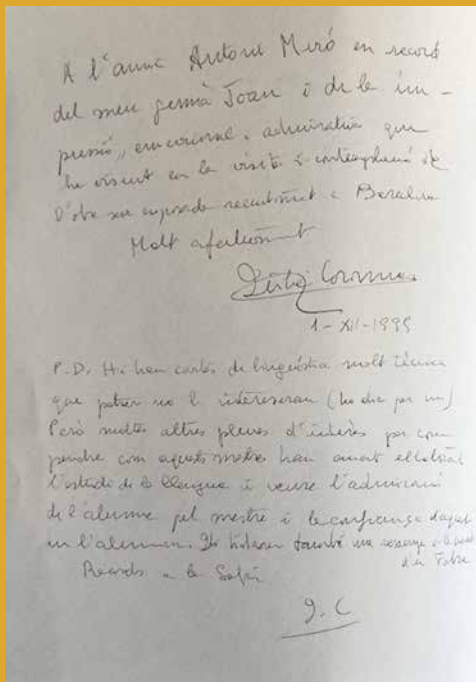

PABLO SERRANO
ESCULTURA 1957-1984

JOAN COROMINES

JÚLIA COROMINES

JOSEP M. LLOMPART

D'aquest recull de poemes de Celso Emilio Ferreiro,
traduits del gal·lec per Josep M. Llompart, se n'ha fet un
tiratge de 100 exemplars numerats, no destinats a la
venta.

Exemplar n.º 53

A l'admirat
Antoni Miró, l'home en atóp
de
J. Llompart

JOSEP M. LLOMPART

Palma (Mallorca), 35 novembre 92.

Antoni Miró
Alcega.

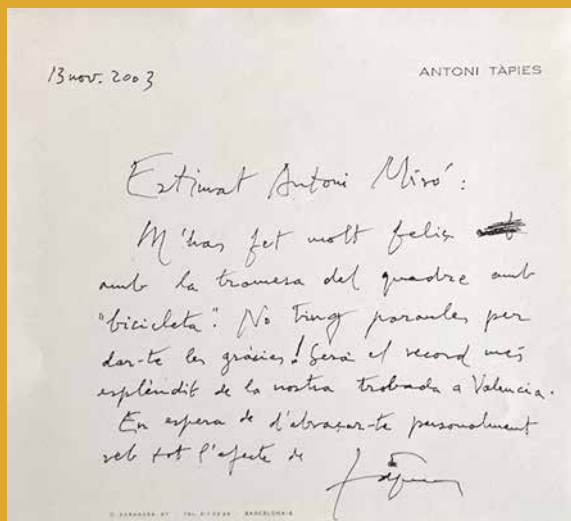
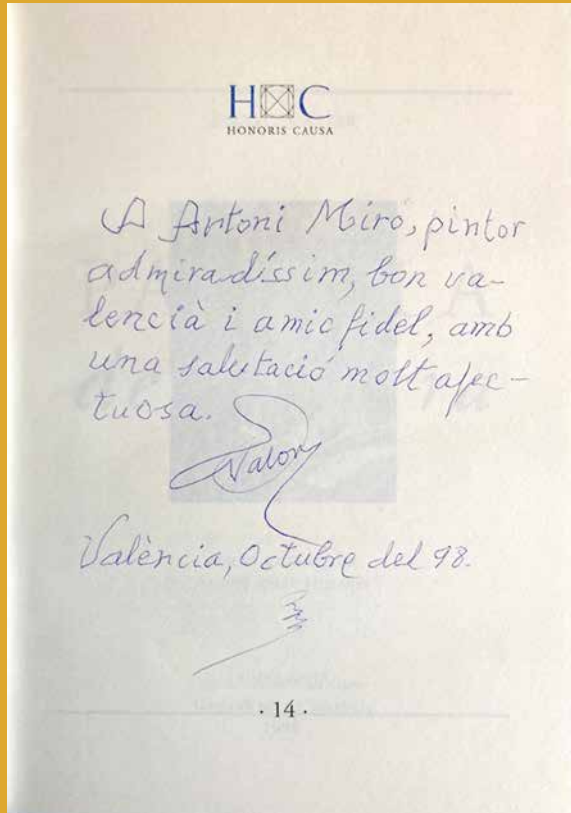
Estimat i admirat Toni Miró:

Encara et deixo les gràcies per la traça
ca de L'estança, amb tantes belles reproduccions
de la teua obra. Te les dono ara, ja que te
que un excusis pel retard.

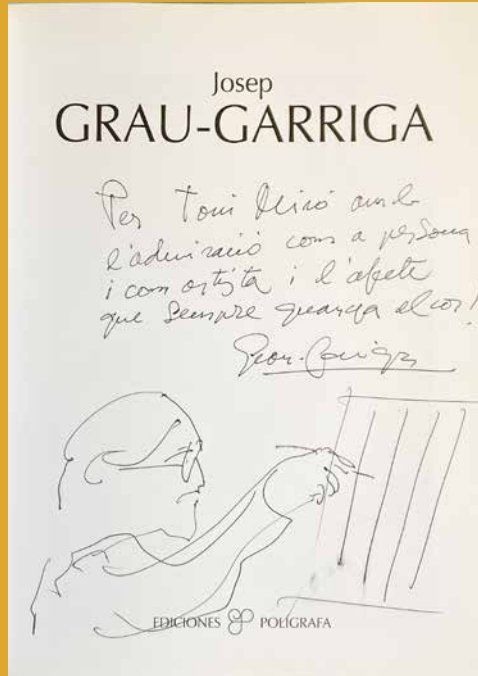
Ja sé que et dic un text referent al
teu art. No me n'oblida i pots tenir la
seguretut que l'obra teua just una teua
una estança de llum.

Meu respecte, un abraçada cordal
del teu amic

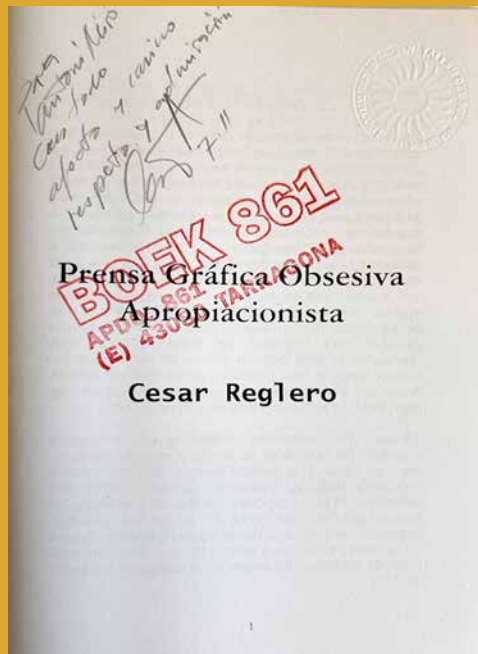
J. Llompart

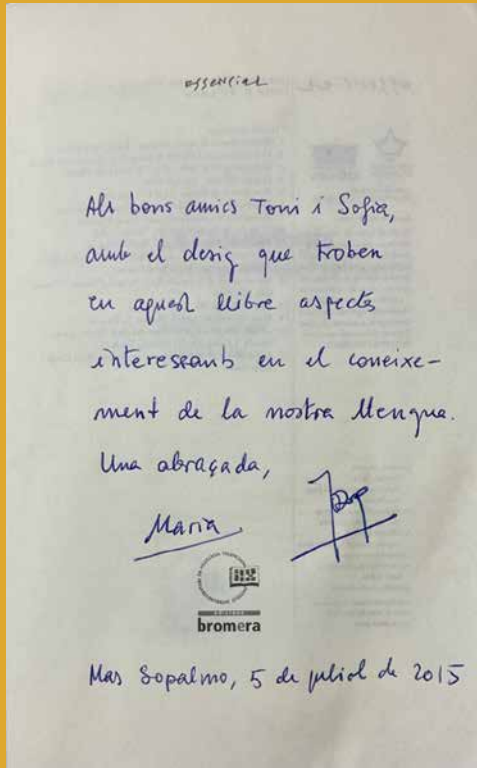
JOSEP GRAU-GARRIGA

CÉSAR REGLERO

MARIA CONCA
JOSEP GUIA

CARMEN CALVO

Referencia monografia, Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani
Universitat d'Alacant, Arxiu / Monografies:
<https://arxiумiro.veu.ua.es/monographs>

Publicacions Universitat d'Alacant,
Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani:
<https://publicaciones.ua.es/va/veure-colleccio.php?icol=13>

Web personal:
<https://www.antonimiro.com/>

Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani, Universitat d'Alacant:
<https://web.ua.es/es/catedramiro/>

Portal Art Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes:
<https://portalart.antonimiro.com/>

PUBLICACIONS DE LA UNIVERSITAT D'ALACANT
COL·LECCIÓ CÀTEDRA ANTONI MIRÓ D'ART CONTEMPORANI

1. ROMÀ DE LA CALLE, *Diàlegs entre les imatges i les paraules*, 2015-2016
2. RAFAEL CALBO, *L'altra pintura*, 2015-2016
3. DAVID RICO, *Pobresa, marginalitat, exclusió social [...] d'Antoni Miró*, 2016
4. JORDI TORMO, *Antoni Miró, la mirada rebel*, 2017
5. VARIS AUTORS, *Art i societat*, 2018
6. SÍLVIA VIANA, *Soldats*, 2018
7. MERCÈ DÍAZ, *Memòria i identitat*, 2018
8. LLUÏSA PASTOR, *Cossos de fàbrica*, 2018
9. ROMÀ DE LA CALLE, *Experiència estètica i crítica d'art*, 2019
10. SÍLVIA SEMPÈRE, *Anàlisi de la creació artística des d'una perspectiva sistèmica*, 2019
11. PACO SEMPÈRE, *L'inefable Wabi Sabi*, 2019
12. DAVID TRUJILLO, *Cartografies de l'invisible*, 2019
13. JOAN BORJA, *Joan Navarro Ramon. Vida, color i formes*, 2019
14. MIQUEL CRUZ, *Els poemes de la Llotja 2013-2019*, 2020
15. PEP CANTÓ, *Pintures de l'ànima, pintures de vida*, 2020
16. JAUME CREMADES, *Étymon*, 2020
17. ANDREU ALCARAZ VALLS, *Memorial, el record del moment*, 2020
18. MARTHA ELIZABETH LAGUNA ENRIQUE, *Antoni Miró i Cuba. Desdibuixant fronteres*, 2021
19. RAQUEL PUERTA VARÓ, *Antoni Miró, artista i gestor cultural: dimensió i impacte d'un compromís*, 2021
20. JOSEP SOU, *Antoni Miró: pintura i vida. Converses al Sopalmo*, 2021
21. JOSEP SOU, *Glosses d'Antoni Miró. Crítics, escriptors, artistes i poetes parlen del pintor*, 2021

A thick, expressive red brushstroke graphic, resembling a paintbrush stroke, is positioned behind the text. It starts from the bottom left and moves upwards and to the right, ending in a textured, splattered tip.

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS